CORECTITUDINEA POLITICĂ

„RELIGIA" MARXISTĂ A NOII ORDINI MONDIALE

Coord.
William S. Lind
Andrei Dîrlău
Irina Bazon

EDITURA ROST

„Dacă putem da în vileag adevăratele origini și natura corectitudinii politice, vom fi făcut un pas gigantic către abolirea ei."

William S. LIND

CORECTITUDINEA POLITICĂ

„religia” marxistă a Noii Ordini Mondiale

Coperta:
Elena Ciolacu

EDITURA ROST
Calea Victoriei 155
bl. D1, tronson 8, mezanin
sector 1, Bucureşti
telefon: 0740 103 621
e-mail: editurarost@gmail.com
www.rostonline.ro
Director: Claudiu Târziu

ISBN 978-606-93598-5-3

WILLIAM S. LIND
ANDREI DÎRLĂU
IRINA BAZON
(COORDONATORI)

CORECTITUDINEA POLITICĂ

„RELIGIA" MARXISTĂ A NOII ORDINI MONDIALE

TRADUCERE
DIN LIMBA ENGLEZĂ DE
ANDREI DÎRLĂU
IRINA BAZON
DRAGOŞ MOLDOVEANU

EDITURA ROST
BUCUREŞTI
2015

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Corectitudinea politică : „religia" marxistă a Noii Ordini Mondiale /
William S. Lind, Andrei Dîrlău, Irina Bazon (coord.) ; trad. din lb. eng.
de Andrei Dîrlău, Irina Bazon, Dragoş Moldoveanu. - Bucureşti :
Rost, 2015
ISBN 978-606-93598-5-3

I. Lind, William S. (coord.)
II. Dîrlău, Andrei (coord. ; trad.)
III. Bazon, Irina (coord. ; trad.)
IV. Moldoveanu, Dragoş (trad.)

23

Cuprins

Această pagină a fost lăsată intenționat albă

Cuvânt-înainte

Așa cum promite din titlu, această carte vă spune ce este *corectitudinea politică*, de ce și cum trebuie să o combatem. Corectitudinęa politică este o ideologie: *marxism cultural*. Și e mai primejdioasă decît marxismul economic, pentru că vizează schimbarea mentalităților și a comportamentelor, deci a vieții noastre, în profunzime și în mod ireversibil.

Marxismul cultural și-a propus să dărîme „lumea veche“, întemeiată pe tradiție – înțeleascā ca moștenirea socială referențială, cu a sa axă imuabilă: raportarea la divinitate. Într-un cuvînt, vrea să distrugă *normalitatea*. În loc, va instaura o Nouă Ordine Mondială, bazată pe teroare, nivelare culturală și socială, ateism și viciu. Această „lume nouă“ ar fi expresia unui totalitarism crunt, impus cu forța de către stat și menținut prin controlul permanent asupra persoanei, exercitat de același stat (eventual, unul global). Nimeni nu va putea gîndi, vorbi și acționa decît în limitele trasate de corectitudinea politică. Libertatea va fi anulată, dar propaganda va susține că numai fără libertate sîntem liberi cu adevărat.

Normalitatea va fi redefinită, după calapodul corectitudinii politice, așa cum se întîmplă deja în unele țări din Occident. Proces care începe prin schimbarea aparentă a realității cu ajutorul unei *noi limbi*. Unele cuvinte vor fi interzise, ca, de pildă, „mamă“, „tată“, „doamnă“, „domnișoară“, „soț“, „soție“ și oricare altele ce amintesc de rolurile diferite ale bărbatului și femeii în familie și în societate, dar nu numai acestea. Alte

cuvinte vor deveni normă, ca „gen“ în loc de „sex“, „partener(ă)“ în loc de „soț(ie)“, „persoană cu nevoi speciale“ în loc de „invalid“ sau „handicapat“, „persoană de culoare“, în loc de „negru“, „contracepție post-concepțională“ în loc de „avort“, „persoană cu dimensiuni“ în loc de „gras“ sau „obez“ ș.a.m.d. Rolul lor este de a minți asupra realității, sub pretextul că astfel înlătură discriminarea. O ipocrizie pură, menită să justifice poliția gîndirii.

Prin manipularea limbajului, homosexualitatea, de exemplu, va deveni doar o opțiune sexuală între altele, deci *normală*, și nu o perversiune. Iar cine va avea curajul să demaște această minciună va fi pedepsit.

Nu aduc întîmplător vorba despre sexualitate, căci aceasta este esențială în ideologia marxismului cultural. Prin schimbarea perspectivei asupra sexualității, marxiștii culturali transformă anormalul în normal, dictează noi reguli de moralitate publică și dinamitează o bună parte din temeliile „lumii vechi“.

Toate eforturile *corectitudinii politice* țintesc crearea unui „om nou“ (fără de care nu ar fi posibilă o „lume nouă“, nu-i așa?), printr-un proces de spălare pe creier. Prin urmare, idealurile marxiștilor au rămas fundamental aceleași, doar mijloacele au fost schimbate. Deoarece neomarxiștii au înțeles că războiul pentru o Nouă Ordine Mondială este în primul rînd unul cultural.

Mișcarea de prefacere a marxismului economic în marxism cultural a început în anii '20 ai secolului trecut, cu ceea ce a rămas în istorie sub numele de Școala de la Frankfurt – în fapt, Institutul de Studii Sociale, fondat de un grup de marxiști. Membrii Școlii de la Frankfurt, care erau evrei, au emigrat în Statele Unite ale Americii, în anii '30, cînd Germania a intrat în epoca nazistă. În mediul academic de peste Ocean

influența lor a crescut treptat, pînă astăzi, cînd a devenit covîrșitoare la nivelul întregii societăți. Generații în șir au fost formate în tiparele *corectitudinii politice*, ceea ce a provocat modificări sociale importante.

Din S.U.A., *corectitudinea politică* a fost exportată, pe filieră academică, dar și cu ajutorul *mass-media*, în Europa, unde are o „înrîurire“ semnificativă asupra politicilor publice. Și în România se simte tot mai puternic suflul corectitudinii politice, alimentat de facultățile de Filosofie, Științe Politice și Comunicare, în care scrierile corifeilor Școlii de la Frankfurt sînt canonice. Puțini sînt profesorii care au îndrăzneala de a spune adevărul: *corectitudinea politică* este o utopie, iar utopiile ucid.

Noua utopie are, ca și marxismul clasic (vechea utopie), ambiția de a deveni „religia“ Noii Ordini. O ideologie în care trebuie să crezi, dincolo de rațiune, căreia trebuie să i te închini fără murmur, pe care trebuie să o slujești pînă la ultimele consecințe. Iată de ce este necesar să o respingă ferm oricine vrea să-și păstreze libertatea (de gîndire, de expresie și de acțiune), adică umanitatea. Cît mai e posibil. Deocamdată, este.

Cartea pe care o țineți în mînă nu e un răspuns ideologic, de pe poziții conservatoare, la „propunerea pentru paradis“ neomarxistă, ci un semnal de alarmă: umanitatea este în pericol de moarte! Și, totodată, cartea este un ghid de supraviețuire.

De aceea, *Corectitudinea politică: „religia“ marxistă a Noii Ordini Mondiale* se adresează, în primul rînd, celor care pot trezi conștiința publică: profesori, scriitori, clerici, lideri de opinie. Ei sînt cei dintîi chemați să combată *corectitudinea politică*, prin dezvăluirea adevăratei ei naturi, prin a numi lucrurile cu numele lor autentic, prin a îndemna oamenii la rezistență în fața acestei noi utopii totalitare, care amenință să ne

fie fatală. Să sperăm că vor admite argumentele din volumul acesta și își vor înțelege misiunea.

În final, îmi fac o datorie de onoare din a mulțumi, în calitate de editor, tuturor celor care au contribuit la alcătuirea și apariția acestei cărți. În chip deosebit, le mulțumesc domnului William S. Lind și Free Congress Foundation (U.S.A.), pentru acordarea dreptului de publicare în limba română a volumului colectiv *Political Correctness: A Short History of an Ideology*, parte integrantă a cărții de față, precum și domnișoarei Irina Bazon și domnului Andrei Dîrlău, traducătorii din limba engleză ai celor mai multe dintre textele conținute aici și îngrijitorii cărții.

Claudiu Târziu

PARTEA I

„Corectitudinea politică”: scurtă istorie a unei ideologii

William S. Lind
(coord.)

Această pagină a fost lăsată intenționat albă

Introducere

DE
WILLIAM S. LIND

Traducere şi note de
ANDREI DÎRLĂU

Aşa cum scria Russell Kirk, una dintre observaţiile cele mai pătrunzătoare şi mai importante ale conservatorismului este aceea că toate ideologiile sînt greşite. O ideologie ia un sistem intelectual, un produs al unuia sau al mai multor filosofi, şi spune: „Acest sistem trebuie să fie adevărat“. În mod inevitabil, realitatea sfîrşeşte prin a contrazice sistemul, de obicei într-o serie de privinţe, numărul acestora fiind crescător. Dar ideologia, prin natura ei, nu se poate adapta realităţii; căci, dacă ar face-o, ar însemna să abandoneze sistemul.

Prin urmare, realitatea trebuie suprimată. Dacă ideologia e la putere, atunci ea îşi foloseşte puterea pentru a realiza această suprimare. Ea interzice scrierea ori rostirea anumitor lucruri de natură faptică. Ţelul ei este de a împiedica nu doar exprimarea gîndurilor care contrazic ceea ce „trebuie să fie adevărat“, ci chiar şi ca asemenea gînduri să fie gîndite. În final, rezultatul este în mod inevitabil lagărul de concentrare, gulagul şi mormîntul.

Cu toate că au existat şi există unii americani care au crezut sau cred în ideologii, America însăşi nu a avut, niciodată, o ideologie oficială, de stat – pînă acum. Dar ce li se

întîmplă azi americanilor care sugerează că există diferențe între grupurile etnice ori că rolurile sociale tradiționale ale bărbaților și femeilor reflectă firile lor diferite, ori că homosexualitatea este greșită din punct de vedere moral? Dacă sînt figuri publice, ei trebuie să se tîrască în noroi și să se înjosească cerîndu-și nesfîrșite scuze ipocrite. Dacă sînt studenți la universitate, ei riscă judecăți arbitrare în „Camere Înstelate"[1] și posibila exmatriculare. Dacă sînt angajați ai unor corporații private, riscă să-și piardă locul de muncă. Și care a fost crima lor? Că au contrazis noua ideologie de stat a Americii – „Corectitudinea politică".

Dar ce anume este, exact, „corectitudinea politică"? Marxiștii folosesc acest termen de cel puțin 80 de ani, ca un sinonim în sens larg pentru „linia generală a Partidului". Se poate spune că *corectitudinea politică* este linia generală a sistemului[2] în America, astăzi; în mod cert, nimeni care îndrăznește să o contrazică nu poate fi un membru al acestui Sistem. Dar aceasta tot nu ne spune ce este ea cu adevărat.

Prezentul volum, destul de scurt, pe care *Free Congress* a decis să-l facă disponibil gratuit pe website-ul său[3], încearcă să răspundă la această întrebare. El face acest lucru în singurul mod în care poate fi înțeleasă orice ideologie: cercetîndu-i originile istorice, metoda de analiză și o serie de componente-cheie, inclusiv locul ei în învățămîntul

---

[1] În original *star chamber courts*, referire figurată la o veche instanță engleză de apel (sec. XVI–XVII) numită *Camera stellata*, aflată în Palatul Westminster – un tribunal special, fără martori, cu proceduri secrete, metode inchizitoriale și sentințe arbitrare, folosit ca instrument de opresiune și armă politică pentru terorizarea opozanților regimului, prin decizii favorabile regelui și guvernului (http://en.wikipedia.org/wiki/Star_Chamber)

[2] Am tradus prin „Sistem" termenul „*Establishment*" din original – concept specific american, reprezentînd într-o exprimare sintetică (tipică aspirației limbii engleze spre concizie) întregul sistem politico-social, legislativ-juridic și instituțional al statului modern.

[3] Este vorba despre ediția în engleză în format electronic, publicată în 2004 și, între timp – se pare – retrasă de pe site-ul www.freecongress.org.

superior şi legăturile ei cu mişcarea feministă. În sfîrşit, el oferă o bibliografie adnotată pentru cei care ar dori să studieze acest subiect în profunzime.

Poate cea mai importantă întrebare ce se ridică azi în faţa americanilor este: „Chiar vrem ca America să fie un stat ideologic?“. Întrucît conservatorii ştiu unde duc toate ideologiile, răspunsul nostru răspicat este „NU!“. Dar dacă dorim să învingem şi să reinstaurăm în ţara noastră deplina libertate de gîndire şi de expresie, avem nevoie să ne cunoaştem inamicul. Avem nevoie să înţelegem ce este cu adevărat corectitudinea politică. Aşa cum veţi vedea imediat, dacă putem da în vileag adevăratele origini şi natura corectitudinii politice, acesta înseamnă un pas gigantic către abolirea ei.

Această pagină a fost lăsată intenționat albă

Ce este „corectitudinea politică"?

DE
WILLIAM S. LIND

Traducere şi note de
ANDREI DÎRLĂU

Cei mai mulţi americani privesc înapoi spre anii 1950 ca spre o perioadă bună. Căminele noastre erau în siguranţă, pînă într-atîta încît multă lume nici nu se obosea să-şi încuie uşa. Şcolile publice erau în general excelente, iar problemele pe care le aveau erau de genul vorbitului în clasă şi alergatului pe culoar. Cei mai mulţi bărbaţi tratau femeile ca pe nişte doamne, iar cele mai multe doamne îşi dedicau timpul şi efortul pentru a face cămine plăcute, a-şi creşte bine copiii şi a-şi ajuta comunităţile prin activităţi de voluntariat. Copiii creşteau în familii cu doi părinţi, iar mama era acasă să-şi întîmpine copilul cînd acesta se întorcea de la şcoală. Distracţiile erau lucruri de care se putea bucura întreaga familie.

Ce s-a întîmplat?

Dacă ar fi ca un cetăţean al Americii anilor 1950 să fie cumva teleportat în America anilor 2000, abia dacă ar mai recunoaşte-o ca fiind aceeaşi ţară. S-ar găsi în pericol imediat de a fi lovit, jefuit, de a i se fura maşina sau mai rău, deoarece n-ar fi învăţat să trăiască în teamă constantă. N-ar şti că nu trebuie să se aventureze în anumite zone ale

orașului, nici că trebuie nu doar să-și încuie mașina, ci și s-o doteze cu o alarmă, că nu are voie să adoarmă noaptea înainte de a zăvorî ușile și ferestrele și de a activa sistemul de alarmă electronic.

Dacă-și va fi adus și familia cu el, probabil că el și soția lui și-ar trimite cu încredere copiii la cea mai apropiată școală publică. Iar cînd copiii s-ar întoarce după-amiază acasă și le-ar spune că au fost nevoiți să treacă printr-un detector de metale pentru a intra în școală, că un alt copil le-a dat un praf alb ciudat și că au învățat că homosexualitatea e normală și bună, părinții n-ar înțelege nimic.

La serviciu, poate că respectivul cetățean și-ar aprinde o țigară, ar face o glumă despre o „domnișorică" și ar remarca în treacăt că se bucură să vadă că firma a angajat niște negri în funcții importante. Oricare dintre aceste lucruri i-ar aduce observații aspre, iar toate împreună i-ar putea atrage concedierea.

Cînd s-ar duce în oraș la cumpărături, soția și-ar pune un *deux-pièces* drăguț, o pălărie și, poate, niște mănuși. Și n-ar pricepe de ce lumea s-ar uita lung și ar rîde.

Iar cînd întreaga familie s-ar așeza împreună după masa de seară ca să se uite la televizor, n-ar înțelege cum se face că pornografia, despre care ei știau că se vindea doar prin niște mizerabile chioșcuri sordide, fără nici o firmă și cu nimic expus în afară de inscripția „Doar pentru adulți", a ajuns pe micul ecran al lor.

Așa că, dacă ar putea, familia noastră din anii 1950 s-ar grăbi să se întoarcă înapoi în acei ani 1950 cît mai repede posibil, avînd de relatat o teribilă poveste de groază. Povestea lor ar fi cea a unei națiuni care a decăzut și a degenerat cu o viteză de neînchipuit, preschimbîndu-se în mai puțin de o jumătate de veac din cea mai măreață țară de pe pămînt într-o națiune de tipul Lumii a Treia, copleșită de infracționalitate, zgomot, droguri și murdărie.

Prin comparație, căderea Romei a fost un spectacol grațios.

De ce s-a petrecut acest lucru?

În ultimii 40 de ani, America a fost cucerită de aceeași forță care mai înainte ajunsese la putere în Rusia, China, Germania și Italia. Acea forță este ideologia. Și aici, la noi, ca și în alte părți, ideologia a produs daune enorme culturii tradiționale, pe care a ajuns să o domine, fracturînd-o pretutindeni și măturînd în neant o mare parte a ei. În locul ei s-au instalat teama și ruina. Rusia va avea nevoie de o generație sau de mai multe pentru a-și reveni după comunism, asta, dacă își va mai putea reveni vreodată.

Ideologia care s-a instaurat în America e cunoscută în mod obișnuit sub numele de „corectitudine politică". Unii o consideră drept o glumă. Nu e. E mortal de serioasă. Ea încearcă să altereze virtualmente toate regulile, oficiale și neoficiale, care guvernează relațiile dintre oameni și instituții. Ea vrea să schimbe comportamentul, gîndirea, chiar și cuvintele pe care le folosim. Într-o măsură semnificativă, deja a reușit s-o facă. Iar cine controlează limbajul controlează și gîndirea. Oare mai are azi cineva curajul să folosească cuvîntul „doamne" [*ladies*]?

Ce anume, exact, este *corectitudinea politică*? *Corectitudinea politică* e, de fapt, marxism cultural – marxism tradus din termenii economiei în termenii culturii. Efortul de a traduce marxismul din economie în cultură n-a început odată cu revoltele studențești din anii 1960. El datează cel puțin din anii 1920 și de la scrierile comunistului italian Antonio Gramsci. În 1923, în Germania, un grup de marxiști a întemeiat un institut dedicat acestei traduceri, Institutul pentru Studii Sociale (cunoscut mai tîrziu ca Școala de la Frankfurt). Unul dintre fondatorii săi, Georg Lukács, declara că scopul Institutului era să răspundă la întrebarea: „Cine ne va salva de civilizația occidentală?". Școala de la Frankfurt a căpătat o influență profundă în universitățile

americane la ani buni după ce mulți dintre membrii săi de frunte s-au refugiat în Statele Unite în anii 1930, pentru a scăpa de național-socialismul din Germania.

Școala de la Frankfurt l-a combinat pe Marx cu Freud, iar mai tîrziu alte influențe (unele, fasciste, altele, marxiste) au adăugat lingvistica pentru a crea „teoria critică“ și „deconstructivismul“. Acestea, la rîndul lor, au influențat puternic teoria educației, iar prin intermediul instituțiilor de învățămînt superior au dat naștere la ceea ce azi numim *corectitudine politică.*

Descendența e clară și linia se poate reconstitui mergînd înapoi drept pînă la Karl Marx.

Paralelele dintre marxismul cultural și marxismul clasic, economic, sînt evidente. Marxismul cultural, sau corectitudinea politică, are în comun cu marxismul clasic viziunea unei „societăți fără clase“, adică o societate nu doar a șanselor egale, ci și a condiției egale. Deoarece această viziune contrazice natura omenească – întrucît oamenii sînt diferiți, ei sfîrșesc prin a ajunge și inegali, indiferent de punctul de pornire – societatea n-o va accepta decît cu forța. Astfel încît, în ambele variante ale marxismului, societatea este forțată. Aceasta este prima paralelă majoră între marxismul clasic și cel cultural: *ambele sînt ideologii totalitare.* Natura totalitară a *corectitudinii politice* se poate vedea în campusurile universitare, unde „CP“ a ajuns la putere: libertatea de vorbire, cea a presei și chiar a gîndirii au fost eliminate.

A doua paralelă majoră e aceea că atît marxismul cultural, cît și marxismul clasic, economic, dau *explicații unilaterale ale istoriei printr-un singur factor.* Marxismul clasic pretinde că întreaga istorie a fost determinată de proprietatea asupra mijloacelor de producție. Marxismul cultural susține că istoria e explicată în întregime prin dominația unor anumite grupuri – definite prin normalitate sau anormalitate în funcție de sex (masculin/feminin), rasă, preferințe sexuale – asupra altor anumite grupuri.

A treia paralelă constă în aceea că ambele variante de marxism *declară a priori anumite grupuri virtuoase şi altele rele*, adică fără a ţine seama de comportamentul efectiv al indivizilor. Marxismul clasic declara muncitorii şi ţăranii ca fiind clase intrinsec virtuoase, iar burghezia (clasa de mijloc) şi alţi deţinători de capital ca fiind clase rele. *Corectitudinea politică* îi declară pe negri, hispanici[1], femeile feministe, homosexuali şi alte cîteva grupuri minoritare ca fiind categorii virtuoase, iar pe bărbaţii albi ca fiind intrinsec răi. (*Corectitudinea politică* nu recunoaşte existenţa unor femei care nu sînt feministe, iar pe negrii care resping *corectitudinea politică* îi declară albi.) A patra paralelă e cea a metodei folosite: *exproprierea*. Marxiştii economici, acolo unde au obţinut puterea, au expropriat burghezia şi au transferat statului proprietatea, ca „reprezentant" al muncitorilor şi ţăranilor. Marxiştii culturali, atunci cînd ajung la putere (inclusiv în propriul nostru guvern), aplică sancţiuni persoanelor care nu sînt de acord cu ei şi le dau privilegii grupurilor pe care le favorizează. Un exemplu e aşa-numita „acţiune afirmativă".

În sfîrşit, ambele variante de marxişti folosesc o anumită metodă de analiză *concepută astfel încît să evidenţieze corectitudinea ideologiei lor în toate situaţiile*. Pentru marxiştii clasici, analiza era economică. Pentru marxiştii culturali, analiza este lingvistică: deconstructivismul. Deconstrucţia „dovedeşte" că orice „text", trecut sau prezent, ilustrează opresiunea negrilor, femeilor, homosexualilor etc., prin aplicarea unei anumite grile de lectură care „găseşte" asemenea sensuri în cuvintele textului (indiferent de înţelesul lor real). Ambele metode sînt, desigur, analize false care răstălmăcesc realitatea evidentă astfel încît să se conformeze unor concluzii prestabilite, dar care dau ideologiei un aer „ştiinţific".

[1] Analiza este ilustrată cu exemple din realităţile societăţii americane.

Aceste paralele nu sînt de mirare, nici nu sînt o coincidență. Ele există deoarece *corectitudinea politică* derivă direct din marxismul clasic și nu e de fapt altceva decît o variantă de marxism. De-a lungul celei mai mari părți a istoriei marxismului, marxiștii culturali au fost excluși din mișcare de către marxiștii clasici, economici, printr-o lectură care îi vedea ca „deviaționiști". Azi, după ce marxismul economic a murit, marxismul cultural i-a luat locul. Mediul s-a schimbat, dar mesajul e același: o societate a egalitarismului radical impusă cu forța prin puterea statului.

Corectitudinea politică domină azi societatea americană ca un colos. Ea a cucerit ambele partide politice (recentele convenții ale republicanilor au fost regizate potrivit dictatelor coregrafiei ei, în timp ce conservatorilor li s-a arătat ușa) și e aplicată prin forța multor legi și reglementări de stat. Ea controlează aproape total cel mai puternic factor din cultura noastră, industria divertismentului. Ea domină atît învățămîntul public, cît și pe cel superior: multe campusuri universitare sînt azi niște mici Corei de Nord deghizate sub simbolurile excelenței[2]. Ea a capturat pînă și clerul multor biserici creștine. Oricine care face parte din Sistem[3] și se abate de la dictatele ei încetează rapid de a mai face parte din Sistem.

Următoarele capitole ale scurtei cărți de față vor explora mai departe subiectul *corectitudinii politice*: istoria ei, metoda ei de analiză (deconstrucția) și mijloacele prin care ea a ajuns să aibă atîta influență, în special prin intermediul educației.

Dar încă o întrebare trebuie abordată de la început, întrebare crucială: cum pot americanii să combată *corecti-*

---

[2] În original „*ivy*", frunza de iederă ce simbolizează vechimea aristocratică a tradiției universitare de prestigiu.

[3] În original *establishment*, noțiune specific americană desemnînd sistemul social-politic, juridic și administrativ în ansamblul său.

tudinea politică şi să-şi ia înapoi societatea de sub stăpînirea marxiştilor culturali?

În acest scop nu e suficient să criticăm *corectitudinea politică*. Ea tolerează un anumit nivel de critică şi chiar unul de blajină luare în rîs. Ea face acest lucru nu dintr-o toleranţă autentică faţă de punctul de vedere al altora, ci pentru a-şi dezarma oponenţii şi a părea mai puţin ameninţătoare decît este. Marxiştii culturali nu deţin încă puterea totală şi sînt prea iscusiţi pentru a apărea totalitari, atîta vreme cît încă nu şi-au asigurat triumful.

Mai curînd, cei care doresc să învingă marxismul cultural trebuie să-l combată frontal. Trebuie să utilizeze cuvinte pe care el le interzice şi să refuze să folosească acele cuvinte pe care el vrea să le impună; de reţinut de pildă că a spune „sex (masculin/feminin)" e mai bine decît „gen"[4]. Ei trebuie să proclame de pe acoperişuri realităţile pe care el încearcă să le suprime.

Mai ales, cei ce vor să combată *corectitudinea politică* trebuie să se comporte potrivit regulilor tradiţionale ale culturii noastre, nu conform noilor reguli confecţionate de marxiştii culturali. Doamnele să fie soţii şi mame, înainte de a fi poliţai sau soldaţi, iar bărbaţii să deschidă în continuare uşa doamnelor. Copiii nu trebuie să fie avortaţi, nici să se nască în afara căsătoriei părinţilor. Homosexualii afişaţi care vor să se mîndrească cu asta trebuie evitaţi. Tribunalele[5] nu trebuie să accepte rasa sau etnia ca scuză pentru crimă.

Rezistenţa e contagioasă. Atunci cînd alţi americani vor vedea o persoană care se opune corectitudinii politice

---

[4] Substantivul *gender* din original a căpătat în discursul „corect politic" un sens specializat, ca în sintagma *Gender studies* („Studii de gen"), unde „genul" nu coincide neapărat cu sexul biologic, somatic, ci e mai curînd o categorie „fluidă" de ordin psiho-socio-emoţional, respectiv un mod în care individul „se simte" (bărbat, femeie sau alte variante *transgender*, care „transcend" genul).

[5] În original *jurors* (juraţi), conform sistemului justiţiei din SUA.

şi supravieţuieşte – şi deocamdată încă puteţi face acest lucru – ei vor prinde curaj. Vor fi tentaţi să o combată şi ei, şi unii chiar o vor face. Ecourile unui singur gest de curaj, ale unui singur exemplu al cuiva care înfruntă idolul de lut şi-l doboară se pot face auzite pînă departe. Nu există nimic de care cei *corecţi politic* să se teamă mai mult decît o sfidare deschisă, şi asta pe bună dreptate: e principala lor vulnerabilitate. Acest lucru ar trebui să-i facă pe conservatorii tradiţionalişti să înfrunte marxismul cultural la orice pas.

Deşi e tîrziu, bătălia încă nu e decisă. Foarte puţini americani îşi dau seama că, de fapt, *corectitudinea politică* e marxism îmbrăcat în alte veşminte. Dacă acest adevăr se răspîndeşte, şi rezistenţa se va răspîndi odată cu el. În prezent *corectitudinea politică* prosperă prin faptul că se ascunde sub o deghizare. Prin opoziţie curajoasă şi prin educaţia pe care trebuie să o facem (care trebuie să facă parte din orice gest de rezistenţă), îi putem da jos camuflajul şi dezvălui marxismul de dedesubtul decorului de vitrină al „senzitivităţii"[6], „toleranţei" şi „multiculturalismului".

Cine îndrăzneşte va birui.

---

[6] Necunoscut în România, termenul *sensitivity* îi evocă unui american una dintre sancţiunile ce se aplică celor găsiţi „vinovaţi" de delictul intoleranţei: să urmeze un curs de *sensitivity training*, adică o formă de „educare" a adulţilor cu scopul de a-i face „mai conştienţi de propriile prejudecăţi şi sensibili la problemele altora". Aceste „cursuri", iniţiate de terapeuţi precum Kurt Lewin şi Eric Trist şi dezvoltate de institute ca *Tavistock* sau *Esalen*, au fost adesea criticate deoarece tehnicile psihologice folosite de terapeuţi în cadrul grupurilor sînt neetice, fiind adesea identice cu tactici de spălare a creierului (vezi http://en.wikipedia.org/wiki/Sensitivity_training).

Rădăcinile istorice ale „corectitudinii politice"

DE
RAYMOND V. RAEHN

Traducere de
IRINA BAZON

America este astăzi dominată de un sistem de credințe, atitudini şi valori care au ajuns să fie cunoscute sub numele de *corectitudine politică*. *Corectitudinea politică* încearcă să impună tuturor americanilor o uniformitate în gîndire şi comportament, fiind, prin urmare, totalitară în esență. Rădăcinile sale pornesc dintr-o versiune de marxism ce îşi propunea răsturnarea radicală a culturii tradiționale cu scopul de a provoca o revoluție socială.

Revoluția socială are o istorie lungă, avîndu-şi originea, după cum se presupune, în *Republica* lui Platon. Însă Revoluția Franceză din 1789 a fost cea care l-a inspirat pe Karl Marx în dezvoltarea teoriilor sale în secolul al XIX-lea. În secolul XX, succesul Revoluției bolşevice din Rusia anului 1917 a generat un val de optimism în rîndul forțelor marxiste din Europa şi America, acestea constatînd că noua lume proletară a egalității se făurea, în sfîrşit. Rusia, ca prima națiune comunistă din lume, avea să conducă forțele revoluționare spre victorie.

Forțele revoluționare marxiste din Europa au profitat de această oportunitate. În perioada următoare încheierii Pri-

mului Război Mondial, au avut loc mai multe evenimente: revolta comunistă spartakistă din Berlin, condusă de Rosa Luxemburg; crearea unui soviet în Bavaria condus de Kurt Eisner și a unei republici comuniste maghiare instaurate de Bela Kun în 1919. În acea vreme, exista temerea că întreaga Europă ar putea cădea sub dominația bolșevică. Îngrijorarea cu privire la o astfel de soartă potrivnică a fost amplificată de invadarea Poloniei de către Armata Roșie condusă de Troțki, în 1919.

Armata Roșie a fost însă învinsă de forțele poloneze în bătălia de la Vistula, din 1920. Spartakiștii, sovietul bavarez și guvernul lui Bela Kun nu au reușit să cîștige susținere din partea muncitorilor din Europa și, după scurt timp, au fost înlăturați. Aceste evenimente i-au pus în dificultate pe revoluționarii marxiști din Europa. Potrivit teoriei economice marxiste, muncitorii oprimați urma să fie beneficiarii unei revoluții sociale care îi va plasa în vîrful structurilor puterii. Cu toate acestea, atunci cînd aceste oportunități revoluționare s-au ivit, muncitorii nu le-au dat curs. Revoluționarii marxiști nu au dat vina pe teorie pentru aceste eșecuri. Ei au dat vina pe muncitori.

Un grup de intelectuali marxiști a găsit soluția pentru ieșirea din dificultate prin efectuarea unei analize care se concentra mai degrabă pe „suprastructura" culturală a societății decît pe substructurile economice, ca în teoria lui Marx. Marxistul italian Antonio Gramsci și marxistul ungur Georg Lukács au contribuit în mod decisiv la crearea noului marxism cultural.

Antonio Gramsci a lucrat pentru Internaționala Comunistă între anii 1923-1924, la Moscova și Viena. Mai tîrziu, a fost întemnițat de către Mussolini, timp în care și-a scris faimoasele „Caiete din închisoare". Gramsci se remarcă în rîndul marxiștilor prin teoria lui despre hegemonia culturală, ca mijloc al dominației de clasă. În viziunea sa, un nou om comunist trebuia creat înainte ca vreo revoluție politică

să fie posibilă. Aceasta a determinat o concentrare pe eforturile întreprinse de intelectuali în sferele educației și culturii. Gramsci a întrezărit un lung marș prin instituțiile sociale, incluzînd guvernul, sistemul judecătoresc, armata, școala și *mass-media*. El a conchis că, atîta timp cît au un suflet creștin, muncitorii nu vor răspunde apelurilor revoluționare.

Georg Lukács a fost fiul unui bancher ungur bogat. Și-a început viața politică lucrînd ca agent al Internaționalei Comuniste. Cartea sa, *Istorie și conștiință de clasă,* i-a adus recunoașterea ca al doilea teoretician marxist de frunte după Marx. Lukács considera că, pentru ca o nouă cultură marxistă să ia ființă, cultura existentă trebuia să fie desființată. Acesta afirma: „Am văzut distrugerea revoluționară a societății ca reprezentînd singura și unica soluție pentru contradicțiile culturale ale epocii", și: „O asemenea răsturnare de proporții mondiale a valorilor nu poate avea loc fără anihilarea vechilor valori și crearea unora noi de către revoluționari".

Devenind vicecomisar pentru cultură sub regimul bolșevic al lui Bela Kun, în Ungaria anului 1919, Lukács a lansat ceea ce avea să devină cunoscut sub numele de „terorism cultural". Ca parte a acestui terorism cultural, el a inițiat un program radical de educație sexuală în școlile ungurești. Copiii unguri erau instruiți în teme precum „iubirea liberă", raporturile sexuale, natura „arhaică" a codurilor familiei burgheze, caracterul demodat al monogamiei și irelevanța religiei, care privează omul de toate plăcerile. Femeile erau, de asemenea, instigate la revoltă împotriva normelor sexuale ale vremii. Campania „terorismului cultural" inițiată de Lukács a fost precursoarea a ceea ce „corectitudinea politică" va genera mai tîrziu în școlile americane.

În 1923, Lukács și alți intelectuali marxiști afiliați Partidului Comunist german au fondat Institutul de Cercetări Sociale la Universitatea Frankfurt, din Germania. Insti-

tutul, care a devenit cunoscut ca Şcoala de la Frankfurt, a fost plănuit după Institutul Marx-Engels din Moscova. În 1933, cînd naziştii au venit la putere în Germania, membrii Şcolii au luat calea exilului. Cei mai mulţi au plecat în America.

Membrii Şcolii de la Frankfurt au condus numeroase studii despre credinţele, atitudinile şi valorile care, în viziunea lor, au determinat instaurarea socialismului naţional în Germania. Studiile Şcolii de la Frankfurt au combinat analiza marxistă cu psihanaliza freudiană pentru a contesta bazele culturii occidentale, incluzînd valori precum creştinismul, capitalismul, autoritatea, familia, patriarhalitatea, ierarhia, moralitatea, tradiţia, înfrînarea sexuală, loialitatea, patriotismul, naţionalismul, ereditatea, etnocentrismul, convenţia şi conservatorismul. Aceste abordări critice cunoscute, în general, sub denumirea de „teorie critică", sînt reflectate în lucrări ale reprezentanţilor Şcolii de la Frankfurt, precum: *Evadarea din libertate* şi *Dogma lui Christ*, de Erich Fromm, *Psihologia de masă a fascismului*, de Wilhelm Riech, şi *Personalitatea autoritară*, de Theodor Adorno.

Personalitatea autoritară, publicată în 1950, a avut o influenţă substanţială asupra psihologilor şi sociologilor americani. Premisa de la care pornea cartea era că prezenţa în societate a creştinismului, a capitalismului şi a familiei patriarhal-autoritare a creat un caracter predispus la prejudecată rasială şi fascism. *Personalitatea autoritară* a devenit un ghid de campanie naţională împotriva oricărui gen de prejudecată şi discriminare, bazat pe teoria că, dacă aceste tendinţe malefice nu vor fi eradicate, un al doilea Holocaust ar putea lua fiinţă, de data aceasta pe continentul american. Această campanie a furnizat, la rîndul ei, o bază pentru corectitudinea politică.

Teoria critică a înglobat subteorii al căror ţel era să desfiinţeze, fărîmă cu fărîmă, elemente definitorii ale culturii

existente: teoria matriarhală, teoria androginității, a personalității, a autorității, a familiei, a sexualității, teoria rasială, teoria legală și teoria literară. Puse în practică, aceste teorii urma să fie utilizate în scopul răsturnării ordinii sociale dominante și al declanșării revoluției sociale.

Pentru a atinge aceste obiective, teoreticienii critici ai Școlii de la Frankfurt au înțeles că sistemul tradițional de credințe și structura socială existentă vor trebui anihilate și apoi înlocuite. Structura socială patriarhală va fi înlocuită cu modelul matriarhal; credința că bărbatul și femeia sînt diferiți și că au în esență roluri distincte va fi înlocuită cu teoria androginiei; concepția că heterosexualitatea este normală va fi schimbată cu opinia că homosexualitatea este, în egală măsură, „normală".

Ca o stratagemă menită să conteste valoarea intrinsecă a bărbaților albi heterosexuali, teoreticienii critici au deschis calea antagonismelor rasiale și sexuale ale troțkiștilor. Leon Troțki credea că oamenii de culoare oprimați ar putea alcătui avangarda unei revoluții comuniste în America de Nord. El i-a acuzat pe muncitorii albi de prejudecăți față de muncitorii de culoare și i-a instruit să se solidarizeze cu cei din urmă în declanșarea revoluției. Ideile lui Troțki au fost adoptate de mulți studenți inițiatori ai mișcării contraculturale din 1960, care au încercat să îi împingă pe revoluționarii de culoare pe poziții de conducere în cadrul mișcării.

Studenții revoluționari au fost, de asemenea, influențați în mod hotărîtor de ideile lui Herbert Marcuse, un alt membru al Școlii de la Frankfurt. Marcuse a proferat „Marele refuz", prin care erau negate toate conceptele occidentale de bază, pledînd pentru „eliberarea sexuală" și pentru meritele revoluției feministe și a oamenilor de culoare. Teza sa principală era aceea că studenții, oamenii de culoare din ghetouri, alienații, asocialii și Lumea a Treia puteau prelua rolul pe care îl avusese proletariatul

în revoluția comunistă. În cartea sa *Eseu despre eliberare*, Marcuse și-a afirmat țelurile ce vizau o transvaluare radicală a valorilor, relaxarea tabuurilor, subversiunea culturală, teoria critică, precum și o revoltă la nivel lingvistic, culminînd cu o răsturnare metodică a sensului. Cît despre conflictul rasial, Marcuse a notat că bărbații albi sînt vinovați și că oamenii de culoare reprezintă cea mai naturală forță a revoluției.

Marcuse poate fi considerat membrul cel mai marcant al Școlii de la Frankfurt prin teoriile sale ca surse ale ideologiei „corectitudinii politice"; ele au constituit componenta critică a contraculturii anilor 1960. Obiectivul său era clar: „Putem vorbi, pe drept cuvînt, de o revoluție culturală, întrucît protestul este îndreptat față de întreaga cultură dominantă, incluzînd sistemul moral al societății existente...". El propunea eliberarea energiei sexuale intense, primitive, de sub imperiul constrîngerilor sociale, mesaj predicat în cartea sa *Eros și civilizație*, publicată în 1955. Marcuse a devenit unul dintre principalii guru ai rebeliunii sexuale adolescentine din anii '60; el însuși a inventat expresia „Faceți dragoste, nu război!". Cu acest rol al lui Marcuse, lanțul influenței marxiste prin intermediul Școlii de la Frankfurt se încheiase: de la activitatea lui Lukács în postul de vicecomisar pentru cultură în guvernul bolșevic maghiar din 1919 la arderea steagului și preluarea clădirilor administrative ale universităților de către studenți în 1960. Multe dintre aceste universități sînt astăzi bastioane ale *corectitudinii politice*, iar mișcările studenților de odinioară au dus la înființarea unor facultăți existente în prezent.

Unul dintre cei mai importanți promotori ai *corectitudinii politice* a fost Betty Friedan, cunoscută pentru cartea sa, *Mistica feminină*, care prezintă o analiză pornind de la teoria feministă friedaniană pînă la teoria „autoactualizării" a lui Abraham Maslow. Maslow a fost un psiho-

log social care, în primii săi ani de activitate, a efectuat cercetări asupra dominației și sexualității feminine. A fost prieten cu Herbert Marcuse pe cînd profesa la Universitatea Brandies și l-a întîlnit pe Erich Fromm în 1936, fiind profund impresionat de ideologia promovată de acesta în cadrul Școlii de la Frankfurt. Maslow a publicat, în 1944, articolul „Structura caracterului autoritar", care reflecta teoria personalității derivată din teoria critică. De asemenea, Maslow a fost influențat de lucrările lui Wilhelm Reich, un alt predicator al teoriei personalității.

Semnificația originilor istorice ale *corectitudinii politice* nu poate fi pe deplin înțeleasă decît dacă revoluția inițiată de Betty Friedan vizînd rolurile sexuale este percepută în însemnătatea ei reală: ca manifestare a procesului revoluționar social demarat de Karl Marx. Faptul că Friedan s-a bazat, în elaborarea teoriilor sale, pe lucrările lui Wilhelm Reich, care reflectau ideologia Școlii de la Frankfurt, constituie un indiciu. Alte indicii sînt corespondența dintre revoluția vizînd rolurile sexuale promovată de Friedan și teza postulată de Georg Lukács a anihilării vechilor valori și a creării unora noi sau cea a „transvaluării valorilor", susținută de Herbert Marcuse. Însă ideea transformării ordinii patriarhale în una matriarhală - obiectiv pe care și-l propunea teoria inversării rolurilor sexuale - poate fi raportată direct la cartea lui Friedrich Engels, *Originea familiei, proprietatea privată și statul*. Publicată pentru prima dată în 1884, cartea a popularizat concepția că discriminarea adînc înrădăcinată față de sexul feminin asuprit este un aspect al patriarhalității. Credința că modelul matriarhal constituie soluția pentru ieșirea din ordinea patriarhală provine din comentariile pe care le-a scris Marx în cartea sa *Ideologia germană*, publicată în 1845. În această lucrare, Marx a avansat ideea că femeile și copiii constituiau proprietatea principală a bărbatului în sistemul patriarhal. Teoria matriarhală a reprezentanților Școlii de

la Frankfurt, precum şi teoria înrudită a androginităţii descind din aceste surse.

Cînd se adresează publicului general, susţinătorii *corectitudinii politice* – sau marxiştii culturali, cum se numesc, de fapt – îşi prezintă concepţiile în mod atractiv. Este vorba doar despre grija de a fi „receptiv" faţă de celălalt – spun ei. Ei utilizează cuvinte precum „toleranţă" şi „diversitate" întrebîndu-se: „De ce nu putem trăi cu toţii în armonie?".

Realitatea este alta. *Corectitudinea politică* nu se referă defel la „a te comporta amabil", în afară de cazul în care gulagurile ni s-ar părea locuri plăcute. *Corectitudinea politică* reprezintă marxismul, cu tot ce comportă acesta: pierderea libertăţii de expresie, controlul gîndirii, răsturnarea ordinii sociale tradiţionale şi, în ultimă instanţă, un stat totalitar. În fond, marxismul cultural instaurat de Şcoala de la Frankfurt este mai terifiant decît marxismul vechi, economic, care a ruinat Rusia. Cel puţin, marxismul economic nu promova perversiunea sexuală şi nu a încercat să impună modelul matriarhal, aşa cum s-au străduit să facă membrii Şcolii de la Frankfurt şi descendenţii lor.

Acest scurt eseu a încercat să releve o corelaţie esenţială între marxismul clasic şi ingredientele „revoluţiei culturale" care s-a declanşat în America în 1960. Cu certitudine, acţiunea Şcolii de la Frankfurt nu se încheie în anii '60, ea continuă şi în prezent, cu precădere în domeniul educaţional.

Schițe biografice

GEORG LUKÁCS

• Și-a început viața politică lucrînd ca agent al Internaționalei Comuniste.

• Cartea sa, *Istorie și conștiință de clasă*, i-a adus recunoașterea ca al doilea teoretician marxist de frunte, după Marx.

• În 1919 a devenit vicecomisar pentru cultură sub regimul bolșevic maghiar al lui Bela Kun. A inițiat ceea ce va deveni cunoscut sub numele de „terorism cultural“.

• „Terorismul cultural“ a fost precursorul a ceea ce avea să se întîmple mai tîrziu în școlile americane.

• A lansat un program exploziv de educație sexuală. Au fost organizate cursuri speciale și au fost publicate și distribuite materiale pentru a instrui copiii despre „iubirea liberă“, raporturile sexuale, natura „arhaică“ a codurilor familiei burgheze, caracterul demodat al monogamiei și irelevanța religiei, care privează omul de toate plăcerile. Copiii erau stimulați să respingă și să ridiculizeze autoritatea părintească, precum și autoritatea Bisericii și să nu mai țină seama de preceptele morale. Ei au fost transformați, cu ușurință și în mod spontan, în delincvenți pe care doar poliția mai putea să-i strunească. Această chemare la revoltă adresată copiilor a fost însoțită de instigarea la revoltă a femeilor ungare.

• Respingînd ideea că bolșevismul a condus la distrugerea civilizației și culturii, Lukács a afirmat: „O asemenea răsturnare de proporții mondiale a valorilor nu poate avea loc fără anihilarea vechilor valori și crearea unora noi de către revoluționari“.

• Modul său de gîndire este reflectat în afirmațiile sale:
– „Toate forțele sociale pe care le-am disprețuit din tinerețe și pe care mi-am propus să le anihilez în spirit s-au reunit acum pentru a declanșa Primul Război Mondial.“

– „Am văzut distrugerea revoluționară a societății ca reprezentînd singura și unica soluție pentru contradicțiile culturale ale epocii."
– „Întrebarea este: cine ne va elibera de sub jugul civilizației occidentale?"
– „Orice mișcare politică menită să aducă bolșevismul în Occident va trebui să fie «demonică»."
– „Odată abandonată unicitatea sufletului, nimic nu se mai poate împotrivi «dezlănțuirii» forțelor diabolice ce stau ascunse în toate actele violente necesare instaurării revoluției."

• Mentalitatea lui Lukács era tipică pentru cei care reprezentau forțele marxismului revoluționar.

• La o întrunire secretă din Germania, din anul 1923, Lukács a propus ideea inducerii „pesimismului cultural" oamenilor din Vest, cu scopul de a le amplifica starea de deznădejde și alienare, ca o precondiție necesară pentru înfăptuirea revoluției.

• Această întrunire a condus la înființarea Institutului de Cercetări Sociale la Universitatea Frankfurt din Germania, în 1923, o organizație compusă din psihologi, sociologi și alți intelectuali marxiști și de orientare comunistă, care a ajuns sa fie cunoscută ca Școala de la Frankfurt – instituție dedicată implementării programului inițiat de Georg Lukács.

Antonio Gramsci

• A fost un marxist italian care a urmat linia de gîndire a lui Georg Lukács; a ajuns, în urma analizelor sale, la aceleași concluzii pe care le-au formulat Lukács și ceilalți membri ai Școlii de la Frankfurt cu privire la rolul crucial al intelectualilor în declanșarea revoluției.

• A călătorit în Uniunea Sovietică, după izbucnirea Revoluției bolșevice din 1917, și unele constatări pe care

le-a făcut l-au determinat să conchidă că o revoltă în manieră bolșevică nu va putea fi înfăptuită de către muncitorii occidentali din pricina religiei lor creștine.

• Antonio Gramsci a devenit conducătorul Partidului Comunist Italian, fiind mai tîrziu închis, în 1930, sub dictatura lui Mussolini, perioadă în care a scris „Caietele din închisoare“ și alte texte.

• Aceste lucrări au fost traduse în engleză și au devenit accesibile americanilor.

• Îndemnul său adresat intelectualilor a fost ca aceștia să înceapă un lung marș prin instituțiile educaționale și culturale ale națiunii, pentru a crea un nou om sovietic înainte ca o revoluție politică reușită să se producă.

• Această perspectivă reflecta constatările la care ajunsese în Uniunea Sovietică, și anume că oamenii din fruntea Uniunii Sovietice nu vor putea crea un astfel de om nou sovietic după înfăptuirea Revoluției bolșevice.

• Acest proiect de transformare a omului la nivel de mentalitate și caracter a făcut din Gramsci un erou al marxismului revoluționar implementat în sfera educațională americană și a pregătit terenul pentru crearea „noului copil american“.

• Esența strategiei revoluționare a lui Gramsci este reflectată în lucrarea lui Charles A. Reich, *The Greening of America*: „Va avea loc o revoluție. Nu va fi similară revoluțiilor din trecut. Va începe cu individul și cultura, iar schimbarea structurii politice va fi ultimul ei act. Nu va necesita recurgerea la violență pentru a avea sorți de izbîndă și nu va putea fi contracarată cu succes prin violență. Aceasta este revoluția *noii generații*“.

Wilhelm Reich

• În cartea sa din 1933 intitulată *Psihologia de masă a fascismului*, a evidențiat faptul că Școala de la Frankfurt s-a distanțat de sociologia marxistă care plasa burghezia

împotriva proletariatului. În schimb, bătălia se va da între „reacţionari" şi elementele revoluţionare.

• A scris cartea *Revoluţia sexuală,* care avea să prefigureze ce urma să se întîmple în 1960.

• Teoria sa sociologică a „sex-economiei" constituia o încercare de a combina psihologia freudiană cu teoria economică a lui Marx.

• Teoria lui Reich este ilustrată în aceste cuvinte ale sale: „Familia autoritară reprezintă statul autoritar în miniatură. Caracterul autoritar al omului rezultă, în esenţă, din sedimentarea inhibiţiilor sexuale şi a fricii în substanţa vie a impulsurilor sexuale. Imperialismul familial este proiectat ideologic în imperialism naţional... Familia autoritară (...) constituie o fabrică unde iau fiinţă ideologia şi structurile reacţionare".

• Teoria lui Wilhelm Reich şi programul de educaţie sexuală iniţiat de Georg Lukács în Ungaria pot fi considerate sursele din care provin insistenţa asupra introducerii educaţiei sexuale în învăţămînt, începînd de la grădiniţă, precum şi atitudinea de respingere manifestată în cadrul sistemului educaţional faţă de familie, faţă de autoritatea externă şi faţă de structura tradiţională a caracterului.

• Teoria lui Reich conţine şi alte concepţii care au pătruns în cîmpul educaţional american:

- Misticismul religios organizat al creştinismului constituie un aspect al familiei autoritare care a dus la apariţia fascismului.
- Esenţa patriarhală trebuie înlăturată din structura interioară a omului, precum şi din mediul exterior.
- Revoluţia sexuală va determina colapsul deplin al ideologiei autoritare.
- Omul este, în esenţă, un animal stăpînit de impulsuri sexuale.

• Cartea *Psihologia de masă a fascismului* se afla la a noua ediţie în 1991 şi poate fi achiziţionată de la cele mai multe librării universitare.

Erich Fromm

• Asemenea lui Wilhelm Reich, Erich Fromm a fost un psiholog social al Școlii de la Frankfurt, care s-a mutat în America în anii 1930.

• Cartea sa *Evadarea din libertate,* publicată în 1941, este înrudită ideologic cu lucrarea *Psihologia de masă a fascismului* a lui Wilhelm Reich.

• După cum susținea Fromm, capitalismul timpuriu a dat naștere unei ordini sociale care a condus la apariția teoriei calviniste a predestinării, aceasta reflectînd principiul inegalității inerente dintre oameni, principiu revigorat de ideologia nazistă.

• În viziunea sa, caracterul autoritar cunoaște numai experiența dominației sau a supunerii și „diferențele, fie ele sexuale sau rasiale, sînt pentru acesta definite, în mod categoric, în termeni de superioritate sau de inferioritate“.

• Fromm pretindea că „libertatea pozitivă“ implică principiul că nu există o putere superioară eului individual unic; că omul este centrul și scopul vieții; că dezvoltarea și realizarea individualității umane sînt un scop care nu poate fi subordonat unor cauze presupuse ca avînd o importanță mai mare.

• Fromm a clarificat semnificația „libertății pozitive“ în lucrarea *Dogma lui Christ,* unde se prezintă pe sine ca un caracter revoluționar care s-a emancipat din chingile familiei și ale patriei, de sub autoritatea mamei și a tatălui, care și-a declinat loialitatea față de stat, rasă, partid sau religie.

• Fromm își precizează foarte limpede scopul revoluționar în *Dogma lui Christ*: „Am putea defini revoluția în accepție psihologică, spunînd că revoluția este o mișcare politică organizată de oameni care au caractere revoluționare și atrăgînd oameni cu astfel de caractere“.

Herbert Marcuse

• La fel ca Wilhelm Reich și Erich Fromm, Marcuse a fost un intelectual al Școlii de la Frankfurt care a luat calea Americii în anii 1930.

• A fost adesea prezentat ca un filozof marxist, deși a fost un revoluționar social pursînge, care își imagina dezintegrarea societății americane întocmai așa cum Karl Marx și Georg Lukács și-au imaginat dezagregarea societății germane: „Putem vorbi, pe drept cuvînt, de o revoluție culturală, întrucît protestul este îndreptat împotriva întregii culturi dominante, incluzînd sistemul moral al societății existente... Un singur lucru putem afirma cu deplină certitudine: ideea tradițională de revoluție și strategia tradițională prin care poate fi declanșată o revoluție nu mai sînt valide. Aceste idei sînt demodate... Ceea ce trebuie să înfăptuim este un tip de dezintegrare difuză și dispersivă a sistemului."

• Marcuse a publicat *Eros și civilizație* în 1955, carte care a devenit documentul fondator al contraculturii din 1960 și care a introdus ideologia Școlii de la Frankfurt în colegiile și universitățile americane.

• El afirma că singura modalitate prin care putem evada din unidimensionalitatea societății industriale moderne este eliberarea componentei erotice din om, a instinctelor senzuale, ca revoltă împotriva „raționalității tehnologice".

• Această eliberare erotică avea să se realizeze sub forma „Marelui refuz", ca negare absolută a „monstrului" capitalist și a tuturor formelor lui, incluzînd rațiunea tehnologică și limbajul ritual-autoritar.

• El a furnizat legitimitatea intelectuală necesară pentru realizarea revoltei sexuale adolescentine, inventînd și sloganul „Faceți dragoste, nu război!".

• Teoria sa includea credința că mișcarea de eliberare a femeilor constituie componenta cea mai de seamă a opoziției și, posibil, cea mai radicală.

• Eforturile sale revoluţionare vor conduce la declanşarea unui război nesfîrşit purtat de revoluţionarii marxişti împotriva bărbaţilor albi europeni, în şcoli şi universităţi.

Theodor Adorno

• A fost un alt marxist revoluţionar şi membru al Şcolii de la Frankfurt, care s-a stabilit în America în anii 1930.

• Printre alte cărţi, Adorno a scris *Personalitatea autoritară*, publicată în 1950.

• Cărţile sale au pornit de la aceleaşi teorii expuse în lucrările autorilor Wilhelm Reich, Erich Fromm şi Herbert Marcuse, bazate pe studiile analitice efectuate asupra societăţii germane începînd din 1923.

• Ideea centrală a lucrărilor sale este aceeaşi: există un astfel de element precum caracterul autoritar, care este opusul modelului revoluţionar dezirabil. Caracterul autoritar este produsul capitalismului, al creştinismului, al conservatorismului, al familiei patriarhale şi al represiunii sexuale. În Germania, combinaţia acestor factori a generat apariţia prejudecăţilor, a antisemitismului şi a fascismului, potrivit teoriei Şcolii de la Frankfurt.

• S-a întîmplat, astfel, ca majoritatea americanilor să fie nişte produse ale capitalismului, ale creştinismului, conservatorismului, familiei patriarhale şi ale represiunii sexuale. Prin urmare, Theodor Adorno şi alţi membri ai Şcolii de la Frankfurt s-au bucurat de minunata oportunitate de a pune în aplicare programul proiectat de Georg Lukács şi de Antonio Gramsci pentru înfăptuirea revoluţiei sociale în America, în loc de Germania.

• Ei vor postula existenţa personalităţii autoritare în rîndul americanilor cu predispoziţii spre prejudecată, exploatînd această componentă pentru a impune americanilor „reeducarea planificată ştiinţific", sub pretextul că

această acțiune este întreprinsă în scopul eradicării prejudecăților.

• Această reeducare planificată științific va deveni o manevră de înlocuire a sistemului fundamental de valori american cu valorile opuse, revoluționare, în mediul educațional, astfel încît copiii americani să fie formați după modelul caracterelor revoluționare din teoria Școlii de la Frankfurt, creîndu-se, în acest mod, „noul copil american".

• Nu poate fi contestat faptul că *Personalitatea autoritară* a fost utilizată de Benjamin Bloom ca sursă principală de inspirație în elaborarea taxonomiei domeniului afectiv în lucrarea sa, *Taxonomia obiectivelor educaționale*, din 1964, care a avut, ulterior, un rol determinant în cadrul sistemului educațional.

Corectitudinea politică, în învățămîntul superior

DE
T. KENNETH CRIBB, JR.

Traducere de
DRAGOȘ MOLDOVEANU

Într-un număr tot mai mare de campusuri universitare, libertatea de a exprima și a pune în discuție idei – principiu care constituie piatra de temelie a învățămîntului superior încă din vremea lui Socrate – se erodează într-un ritm alarmant. Să ne gîndim doar la o tendință în creștere: sute (uneori mii) de exemplare ale publicațiilor studențești de orientare conservatoare sînt fie furate, fie arse în public de către studenți radicali. În numeroase cazuri, aceste acțiuni au loc cu sprijinul tacit al facultății și al administratorilor campusurilor. Făptașii sînt rareori pedepsiți.

Deși ar fi ușor să minimalizăm aceste manifestări de intoleranță ca fiind simple farse studențești, asemenea incidente sînt doar expresii superficiale ale unei tendințe omniprezente și insidioase: o tendință al cărei obiectiv îl reprezintă distrugerea tradiției artelor liberale care a contribuit la crearea și menținerea civilizației occidentale.

Cu toate că unele somități susțin că preponderența intoleranței ideologice cunoscute sub numele de *corectitudine politică* ar fi exagerată, opusul acestei afirmații este mai aproape de adevăr. *Corectitudinea politică* s-a înrădăcinat

atît de adînc în sistemul american de învățămînt superior, încît multe campusuri universitare sînt astăzi dominate de o atmosferă de incertitudine și frică.

Un număr crescînd de studenți și de cadre didactice trăiesc acum cu teama că demersul lor intelectual de căutare a adevărului îi va ofensa pe „Marii Inchizitori ai Corectitudinii Politice".

Tehnicile *corectitudinii politice* sînt bine cunoscute în prezent: atacarea programei școlare în numele „multiculturalismului", impunerea unor „coduri de limbaj" restrictive și vag formulate, precum și cursuri obligatorii de „formare a sensibilității" adresate bobocilor, care nu sînt altceva decît eforturi sistematice de îndoctrinare ideologică. Însă influența *corectitudinii politice* s-a răspîndit și se răspîndește și în alte moduri deranjante. Să luăm în considerare cîteva incidente recente din cîmpul de bătălie universitar:

• La Amherst College din Massachusetts, un grup de studenți homosexuali a desenat *graffiti* pe trotuarele universității, inclusiv mîzgălind sloganul „Homosexual prin Drept Divin" în fața capelei campusului în Vinerea Mare. Cînd *Amherst Spectator*, un ziar al studențimii conservatoare, a criticat aceste mîzgălituri pe asfalt pentru că promovează „ura și dezbinarea", studenții protestatari au ars în public exemplare ale publicației.

• Cînd *Cornell Review*, un alt ziar studențesc conservator, a publicat o parodie a descrierilor de curs ale ultrapolitizatului departament *Africana* de la Cornell University, militanții din campus au blocat pentru cîteva ore traficul din centrul campusului și au ars exemplare furate ale revistei într-un coș de gunoi din metal. Militanții au mers mai departe, solicitînd ca universitatea să organizeze cursuri de „sensibilitate rasială" pentru studenții din anul întîi, să impună un „cod de limbaj" al campusului și să aloce un buget mai mare programelor minorităților „segregate", cum ar fi un cămin destinat exclusiv persoanelor de culoare.

• Studenții care participă la programele ROTC[1] le-au spus prietenilor și familiilor lor că le este teamă să vină la cursuri îmbrăcați în uniforme, deoarece li se scad notele în mod arbitrar de către cadrele didactice care sînt ostile armatei.

• În urma unei serii de acuzații de hărțuire sexuală lansate de către feministe extremiste la adresa unor presupuși inamici, unii profesori au început să încheie polițe de asigurare pentru a se proteja de povara financiară zdrobitoare a proceselor judiciare periculoase și frivole.

• Într-un chestionar elaborat în cadrul Universității din Massachusetts, profesorii trebuie să declare ce „contribuții la multiculturalism" au adus. Chestionarul e folosit apoi în luarea deciziilor privind durata contractelor de muncă și promovarea.

Merită amintit că, pe lîngă fiecare exemplu dramatic și intens mediatizat de *corectitudine politică*, mai există nenumărate alte cazuri în care influența ei este mai subtilă, însă nu mai puțin reală.

Originile *corectitudinii politice* în sistemul de învățămînt superior

Deși ideologia *corectitudinii politice* este răspîndită mult dincolo de campusurile noastre, nu există nici o îndoială că ea a început aici. Rădăcinile intelectuale ale acestui fenomen datează de secole. În cele din urmă, originile corectitudinii politice pot fi găsite în perioada ascensiunii ideologiei moderne și a eforturilor ei de a cuceri puterea.

---

[1] *Reserve Officers Training Corps*, program al armatei americane pentru pregătirea, pe bază meritocratică, în universități de prestigiu, de cadre de conducere specializate în domenii militare, asigurînd finanțare, burse, profesori de elită și alte facilități celor mai buni studenți (n. trad.)

Spre deosebire de tradiția clasică și de cea iudeo-creștină, care a pus accentul pe necesitatea omului de a înțelege ordinea morală și a i se conforma, ideologiile moderne încearcă să controleze și să domine lumea. În secolul XX, aceste ideologii au obținut, în cele din urmă, puterea politică în statele comuniste.

În Occident însă, ideologia nu a reușit să dea un asemenea asalt direct asupra tradițiilor noastre de libertate guvernată de ordine. Mai curînd, intelectualii radicali încearcă să submineze temeliile cunoașterii înseși, concentrîndu-și eforturile asupra transformării universităților.

Momentul de cotitură în spațiul academic s-a produs în anii '60, cînd studenții militanți au lansat un atac de gherilă asupra tradițiilor culturii occidentale și artelor liberale. Înțelegînd că nu puteau cuceri puterea pe termen lung doar prin intermediul demonstrațiilor, mulți dintre acești activiști au ales să rămînă „în sistem", devenind, la rîndul lor, profesori. Această generație de „radicali titularizați" (pentru a utiliza sintagma lui Roger Kimball) formează astăzi *establishment*-ul din imensa majoritate a instituțiilor noastre de învățămînt superior. În calitate de rectori, decani sau șefi de departamente, ei au angajat și angajează alți ideologi „după chipul și asemănarea lor", au instigat și instigă politicile represive cunoscute sub numele de „corectitudine politică". Acești reprezentanți politizați ai mediului universitar nu vor renunța ușor la pozițiile lor actuale de putere.

Ideologie vs educație liberală

Mizele acestui război al ideilor sînt uriașe, dat fiind că includ însuși conceptul de libertate. Poporul american a înțeles dintotdeauna legătura intimă și vitală dintre educația liberală și libertatea politică. Tocmai din acest motiv,

corectitudinea politică este o lovitură de moarte care ţinteşte însăşi inima republicii noastre.

În influenta sa carte „Ideea de universitate", cardinalul John Henry Newman definea „artele liberale" drept o căutare a cunoaşterii de dragul cunoaşterii înseşi. Prin contrast, el definea „artele servile" drept acele modalităţi de studiu care servesc doar unor obiective precise, imediate. Artele liberale sînt eliberatoare, susţinea Newman, deoarece ele permit oamenilor să descopere principiile fundamentale care ne îndrumă către înţelepciune şi virtute.

Dacă ar mai fi fost azi în viaţă, Newman ar considera *corectitudinea politică* drept „servilă", întrucît scopul ei este de a promova o agendă politică într-o poziţie de putere la nivel naţional. Din ce în ce mai mulţi profesori militanţi îşi transformă fără ruşine catedrele în „amvoane", renunţînd la căutarea adevărului obiectiv şi începînd punerea în aplicare a misiunii de a-şi îndoctrina proprii studenţi.

Programa distrusă

Susţinătorii *corectitudinii politice* îşi concentrează eforturile asupra nucleului educaţiei liberale, programa şcolară. Eforturile lor vor modifica fundamental ceea ce vor învăţa noile generaţii de americani. În această bătălie, instrumentul *corectitudinii politice* este mişcarea „multiculturală". Anumiţi critici arată, pe bună dreptate, că multiculturalismul este mai mult decît un argument în favoarea unor cursuri care să se concentreze asupra grupurilor care au fost la un moment dat dezavantajate sau oprimate. Mai degrabă, multiculturalismul presupune restructurarea sistematică a programei de învăţămînt astfel încît să-i împiedice pe studenţi de a dobîndi cunoştinţe despre tradiţia occidentală. De vreme ce motivaţia ultimă din spatele *corectitudinii politice* este o încercare

de a restructura societatea americană în concordanță cu direcțiile egalitariste, este imperativ pentru susținătorii ei să insufle în mințile studenților o formă aprofundată de relativism cultural.

Poate cel mai îngrijorător aspect al asaltului *corect politic* asupra programei de învățămînt este că acesta s-a produs în multe universități americane de elită. De exemplu, să luăm cazul Universității Stanford, o instituție care a jucat vreme îndelungată un rol de primă importanță în învățămîntul superior american. Stanford a eliminat, în 1988, vechea ei materie obligatorie „Civilizația occidentală", înlocuind-o cu o disciplină multiculturală numită „Culturi, idei și valori". În cadrul acestei noi discipline, studenții din primul an de la Stanford îi pot studia la fel de ușor pe marxiștii revoluționari din America Centrală precum îi studiază pe Platon, Shakespeare sau Newton.

Stanford se află, de asemenea, în fruntea mișcării de abandonare a studiului serios al istoriei. Studenților de la Stanford, asemenea studenților tuturor celor 50 de universități de vîrf din Statele Unite, cu excepția uneia, nu li se cere să urmeze nici măcar un singur curs de istorie. În schimb, li se solicită să aleagă dintre o varietate de cursuri reunite sub titulatura de „culturi americane". Potrivit unui proaspăt absolvent de la Stanford, e imposibil să îndeplinești cerința „culturilor americane" studiind protestantismul, pe americanii de origine irlandeză sau Vestul american, în timp ce cursurile „potrivite" includ: „Film și literatură: reprezentări ale frontierei dintre SUA și Mexic" și „Teatru etnic contemporan". Studenții de la Stanford trebuie să urmeze, de asemenea, cursuri de „Culturile lumii" și „Studii de gen", care includ „Cultura expresivă Chicana" și „Misoginie și feminism în Renaștere".

Întrucît instituțiile de elită precum Stanford reprezintă un model pentru celelalte instituții de învățămînt superior din Statele Unite, alte universități adoptă energic aceste

atacuri devastatoare asupra programei. Acest efect de propagare „picătură cu picătură“ va avea un impact de durată asupra modului în care vor fi educate viitoarele generații de americani.

Intoleranța și asaltul asupra libertății

Cei doi piloni care au susținut în mod tradițional artele liberale sînt libertatea universitară și libertatea de exprimare. Fără libertatea de a căuta adevărul și cea de a scrie și de a vorbi liber, erudiția autentică este imposibilă. Însă suprimarea acestor două libertăți fundamentale a devenit o rutină prin impunerea unor coduri de exprimare, a cursurilor de „sensibilitate“ și a unui climat general de frică și de intimidare în campus.

De exemplu, profesorii mai tineri, care nu au contract de muncă pe perioadă nedeterminată, trebuie să fie atenți nu doar la ceea ce spun, ci și la ceea ce publică. În anii '90, administratorii ideologici ai universităților au creat un mediu dominat de suspiciune mult mai intensă decît tot ce a creat senatorul anticomunist Joseph McCarthy la jumătatea secolului trecut.

Cele mai tragice victime ale acestei epoci a *corectitudinii politice* sînt studenții. Obiectivul tradițional al unei educații în arte liberale - aculturația, prin care studenții dobîndesc înțelepciunea moștenită a trecutului - a fost lăsat deoparte. Din ce în ce mai mult, o educație universitară astăzi pare să presupună învățarea pe de rost de opinii politice. În ultimă instanță, *corectitudinea politică* înlocuiește obiceiul tradițional al gîndirii critice cu sentimentul infatuat al îndreptățirii de sine. Un distins erudit deplîngea recent faptul că „învățămîntul superior înseamnă tot mai mult să dobîndești comportamente și opinii pe care să le porți ca pe o uniformă“.

Întrucît mediul universitar constituie o lume relativ izolată, aceasta poate permite administratorilor politizați să transforme campusul într-un laborator de experimente în metamorfoză socială. Atunci cînd criticii *corectitudinii politice* au comparat atmosfera din campus cu cea a unui stat totalitar, somitățile liberale i-au denunțat imediat ca isterici. Puține dintre aceste somități au experiența directă a vieții de zi cu zi în campus.

Mişcarea pentru reformă universitară

În pofida puterii instituționale a radicalilor din campusuri, există forțe care lucrează pentru a impulsiona reforma universitară autentică. Mişcarea pentru reformă universitară se întemeiază pe principiile responsabilității, comunicării și angajamentului în favoarea unei erudiții autentice.

O forță favorabilă reformei universitare este cererea crescîndă a părinților pentru asumarea unei mai mari responsabilități din partea colegiilor și a universităților. Într-un moment în care studiile relevă că studenții plătesc mai mult și învață mai puțin decît oricînd înainte, tot mai mulți părinți devin „consumatori" exigenți.

O altă forță o constituie publicațiile studențești independente, ai căror jurnaliști fac publice bufoneriile *corectitudinii politice* din campusuri. În trecut, radicalii din campus prosperau în mediul închis al universităților, însă acțiunile lor nu mai trec azi neobservate. Apariția ziarelor studențești conservatoare în zeci de campusuri i-a forțat pe militanți să iasă la suprafață, unde sînt cel mai vulnerabili sub privirea atentă a publicului exasperat.

Cu doi ani în urmă, finanțatorii rețelei *Collegiate Network* au adresat o solicitare către *Intercollegiate Studies Institute* pentru a prelua administrarea programului lor de sprijinire și consolidare a jurnalismului studențesc

responsabil. *Collegiate Network* contribuie cu fonduri de *start-up*, asistență practică și consiliere intelectuală pentru 60 de ziare studențești de orientare conservatoare care oferă forumuri alternative de dialog în multe dintre cele mai elitiste (și dogmatice) universități americane.

Aceste publicații alternative au identificat abuzuri la toate nivelurile vieții universitare și s-au angajat în practicarea unui jurnalism de investigație care s-a dovedit remarcabil de onest și de precis. Poate cea mai vestită „lovitură" a venit din partea *Light & Truth*, publicația alternativă a Universității Yale susținută de *Collegiate Network*. Editorii *Light & Truth* au descoperit că suma de 20 de milioane de dolari donată de fostul student Lee Bass nu a fost utilizată pentru scopul vizat de donator, de a susține un curs integrat despre civilizația occidentală. Reportajul acestora a declanșat scandalul care a dus la returnarea de către universitate a finanțării domnului Bass. Furia care a urmat a costat Universitatea Yale mult mai mult decît cele 20 de milioane de dolari ale domnului Bass – atît în termeni financiari, cît și în pierderea încrederii a numeroși finanțatori în conducerea actuală a universității.

Nu toate scandalurile dezvăluite de publicațiile alternative ale campusurilor sînt de această amploare, însă există nenumărate abuzuri care pot fi demascate de către jurnalismul studențesc de investigație. Facultatea de Drept de la Universitatea Carolina de Nord, Chapel Hill, le-a interzis reprezentanților armatei Statelor Unite să instaleze acolo mese pentru recrutări, în pofida beneficiilor fiscale federale primite de facultate din partea Ministerului Apărării. Un articol despre acest scandalos asalt asupra libertății care a apărut atît în *Carolina Review*, ziar al studenților, cît și în ziarul național studențesc *Campus*, publicat de ISI, a stîrnit o zarvă generală atît în interiorul, cît și în afara campusului. Legiuitorii din Carolina de Nord au luat măsuri imediate și au adoptat un proiect de lege care interzice facultăților

susţinute din banii contribuabililor să acţioneze discriminatoriu împotriva armatei, cînd potenţialii angajatori vin la universitate.

La Universitatea din Madison, Wisconsin, ziarul studenţesc conservator *UWM Times* a dezvăluit că un administrator de universitate solicita semnături pentru candidaţii democraţi la funcţiile publice locale, încălcînd efectiv legea prin care se interzicea angajaţilor universităţii de a se implica în campanii politice. Rectorul universităţii, în ciuda faptului că emisese un ordin împotriva acestui tip de campanie, a refuzat să îl sancţioneze pe administratorul în cauză – poate pentru că însuşi rectorul încălcase atît legea, cît şi propriul său ordin, semnînd una dintre petiţiile respective în timp ce se afla la serviciu. Povestea a fost reluată de *Milwaukee Journal-Sentinel*, iar abuzului i s-a pus capăt.

Întrucît publicaţiile şi organizaţiile alternative dedicate reformei universitare răspîndesc azi aceste ştiri, comunităţile mai mari din jurul instituţiilor noastre de învăţămînt superior se implică şi ele mai mult în reforma universitară profundă. De exemplu, *National Association of Scholars* încurajează consiliile universităţilor să adopte un rol mai activ şi mai vocal în opoziţia faţă de excesele corectitudinii politice. Eforturile de acest tip trebuie să fie extinse şi intensificate.

Pe termen lung, metoda cea mai directă de a-i înfrînge pe inchizitorii *corectitudinii politice* este pur şi simplu de a le ţine piept. Acţiunile individuale de împotrivire implică adesea riscuri considerabile: studenţii se pot confrunta cu înscenări judiciare umilitoare şi demoralizatoare, în timp ce cadrele didactice îşi pot pierde dreptul de a fi titularizate. Însă fiecare act de rezistenţă provoacă o undă, încurajîndu-i şi pe alţii să se opună intimidării ideologice. Cu sprijinul unui număr important de părinţi, finanţatori şi absolvenţi, aceşti Davizi încă pot învinge Goliaţii care îi domină.

Focul adevăratei educații

Probabil, cea mai puternică forță în favoarea unei autentice reforme universitare este cea care încearcă să învingă ravagiile ideologice ale corectitudinii politice triumfînd în războiul de idei. Studenții eminenți posedă o inteligență pătrunzătoare care nu poate fi satisfăcută cu sloganuri politice. Atunci cînd acești studenți au acces la erudiția de înalt nivel, ei răspund cu entuziasm. Chiar și astăzi, aculturația încă are loc sub îndrumarea unor oameni de știință excepționali din cadrul diverselor instituții din întreaga țară. De asemenea, anumite colegii și universități continuă să înoate împotriva curentului ideologic al vremurilor actuale.

Intercollegiate Studies Institute (ISI), în colaborare cu Templeton Foundation, identifică cei mai buni profesori, cele mai bune departamente, facultăți și manuale din învățămîntul superior american de astăzi. Acest program, *Templeton Honor Rolls for Education in a Free Society*, promovează excelența și servește ca un ghid pentru părinții și studenții care se confruntă cu problema dificilă a alegerii colegiului sau universității la care să se înscrie. Evidențiind excelența din învățămîntul superior, *Templeton Honor Rolls* îi încurajează, de asemenea, pe finanțatori să răsplătească universitățile care perpetuează tradițiile societății libere.

Viitorii studenți, părinții acestora și finanțatorii pot, la rîndul lor, să beneficieze de un ghid complet al celor mai importante 100 de instituții de învățămînt superior din Statele Unite, publicat de ISI. Ghidul conține prezentări substanțiale, de dimensiunea unor eseuri, ale tuturor celor 100 de instituții, inclusiv 80 de facultăți de elită, selectate în funcție de criteriile competitive de admitere, și 20 de facultăți pe care ISI le recomandă în mod special pentru angajamentul lor față de educația în artele liberale. Acest ghid al ISI îi avertizează pe studenți în privința pericolelor ideologice din campusuri și îi îndrumă către cei mai

buni profesori și secții. Așa cum scria despre acest proiect William J. Bennett, autor de *bestseller*-uri: „Mult prea adesea americanii manifestă față de universități și colegii un respect care îi împiedică să adreseze întrebări dure și să ceară rezultate concrete. Dar dacă e să se realizeze vreodată o reformă educațională autentică pe termen lung, părinții și studenții vor trebui să devină consumatori de educație mai subtili și mai bine informați. Ghidul elaborat de ISI constituie un instrument puternic în cadrul acestui efort".

Una dintre faimoasele afirmații ale lui Edmund Burke este că „singurul lucru de care răul are nevoie ca să triumfe e ca oamenii buni să nu facă nimic". Vreme de generații, americanii au avut față de învățămîntul superior sentimente de respect și venerație – semn al credinței lor în puterea eliberatoare a artelor liberale. Dar, în fața *corectitudinii politice*, a sosit timpul ca publicul american să-și tempereze respectul cu o doză de sensibilitate critică și să facă un efort mai direct pentru a cere socoteală mediului universitar. E vremea ca bărbații și femeile de bine să ceară ca învățămîntul superior american să se ridice la nivelul celor mai bune tradiții ale sale și să scape de sub tirania *corectitudinii politice*.

Corectitudinea politică: deconstrucție și literatură

DE
JAMIE McDONALD

Traducere și note de
IRINA BAZON

Literatura constituie, dacă nu cel mai important indicator cultural, cel puțin un barometru semnificativ al nivelului de civilizație al unei societăți. Natura umană și mediul intră în relație pentru a alcătui fiecare conștiință individuală care, la rîndul ei, se exprimă prin cuvinte. Literatura - constînd în acele cuvinte pe care societatea, în ansamblul ei, le consideră drept exemplare - reprezintă atunci, am putea spune, un punct de pornire, o fereastră spre cultură.

Prin urmare, sfera literaturii de astăzi merită să fie examinată pentru viziunea pe care o oferă asupra climatului cultural actual. Literatura americană contemporană este impregnată de „-isme“: marxism, freudianism, feminism și așa mai departe. Cele mai multe reprezintă echivalentul academic a ceea ce în cultura comună poartă numele de *corectitudine politică*. Teoreticienii literari preiau un anumit model teoretic și îl aplică literaturii în efortul de a „descoperi“ în text o nouă semnificație, corespunzătoare teoriei. De exemplu, într-o abordare feministă, poemul lui Andrew Marvel, *Upon Appleton House*, nu mai are drept temă frumusețea ținutului tradițional; în schimb, vorbește

despre relele pe care le-a generat o moştenire pe linie patriarhală. Aceşti „critici culturali" – denumiţi astfel întrucît critica lor abordează literatura din perspectiva unei anumite culturi – au apărut în anii 1960, însă şcolile lor de critică au început efectiv să ia avînt odată cu ivirea şcolii deconstructiviste, în 1970.

Lucrările lui Jacques Derrida, părintele deconstructivismului, au început să fie traduse din franceză de către profesorul american Gayatri Spivak la mijlocul anilor '70, într-o vreme cînd literatura americană atinsese un stadiu al dezvoltării optim pentru a primi influenţa teoriei derridiene. Marxiştii economici activau deja în campusurile universitare, iar criticii culturali erau încă alimentaţi de radicalismul epocii. Susţinătorii feminismului, ai teoriilor „queer"[1] şi ai scriitorilor de culoare cîştigaseră teren în primul deceniu, deşi doar un vag sentiment al represiunii se înscria în arsenalul lor limitat. Ceea ce le lipsea era fundamentul filozofic, resortul pe care l-ar fi oferit existenţa unui *logos* propriu. Sosirea curentului deconstructivist[2] din Franţa le-a furnizat acea filozofie.

Generaţia universitarilor din acea vreme atrăgea atenţia celor din generaţia anterioară că principiile pe care se bazaseră erau total greşite. În acest caz, revolta era îndreptată împotriva „noilor critici"[3] – numiţi astfel chiar şi acum, la

[1] Teoria queer (*Queer theory*) este o teorie filozofică şi critică provenind din al treilea val feminist şi din studiile gay şi lesbiene (sursa: www.wikipedia.ro), n. trad.

[2] „Jacques Derrida, în *Scriitura şi diferenţa* (Ed. Univers, 1998), identifică trei surse ale teoriei sale: 1) înlocuirea conceptelor de metafizică, fiinţă şi adevăr, prin filosofia lui Nietzsche, cu cele de joc, interpretare şi semn; 2) sfîrşitul conceptului de conştiinţă de sine, de prezenţă la sine, de subiect conştient, prin psihanaliză; 3) sfîrşitul onto-teologiei, metafizicii (determinarea fiinţei ca prezenţă), prin gîndirea lui Heidegger" (Lorena Armulescu, *Specificul deconstrucţiei*, http://www.revistanorii.com/Nr7.html) (n. trad.).

[3] Noua critică (reprezentanţi: F. R. Leavis, Robert Penn Warren, T. S. Eliot, William Empson, Cleanth Brooks etc.) a predominat în lite-

zeci de ani de la lansarea lor. *Noii critici* erau preocupați de găsirea semnificației textelor fără a lua în considerare elementele extratextuale, ca, de pildă, intenția autorului; acest proces de interpretare avea drept principiu călăuzitor ideea că „textul este totul".

Noua generație de critici și-a propus răsturnarea acestui principiu. În locul afirmației „textul este totul", ei au proclamat că „totul este text"[4] și au început să analizeze orice

ratura americană și engleză între anii 1920 și 1960. Metoda de abordare are la bază conceptul de „close reading", presupunînd o analiză (estetică, stilistică) riguroasă, amănunțită aplicată textului literar, atenția acordată elementelor formale (elemente lingvistice, prozodie, figuri stilistice, intrigă, simboluri, motive literare, paradox, antiteză etc.). Propunînd o modalitate critică obiectivă, noii critici nu iau în considerare elementele extratextuale (biografie, intenția autorului, efectul asupra cititorului, context istoric și cultural). Ei înțeleg opera ca unitate organică și autonomă, un sistem coerent, bazat pe structuri stabile, universale. Opunîndu-se noilor critici, deconstructiviștii resping structura (care are la bază principiul coerenței), pledează pentru desființarea logocentrismului ce presupune „determinarea sensului ființei ca prezență": substanța este negată (ceea ce implică anularea tradiției, a moștenirii, a sensului originar), este înlocuită cu relația, lumea deconstructiviștilor nu constituie o lume „dată", ea nu „este", ci „se face" continuu („lumea lui Derrida este lumea unei perpetue deveniri, a unei perpetue «puneri în relație», fără puncte originare și fără momente finale" - Ioana Em. Petrescu, *Modernism/Postmodernism*, Ed. Casa Cărții de Știință, 2003, p. 40). Ei opun structurii „țesătura textuală continuă" - textul fiind „rețea", „țesătură", „urzeală", „textură", avînd un caracter pur relațional (Ioana Em. Petrescu, *ibidem*, pp. 46-47); prin accentuarea aspectelor marginale, contradictorii, ambigue, prin încercarea neîncetată de a scoate în evidență, supralicitînd și adîncind incoerențele insolubile, răsturnările, dezarticulările, fragmentările, se neagă existența unor structuri stabile, universale. Nu există nimic natural, dat, este anulată valoarea de adevăr, posibilitatea vreunui sens obiectiv sau a referentului extratextual. Este respinsă nu numai coerența internă a operei, ci și autonomia ei: textul nu este autonom, ci contaminat mereu de alte texte, nu există decît printr-o perpetuă „punere în relație" cu alte interpretări, discursuri, puncte de vedere (n. trad.).

[4] „Totul este text" se traduce prin ideea că „nu există fapte, doar interpretări" (Nietzsche), realitatea neexistînd decît ca un „construct" cultural, ea este o „urmă textualizată"; oamenii nu mai sînt „realități

lucru în raport cu opera literară. În cazul unei poezii care includea un personaj feminin, criticii supuneau analizei legătura poetului cu mama, soția, sora sa și așa mai departe, străduindu-se să ofere, în acest mod, o interpretare operei. Această metodă de a folosi datele biografice pentru a căpăta o nouă înțelegere asupra operei ar putea avea (și deseori a avut) efecte pozitive. Totuși, aceste noi interpretări nu constituiau încercări de a discerne adevăratul sens al unei opere (așa cum izbutiseră *noii critici*) sau de a dezvălui măcar intenția autorului (ca în interpretările tradiționale). Criticii din această nouă generație au devenit, în schimb, primii academicieni care au profesat ceea ce este cunoscut în sferele literare drept „criticismul cultural". Ei s-au străduit să înțeleagă literatura din perspectivă feministă sau din perspectiva homosexualilor sau a minorităților radicale. Scopul lor nu era acela de a descoperi sensul - erau mult prea influențați de relativiști pentru asta - ci de a depista elemente sexiste, rasiste sau „homofobe" în operele autorilor de sex masculin, europeni și heterosexuali.

încarnate", ci „entități indirecte" (Ovidiu Hurduzeu), textualizate; subiectul este un „efect de limbaj", conștientul, un efect al „urmei". Prin impunerea totalitară a *textului*, deconstructiviștii proclamă abolirea definitivă a *logosului* (purtătorul unor sensuri inteligibile, durabile, coerente); astfel, formația acestori apostoli ai non-gîndirii „nu are din principiu nici o legătură cu silogismul, inteligibilul și realul, ci tocmai cu metafora și ficțiunea" (Vlad Mureșan, *Dialog fără logos*, www.idei-indialog.ro), ei găsind, prin urmare, în literatură cel mai prielnic teren pentru dezvoltarea teoriei lor. Deconstructivismul a dus la alterarea literaturii, aceasta fiind supusă relativității critice care a negat „esența însăși a literaturii: un limbaj viu, «încarnat», prin care «metafizicul» țîșnește din solul experienței noastre concrete de muritori căutători ai Adevărului" (Ovidiu Hurduzeu, *Inconfortul intelectualilor confortabili*, în *A treia forță: România profundă*, Ed. Logos, 2008). Dar, din moment ce critica literară nu mai recunoaște că „ordinea adevărului este cea pe care se construiește literatura însăși", judecățile sale de valoare „se sprijină pe o coloană absentă", rămîn la nivelul unor „opinii personale incoerente" sau al „schemelor abstracte" (Ovidiu Hurduzeu) (n. trad.).

Teoria derridiană a deconstrucţiei a devenit o unealtă pentru criticii culturali. Într-o formulare simplă, deconstrucţia constituie o şcoală de gîndire potrivit căreia cuvintele nu au sens. În schimb, ele sînt „~~urme~~" ale sensului. Sensul unui cuvînt se dizolvă continuu, iar ceea ce ne rămîne e doar memoria, sau ~~urma~~ a ceea ce sensul era odată (Derrida foloseşte frecvent cuvîntul tăiat „~~urmă~~" – similar termenului „~~fiinţă~~" întîlnit la Heidegger – pentru a indica un sens care este simultan prezent şi în dizolvare).

O metaforă poate fi utilă pentru înţelegerea filozofiei de bază a deconstructivismului: dacă rostesc cuvîntul „stilou", vă veţi gîndi la acel obiect aflat în sertarul biroului. Dacă arunc stiloul în cineva, cuvîntul începe însă să-şi piardă înţelesul pozitiv de instrument de scris; în termeni deconstructivişti, semnificaţia originală a cuvîntului „stilou" se şterge astfel încît nu mai rămîne din ea decît o ~~urmă~~. În schimb, cuvîntul „stilou" începe să fie asociat cu o armă, un proiectil, un mijloc de expresie (poate) a furiei. Dacă stiloul loveşte pe cineva, atunci cuvîntul va avea pentru acea persoană semnificaţia a ceva dureros, a unei jigniri personale, implicînd imboldul de a întoarce lovitura şi aşa mai departe. Aceste sensuri se dezvoltă şi se schimbă permanent, întrucît mintea umană este angajată într-un proces necontenit de interpretare şi reinterpretare. Din această cauză – susţin deconstructiviştii – ea nu se fixează niciodată complet asupra sensului stabil al cuvîntului „stilou". Bazîndu-se pe aceste argumente lingvistice, deconstructiviştii conchid că, întrucît orice sens este supus atît de rapid dispersiei, nu putem comunica niciodată cu adevărat. Cuvintele nu mai au sens.

Cuvîntul postmodern în vogă „differance", alături de termenii „ştergere" şi „~~urmă~~"[5], a intrat în sfera educaţio-

[5] Derrida a preluat de la Freud conceptul de „urmă" (potrivit teoriei lui Freud, trăirea umană s-ar organiza pe baza unor „urme mnezice" – repre-

nală americană prin intermediul scrierilor lui Derrida. Prin îmbinarea noțiunilor (și a cuvintelor în limba franceză)

---

zentări ale unor traume trecute care nu sînt niciodată pe deplin conștientizate și a căror reactualizare în memorie este mereu amînată, dar care condiționează întregul „aparat" psihic al omului – și nu a „prezenței", a actelor de conștiință, a rațiunii; astfel, pentru Freud, conștiința este un „efect" al urmei); scrierea se compune din diferențe, nu din termeni pozitivi, absența originii, a sensului, a centrului fiind „diferanța" – „spațiul gol, variabilă căreia i se pot acorda sensuri independent de constrîngerile pe care i le-ar impune prezența originii" (Lorena Armulescu, *Specificul deconstrucției*, http://www.revistanorii.com/Nr7.html), „urma" devenind „centrul" scrierii, care, așadar, „nu poate fi gîndit sub forma unei ființări-prezente (...), ci ca o funcție, un soi de ne-loc în care au loc nesfîrșite înlocuiri de semne" (Derrida, *Scriitura și diferența*, Ed. Univers, 1998, p. 377); prin urmare, scrierea nu mai are la bază un înțeles stabil (dat de structura semnificat-semnificant), înțelesul se amînă la nesfîrșit (determinantă fiind doar diferența dintre semnificanți). *Diferanța* este „gîndită" ca „non-ființă", ca existență absentă (Lorena Armulescu), joc ce „produce" neîncetat diferențe – forme contingente, temporare, spectrale, „identități" aflate mereu „sub ștergere". Pe urmele lui Freud, Derrida va proclama că „Trebuie gîndită viața ca urmă înainte de a determina ființa ca prezență".

În fond, ce este diferența lui Derrida? Este diferența fără identitate, între termenii care diferă neexistînd propriu-zis nici un fel de tensiune, nici atracție, nici respingere, atîta timp cît nu au origine, referență. Ea nu mai are nimic comun cu „diferența ca diferență" a lui Hegel: „Dacă diferența lui Derrida este *unilaterala pură diferență* care emană (diferă) diferențe, diferența ca diferență este, la Hegel, tocmai *puterea identității concrete*" (Vlad Mureșan, *Schizofrenia diferenței*, *Verso*, nr. 28-29, decembrie 2007, nr. 30, ianuarie 2008). Conform „logicii" postmoderne (suprimatoare a *logosului*), subiectul nu ar fi niciodată el însuși, o ființă individuală unică, ci o alcătuire incoerentă de mai multe euri ascunse „în ficțiunea unui singur Eu" (Vlad Mureșan).

Deconstructivismul a constituit principiul călăuzitor al adepților relativismului cultural (multiculturaliștii). Potrivit acestora, „culturile nu pot fi superioare sau inferioare, ele sînt doar DIFERITE..." Multiculturaliștii „sînt departe de o înțelegere profundă a noțiunii de cultură și diversitate culturală (...). Cultura este gîndită în termenii rasei, orientării sexuale și apartenenței etnice". Ei trec sub tăcere „caracterul național sau universal al culturii, diferența de esență între culturi și subculturi etnice". Individualismul occidental „nu aderă organic la ființa umană. Acest «individ liber», ca și omul de grup, omul multiculturalist postmodern, este o construcție artificială" (Ovidiu Hurduzeu, *Sclavii fericiți. Lumea văzută din Silicon Valley*, Ed. Timpul, 2005, pp. 214-215) (n. trad.).

„deferment" și „difference", Derrida a creat acest cuvînt („differance") pentru a desemna necontenita amînare a sensului. Filozoful susține că „differance" este motivul pentru care cuvintele nu pot avea sens; neîncetat, mintea percepe lucrurile în moduri diferite, astfel, sensul original își pierde valoarea sa de sens *propriu*, devenind o simplă ~~urmă~~.

În ultimă analiză, această metodă este insuficientă pentru criticii culturali de astăzi; ei au nevoie de cuvinte care să poarte anumite semnificații, astfel încît să se poată referi la operele artistice pentru a deplînge modul cum acestea ilustrează și exemplifică represiunea culturilor minoritare. Dar, pe lîngă filozofia ei generală, deconstrucția a oferit ceva și mai important. A oferit tehnicile menite să „demonstreze" felul cum limba în întregul ei se deconstruiește pe sine.

Deconstructiviștii s-au specializat în „deconstruirea" operelor literare, deși susțin cu fermitate că operele se deconstruiesc singure, iar criticul doar ilustrează modul cum se produce aceasta. În linii mari, aceste tehnici de deconstrucție presupun înlăturarea sensului evident al operei literare – sensul „tradițional" – și efortul de a demonstra modalitatea prin care opera însăși contestă acest sens tradițional[6]. De exemplu, analizînd o poezie de dragoste, ei îi vor deconstrui limbajul pînă cînd vor găsi aspecte care să nege sensul de iubire care stă la baza acesteia. Sonetul poetei Elizabeth Barrett Browning *How Do I Love Thee?*

---

[6] Deconstructiviștii susțin ideea că scrierea, fiind „anti-logocentrică", ar semnifica diferit de autor: „Platon, în *Phoedrus*, acuză scrierea că instaurează confuzie comunicativă, cîtă vreme cuvîntul-fiu e separat de «tată», de locul și momentul în-ființării sale. Derrida vede însă un defect în contactul direct dintre cuvîntul-fiu și autorul-tată", contact care ar fi impus, în concepția sa, „primatul (poate) nemeritat al unor centre: *eidos*, *arche*, *telos*, materie, elan vital etc."; ca modalitate de anulare a logocentrismului, el instituie „gramatologia, care renunță la privilegierea scrierii în dauna vorbirii și admite că «partea vătămată» depinde de un sistem de mărci diferențiale..." (Bogdan S. Pîrvu, *Dicționar de genetică literară*, Ed. Institutul European, 2005 p. 56) (n. trad.).

Let Me Count The Ways se încheie cu versul: „Mai mult te voi iubi în moarte“. Dibacii deconstructivişti ar alătura acestui vers cuvintele din prima parte a poemului: „...cînd, ascuns vederii, sufletul tinde/ spre marginea fiinţei şi graţia divină“, pentru a deduce de aici ideea că poeta vizează de fapt moartea fiinţei iubite. „De ce aspiră poeta spre marginea fiinţei?“ - se întreabă criticul - „În mod cert, ea nu-şi doreşte să rămînă înăuntrul sau înaintea fiinţei, ci mai degrabă undeva la suprafaţa ei.“ Deconstructiviştii pun această disparitate[7] aparentă pe seama problemei limbii, a diferanţei, conchizînd imediat că poemul - ca orice alt limbaj - nu are sens[8].

Criticii culturali au adoptat fără întîrziere această şcoală de gîndire, imediat ce i-au înţeles puterea: au descoperit astfel o metodă de atac împotriva interpretărilor tradiţionale ale operelor literare. S-au servit de deconstrucţie pentru a înlătura semnificaţia tradiţională şi a o înlocui cu

---

[7] Disparitatea rezultă, aşadar, din anularea semnificatului: deconstructiviştii desfiinţează structura internă a semnului (semnificat-semnificant), pentru a acredita ideea că sensul ar fi determinat doar de relaţia şi diferenţa dintre semne, însă „refuzul unei «metafizici a prezenţei» (baza oricărei semantici, care produce sens numai articulînd semnificantul cu semnificatul) duce la imanenţa discursivă pură: orice exterioritate este înghiţită în pura idolatrie a limbajului“ (Vlad Mureşan, *Habermas versus Derrida*, *Verso*, an III, nr. 32, 16-29 februarie, 2008) (n. trad.).

[8] Iată noul chip al poeziei pe care îl instituie deconstructivismul, chip ce nu mai seamănă cu nimic, cu atît mai puţin celui uman: „Vei numi de acum încolo poem o anumită pasiune a mărcii singulare, semnătura care repetă dispersarea sa, de fiecare dată dincolo de *logos*, inumană, abia dacă domestică, nici apropriabilă în familia subiectului: un animal convertit, rulat în bulgăre, întors spre sine şi spre celălalt, un lucru de fapt, şi modest, discret, aproape de pămînt, umilitate pe care o *supranumeşti*, care te poartă astfel, în nume, dincolo de nume, un arici catahretic, cu toate săgeţile în afară, cînd acest orb fără vîrstă aude, dar nu vede venind moartea.“ (Jacques Derrida, *Points de suspension. Entretiens*, Galilée, Paris, 1992, p. 307, citat preluat din articolul *Note în orizontul întrebării Ce este poezia? (II)*, de Marius Ghica, Revista „Ramuri“, nr. 12/2008) (n. trad.).

o *nouă* semnificație. *Corectitudinea politică* este această nouă semnificație care contaminează societatea noastră în prezent. De exemplu, după ce sensul tradițional al poemului *How Do I Love Thee?* a fost subminat în maniera prezentată mai sus, un critic feminist ar putea declara – în absența unei interpretări stabile – că poemul vizează „în realitate" modul cum femeile din Anglia secolului al XIX-lea erau condiționate să se socotească inferioare bărbaților.

De vreme ce, conform mantrei postmoderne, „totul este text", criticii culturali nu au ezitat să aplice metodele lor și altor sfere, precum muzica, filmul, televiziunea și la tot ce au mai întîlnit în cale. Au înțeles că pot văduvi toate fenomenele culturale de sensul lor stabil, că pot substitui valorile la nivelul oricărui grup doreau. De pildă, abordarea din perspectiva homosexualilor a putut anula adevărul Bibliei, reinterpretînd textele biblice ca fiind impregnate de ură homofobă. Adevărul lui Dumnezeu a fost desființat și o agendă politică aparținînd omului a fost instituită[9].

---

[9] Această agendă politică are la bază legitimarea noii ideologii căreia Derrida îi face apologia: „Că vor sau nu, că știu sau nu, toți oamenii de pe întreg pamîntul sînt astăzi, într-o anumită măsură, moștenitori ai lui Marx și ai marxismului (...). Nu există nici un precedent al unui astfel de eveniment. În întreaga istorie a omenirii (...), un astfel de eveniment (să repetăm: acela al unui discurs de formă filozofico-științifică ce își propune să se rupă de mit, de religie și de mistica naționalistă), deci acest eveniment s-a legat, pentru prima oară și în mod inseparabil, de niște forme mondiale de organizare socială (un partid cu vocație universală, o mișcare muncitorească, respectiv o confederație de state). Toate acestea propunînd un nou concept de om, de societate, de economie, de națiune – și mai multe concepte privitoare la stat și la dispariția acestuia" (*Spectrele lui Marx*, Editura Polirom, 1999, pp. 143-144). Astfel, noii ideologi (continuatori ai lui Marx) își vor edifica demersurile stîngiste în primul rînd prin discreditarea și negarea tradiției patriarhale, a creștinismului, a tradiției logocentrice întemeiate pe metafizica prezenței, pentru a provoca dezagregarea, fragmentarea integrității și a unicității ființei și se vor sluji pentru aceasta de deconstrucție ca de o unealtă perfectă. Ei vor căuta cu orice preț impunerea unei ideologii (a unui alt „ism") în dauna persoanei, a omului, a naturii sale, negînd, în fapt, realitatea însăși (n. trad.).

Scopul declarat al lui Derrida a fost să anihileze ceea ce el a numit „semnificatul transcendental“[10]. Modelele lingvistice standard operează pornind de la perechea semnificant-semnificat. Semnificantul este cuvîntul, iar semnificatul, conținutul pe care îl reprezintă cuvîntul. Cînd intervine „differance“, semnificatul este continuu amînat pînă cînd trece în sfera metafizicului. Sensul ultim la care ajunge orice cuvînt este Dumnezeu - sensul suprem al gîndirii tradiționale occidentale. „Semnificatul transcendental“ pe care Derrida caută să îl suprime din sine și din lumea occidentală este, în fapt, reprezentat de Dumnezeu. Credința în Dumnezeu este etichetată drept un produs al gîndirii occidentale deficiente, iar Derrida pretinde, în manieră veritabil nietzscheană, că Dumnezeu este un construct al limbii și nu viceversa.

După cum era de așteptat, Derrida a devenit repede favoritul instituțiilor universitare americane. A ținut prelegeri la universități de-a lungul coastei estice și a ajuns să-i placă acea regiune a Americii. În curînd, America i-a întors simpatia acordîndu-i un post în cadrul Departamentului de engleză al Universității Yale. Yale a început apoi să atragă alți deconstructiviști și postmoderniști, printre care J. Hillis Miller, Geoffrey Hartman și alții. Paul de Man, un alt european, a sosit în America pentru a profesa teoria deconstrucției.

---

[10] Prin eliminarea semnificatului transcendental (afirmînd textualismul și absența în defavoarea logocentrismului și a metafizicii prezenței), Derrida va postula că „nu există nimic în afara textului“, semnificatul descinzînd numai din interiorul textelor, prin amînare, prin „diferanță“. Astfel, referența postmodernă este indisolubil legată de text, fiind o referență multiplă. Linda Hutcheon, în *Poetica Postmodernismului*, Ed. Univers, 2002, în capitolul *Problema referenței*, analizează mai mutle tipuri de referență: intratextuală, intertextuală, extratextuală textualizată, autoreferența, hermeneutica. Prin acest pluralism referențial ca „produs“ sau „construct“ niciodată sigur, niciodată stabil, al textelor, este, așadar, negată existența vreunui dat natural, a vreunui centru stabil, din afara textelor, care să se sustragă relativității lor inerente (n. trad.).

O altă cauză pentru care deconstructiviştii s-au străduit atît de avid să elimine sensul din limbă provine din biografia lui Paul de Man. În Belgia dinaintea celui de-Al Doilea Război Mondial, de Man a lucrat pentru o publicaţie explicit pronazistă. Detractorii săi susţin că demersul excluderii sensului din limbă a constituit pentru acesta o metodă excelentă prin care să-şi renege scrierile pronaziste.

Criticii culturali au folosit deconstrucţia ca un intrument de transformare a literaturii, filozofiei şi culturii în nonsens. De exemplu, în propriile scrieri, pentru a rămîne fidel filozofiei sale, Derrida eludează toate formele verbului „a fi“. În termeni deconstructivişti, verbul „a fi“ implică un sens; aşadar, el nu poate exista. În consecinţă, Derrida revine asupra propriului text şi, tăind toate formele verbului „a fi“, îl transformă într-o scriitură complet ininteligibilă. Demarînd atacul asupra structurii duale semnificat-semnificant, Derrida scrie: „Semnul ~~este~~ acel impropriu numit ~~lucru~~, singurul, care se sustrage întrebării fondatoare a filozofiei: „Ce este...?“. Atunci cînd Derrida încearcă să îşi comunice ideile referitoare la modelele lingvistice tradiţionale, este forţat de propria sa filozofie să şteargă tocmai cuvintele care îi permit să comunice.

Dacă ar fi urmat logica propriilor teorii, Derrida ar fi descoperit că însuşi faptul de a-şi transmite propriile idei prin scris sau verbal este imposibil. Dacă teoriile deconstructiviste ar avea măcar o slabă acurateţe, atunci orice comunicare verbală – şi, prin extensie, orice alte forme de comunicare – ar fi cu neputinţă.

Adoptarea teoriei deconstrucţiei duce nu doar la compromiterea logicii filozofice, dar face efectiv imposibilă şi scrierea literaturii. Din moment ce cuvintele nu înseamnă nimic, ele se reduc doar la sunete. Este adevărat că Lewis Carroll a creat un bine-cunoscut poem utilizînd cuvinte fără sens, dar avînd o sonoritate plăcută, totuşi, cît de multe versuri de genul „jabberwocky“ pot fi inventate

înainte de a atinge pragul saturației? (Unii ar susține că am atins deja acest prag.)

Pe măsură ce departamentele de literatură „progresează", se adîncește și falia dintre cei care produc literatură și cei care o analizează și o predau în universități. Dacă Samuel Taylor Coleridge, T.S. Eliot și o întreagă clasă de mari autori erau oameni de o solidă cultură, se pare că educația literară căpătată într-o universitate americană zădărnicește, în fond, abilitatea cuiva de a scrie bine. Pe măsură ce își însușesc filozofia deconstrucției, profesorii de literatură pierd aptitudinea de a scrie frumos, sensul fiind indispensabil în realizarea unei scrieri frumoase. Ca o consecință, s-a produs o separație la nivelul departamentelor de engleză între programele de master în arte frumoase și cele de doctorat – astfel încît au ajuns să se constituie în facultăți distincte. Cea mai mare speranță a Americii de astăzi în privința unei literaturi de valoare nu vine de la mediile universitare, ci de la scriitorii amatori (...). Intelighenția americană a dat uitării propria literatură, în graba de a-și promova politica.

Există deja o atitudine de contestare a deconstructivismului. Așa cum generația de critici care în prezent este în plin avînt i-a considerat perimați pe *noii critici*, la fel studenții de acum privesc deconstrucția ca pe un fapt demodat. Derrida a ținut prelegeri pînă la moartea sa, dar, asemeni predecesorilor lor, actualii studenți ai departamentelor de literatură încep să se ridice împotriva vechii generații pe motiv că principiile promovate de ea sînt cu totul greșite. O cauză importantă a acestei atitudini de contestare o constituie dificultatea survenită în comunicarea ideilor deconstructiviste (aici a fost oferită doar o schiță, nu metodele efective ale deconstrucției aplicate unei opere literare). (...) Studenților le lipsește răbdarea de a pătrunde în sintaxa aproape inteligibilă a semioticianului și a-i descifra terminologia.

Din nefericire, asta nu i-a oprit pe criticii culturali de la demersul lor de a iniția noua generație în doctrina feminis-

mului, în cea a filozofiei marxiste şi în aşa-numita „teorie queer“. Necesitatea studierii unor autori precum Shakespeare, Milton, Chaucer sau a altor scriitori albi de modă veche este înlocuită cu opţiunea de a urma studii în „Rolul femeilor în Epoca Renaşterii“ (un pretext pentru lamentaţia împotriva elementelor sexiste ale trecutului) sau în „Biblia ca literatură“ (curs conceput pentru a discredita Biblia, ca fiind o operă fictivă ingenios elaborată, în locul adevărului lui Dumnezeu).

Deconstructivismul a avut succes în demersul său de a desfiinţa sensurile tradiţionale ale textelor. Rămîne să vedem ce va urma. Există însă semne că influenţa acestui curent este în descreştere. Vedem deja piesele lui Shakespeare readuse la viaţă în cinema; „Mult zgomot pentru nimic“, „Hamlet“, „Romeo şi Julieta“ – toate adaptate pentru ecran – au fost mult timp abandonate de Academia Americană în favoarea unor opere inferioare. Romanele scriitoarei Jane Austen, elogiate, odată, de intelectualitate ca opere inedite ale unei scriitoare, sînt desconsiderate acum în universităţi ca fiind prea conservatoare, din pricina temelor despre iubire şi căsătorie. Cultura populară, într-un moment de inspiraţie, a înţeles valoarea acestora şi le-a reînsufleţit în adaptări cinematografice.

Însă sfîrşitul definitiv al deconstrucţiei va avea loc cînd următoarea generaţie de critici literari va înţelege că esenţa interpretării – a citi, a gîndi, a analiza – se află în contradicţie cu scopurile filozofice ale deconstrucţiei. Cel care poate salva, la drept vorbind, intelectualitatea este omul firesc, călăuzit de al său bun-simţ. După cum proclamă bunulsimţ, cuvintele au cu adevărat sens, iar dacă deconstrucţia susţine contrariul, va fi exilată la marginile societăţii. Din păcate, efectele ei vor persista, întrucît a conferit criticismului cultural un sens al validităţii şi a stabilit o piaţă de desfacere pentru această ideologie.

Deconstructiviştii îşi abandonează deja enclavele la Yale, întrucît şcoala lor de gîndire este pusă în umbră de noii

ideologi, mai în vogă, mai simpli şi mai mărginiţi. Aceştia sînt adepţii feminismului, ai noului marxism şi ai teoriilor queer – şi nici unul nu are de gînd să renunţe uşor la poziţiile cîştigate. Ei au început, în schimb, să recruteze şi să pregătească noi absolvenţi care să vină în locul lor. Înscrierile la studii pentru obţinerea de diplome şi grade universitare sînt mai numeroase ca oricînd, întrucît aceşti „radicali" activează în instituţiile universitare pentru a determina viitoarea generaţie să perpetueze cu sfinţenie ideologia lor în sistemul universitar american.

Feminismul radical și corectitudinea politică

DE
DR. GERALD L. ATKINSON

Traducere și note de
IRINA BAZON

Probabil că nici un aspect al *corectitudinii politice* nu iese mai pregnant în evidență în viața de astăzi a Americii ca ideologia feministă. Se bazează feminismul, asemeni celorlalte componente ale *corectitudinii politice*, pe marxismul cultural importat din Germania în anii '30? Deși, în America, istoria feminismului se întinde pe o perioadă mai lungă de 60 de ani, avîntul pe care l-a luat în ultimele decenii a fost pus în strînsă legătură cu revoluția socială în extindere condusă de marxiștii culturali.

În ce zone putem observa prevalența feminismului radical? La televizor, unde aproape toate filmele de succes au în centru o femeie ca „personaj-vedetă“, iar subiectul și personajele pun în evidență inferioritatea bărbaților și superioritatea femeilor. În armată, unde extinderea oportunităților pentru femei, astfel încît acestea să poată ajunge chiar în poziții de luptă, este însoțită de introducerea unor duble standarde și, ulterior, a unor standarde reduse, precum și de o diminuare a numărului de tineri înrolați, în timp ce „războinicii“ din forțele militare pleacă în masă. În cîmpul muncii, în cazul preferințelor și practicilor, validate

de guvern, care favorizează femeile, fiind folosite acuzațiile de „hărțuire sexuală" pentru a-i determina pe bărbați să se conformeze regulilor *corecte politic*. În universități, unde studiile de gen proliferează, iar principiul „acțiunii afirmative" se aplică la concursurile de admitere și angajare. Îl întîlnim în alte zone ale pieței muncii, în sfera publică și în cea privată, unde se acordă un timp și o atenție fără precedent cursurilor de formare pentru dobîndirea unui comportament tolerant [*„sensitivity training"*], pe lîngă promovarea acțiunii afirmative. Este implementat în școlile publice, unde „cunoașterea de sine" și „respectul de sine" sînt promovate din ce în ce mai intens, în timp ce învățămîntul universitar decade. Și, din nefericire, vedem cum, invocînd „dreptul femeii de a alege", mulți americani, inclusiv dintre persoanele care se află în poziții de răspundere în sfera dreptului public și în cea culturală, cred că „este un lucru normal" să fie permisă uciderea celor mai neajutorați dintre noi.

Deși tema acestui eseu o constituie faptul că mișcarea feministă radicală este îmbrățișată de actuala ideologie a *corectitudinii politice*, derivată din marxismul cultural, feminismul în sine are rădăcini mai vechi. Feminismul a luat naștere în America, în anii 1830, în cadrul generației care cunoștea prima etapă a revoluției industriale. Femeile, care timp de secole s-au confruntat cu greutățile unei vieți agrare, au ajuns să aparțină nobilimii din clasa de mijloc și să dispună de mai mult timp și energie, ceea ce le-a permis să scrie articole de ziar și romane pentru „surorile" lor. Primele etape ale feminizării culturii americane începuseră[1].

Aceste feministe, radicale în vremea lor, au devenit nucleul mișcării transcendentaliștilor idealiști, printre care se numărau Ralph Waldo Emerson, Henry David Thoreau

[1] Ann Douglas, *The Feminization of American Culture* [„Feminizarea culturii americane"], Alfred A. Knopf, 1977.

și mulți pastori unitarieni radicali din epoca respectivă. Ei erau, de asemenea, aboliționiști, preocupați de abolirea sclaviei, precum și de anihilarea culturii Sudului. Stimulați de retorica scriitoarelor Harriet Beecher Stowe (autoarea romanului *Coliba Unchiului Tom*), Julia Ward Howe (autoarea versurilor din „Imnul de bătălie al Republicii") și Margaret Fuller (prima editorialistă feministă radicală), bărbații și femeile din această generație care adera la transcendentalismul idealist au împins țara noastră într-un război civil.

Cine erau acești idealiști transcendentaliști și de ce ar trebui oare să ne reamintim de ei astăzi? Aceștia au fost precursorii generației idealiste a „boomerilor"[2] de astăzi. Deși nu putem identifica o legătură directă între transcendentaliști și boomerii de astăzi, caracteristicile lor sînt foarte similare. Putem să ne dăm seama în ce direcție ne conduc boomerii care formează elita actuală dacă trecem în revistă istoria transcendentalismului și principiile de la baza acestei mișcări.

Transcendentaliștii au pledat pentru abolirea sclaviei, drepturile femeilor, cumpătare, pacifism (dar nu și în cazul luptei împotriva sclaviei) și pentru alte cauze pe care le regăsim astăzi în cultura pop aparținînd curentului New Age. De la aceste cauze s-a ajuns la spiritism (vorbirea cu morții), misticism oriental și frenologie (cunoașterea personalității cuiva prin analizarea conformației craniului). Aceste preocupări s-ar încadra de minune în mișcarea New Age de astăzi. Luther George Williams subliniază, referindu-se la organizațiile de femei și la mișcarea pentru drepturile civile:

„Sclavii eliberați au obținut dreptul la vot numai după adoptarea amendamentelor al 13-lea, al 14-lea și al 15-lea (ratificat în 1870), dar femeile nu au avut același succes. Ele

[2] Baby Boomer, generația celor născuți în timpul exploziei demografice din perioada 1946-1964 (n. tr.).

nu au primit dreptul la vot decît după adoptarea amendamentului al 19-lea, în 1920. Totuşi, victoriile politice substanţiale pe care aceste grupuri le-au înregistrat (în perioada Războiului Civil) au consolidat cooperarea dintre ele. Astăzi, organizaţiile lor politice domină fiecare aspect al societăţii, politicii şi educaţiei din America, inclusiv sfera armatei."[3]

Într-adevăr, se poate observa o paralelă politică între asaltul feminismului radical asupra institutelor VMI[4] şi The Citadel[5] şi activismul transcendentaliştilor din perioada Războiului Civil. Acest atac desfăşurat astăzi constituie, în parte, o continuare a eforturilor depuse pe parcursul unui secol de a distruge cultura Sudului. Spre deosebire de feminismul radical din prezent, feminismul social din anii 1890 şi de la începutul secolului XX avea un caracter mai puţin totalitar. Adepţii lor militau pentru dreptul la vot al femeilor, dar şi pentru întărirea familiei.

Astăzi, feminizarea culturii americane, proces care a cunoscut o accelerare începînd cu anii 1960, continuă să se extindă. Feminiştii radicali cer ca femeilor să li se permită să poată „alege" intrarea în infanterie, în artilerie, în cadrul forţelor speciale sau ocuparea funcţiei de inginer militar în armată şi marină. Aceste solicitări vin în urma intensificării procesului de feminizare a Aviaţiei navale, Forţelor Aeriene şi Armate ale SUA începînd cu 1993.

Feminizarea politicii americane a fost promovată la alegerile prezidenţiale din 1996, cînd partidele au creat prezentări „feminizate" ale candidaţilor, concepînd discursuri sentimentale, emoţionale, de genul celor ale lui

---

[3] Luther George Williams, *A Place for Theodore: The Murder of Dr. Theodore Parkman* [„Un loc pentru Theodore: Uciderea Dr. Theodore Parkman"], Holly Two Leaves, 1977, p. 161.

[4] Virginia Military Institute, cea mai veche instituţie de învăţămînt superior militar, finanţată de stat, din SUA (n. tr.).

[5] The Citadel, institut militar de învăţămînt superior din Carolina de Sud (n. tr.).

Oprah Winfrey, şi clipuri video sentimentale cu candidaţii la preşedinţie. Ambii candidaţi au fost portretizaţi drept nişte fiinţe sensibile, blînde, conduse de emoţii, conectate suficient de puternic la sentimentele lor, astfel încît toate femeile din America să se simtă „confortabil“ sub conducerea lor[6]. Mizînd pe voturile a 60 de milioane de femei, ambele partide au încercat să intre în graţiile componentei „feminine“ a Americii[7].

Fără îndoială că, în *mass-media*, se promovează o imagine a „bărbatului de astăzi“ ca fiind cea a unui tip emoţional, care se conformează agendei feministe radicale. El este un produs principal al Hollywoodului, e nelipsit din sitcomurile şi filmele de la televizor, imaginea lui e promovată de analiştii politici invitaţi la talk show-uri[8]. Feminizarea a devenit un fenomen atît de evident, încît ziarele şi revistele scriu despre asta. De exemplu, revistele *Washington Times* şi *National Review* ne spun că „în spatele promovării fervente a «chestiunilor bărbăteşti» în revistele de astăzi dedicate bărbaţilor, se ascunde o criză de încredere. Ce înseamnă să fii bărbat în anii '90?“ Se constată că revistele din vremea noastră dedicate bărbaţilor (*Esquire*, *GQ*, *Men's Health*, *Men's Fitness*, *Men's Journal*, *Details*, *Maxim*, *Men's Perspective*) „se adresează unui nou tip de bărbat, feminizat (...)“[9] Cîteva exemple? Modul cum se raportau

---

[6] Irving Kristol, „The Feminization of the Democrats“ [„Feminizarea democraţilor“], în *The Wall Street Journal*, 9 septembrie 1996. Kristol a relatat că 50% dintre delegaţii de la Convenţia Democrată au fost femei. Femeile au fost descrise ca tinzînd să fie mai sentimentale, mai înclinate să evite riscurile, mai puţin competitive decît bărbaţii şi, de asemenea, mai permisive şi mai puţin critice.

[7] Anita Blair, Independent Women's Forum [Forumul Femeilor Independente], „Mitchells in the Morning“, NET-TV, 5 decembrie 1996.

[8] Christopher Cladwell, „The Feminization of America“ [„Feminizarea Americii“], în *Weekly Standard*, 23 decembrie 1996.

[9] Culture, et Cetera. „Sissifaction“, în *The Washington Times*, 17 octombrie 1997.

altădată bărbații la înfățișarea lor exterioară nu mai este actual. Dacă ne mai amintim, grija părinților noștri față de menținerea unui aspect fizic plăcut se limita, în general, la bărbierit și punerea unei cravate. Potrivit lui Lowry:

„Este greu să ni-i imaginăm fiind interesați de articole de genul «Un abdomen plat pentru plajă» (*Verge*) sau de cele trei parfumuri bărbătești noi, potrivite pentru sezonul de toamna (*GQ*), sau chiar de un articol cu titlul «Noul costum la modă în toamna aceasta» (*Esquire*). Dar, undeva pe parcurs, bărbații au devenit mai puțin preocupați de a fi puternici și sobri și mai interesați să fie atrăgători“[10].

Într-adevăr, procesul feminizării culturii americane este aproape încheiat. Iar ultimul bastion al dominației masculine, armata SUA, se află sub asalt.

Dacă acest curent al „feminizării“ ar fi stimulat numai de feminiștii radicali care urmăresc să răstoarne o ierarhie percepută ca fiind dominată de bărbați, ar exista o speranță mai mare că ciclurile istorice vor conduce către o reconciliere durabilă între bărbați și femei în America. Dar interesele din spatele acestei mișcări țintesc dincolo de acest obiectiv și nu vor fi satisfăcute de vreo reconciliere. Feminiștii radicali au îmbrățișat și au fost atrași în mișcarea mai amplă și cu implicații mai adînci a marxismului cultural. Pentru marxiștii devotați, strategia este de a ataca ori de cîte ori o divergență aparentă va da naștere unui număr de persoane „asuprite“, viitori potențiali alegători – în acest caz, femeile, care reprezintă cea mai mare parte din electorat. Marxiștii culturali, bărbați și femei, exploatează la maximum această situație, iar teoria dezvoltată de Școala de la Frankfurt le oferă ideologia necesară.

Teoriile Școlii de la Frankfurt susțin că personalitatea autoritară este un produs al familiei patriarhale. Există o asociere directă între această teorie și cartea lui Engels

---

[10] Rich Lowry, „Ab nauseam“, în *National Review*, 13 octombrie 1997.

Originile familiei, a proprietății private și a statului, care promovează matriarhatul. Mai mult, Karl Marx a fost cel care a scris, în *Manifestul comunist*, despre ideea radicală a unei „comunități a femeilor“. În plus, în 1845, în *Ideologia germană*, a criticat concepția că familia constituie unitatea de bază a societății.

Conceptul de „personalitate autoritară“ nu trebuie interpretat, în primul rînd, ca o țintă în războiul împotriva prejudecăților. Este un ghid folosit în războiul psihologic împotriva bărbatului american, pentru a-l face pe acesta neinteresat să apere credințele și valorile tradiționale. Cu alte cuvinte, scopul a fost de a-l „castra“. Fără îndoială, Institutul de Cercetări Sociale al Universității Frankfurt urmărea acest lucru, din moment ce a folosit termenul de „tehnici psihologice pentru schimbarea personalității“.

Personalitatea autoritară, studiată în anii 1940 și 1950 de adepții americani ai Școlii de la Frankfurt, a pregătit terenul pentru desfășurarea unui astfel de război psihologic împotriva rolului bărbatului. Obiectivul a fost promovat de Herbert Marcuse și de alții, sub paravanul „eliberării femeilor“ și în cadrul mișcării *noii stîngi*, în anii '60. Dovada că se intenționează ca tehnicile psihologice pentru schimbarea personalității să se concentreze în special pe „castrarea“ bărbaților americani a fost oferită de Abraham Maslow, fondatorul „psihologiei umaniste, cea de-a treia forță“ și promotor al tehnicilor psihoterapeutice în sălile de clasă ale școlilor publice[11]. El scria că „următorul pas în evoluția personală este transcenderea masculinității și a feminității către un tip general de umanitate“[12].

---

[11] A se vedea Pearl Evans, *Hidden Danger in the Classroom* [„Pericolul ascuns din clasă“], Small Helm Press, 1990. Autorii s-au dezis, între timp, de abordarea lor cu privire la experimentele din clasă, deși acestea continuă în școlile publice și în alte școli.

[12] Raymond Raehn, „The Roots of Affective Education in American Schools“ [„Originile educației afective din școlile americane“], martie

Se pare că promotorii înfocați ai marxismului cultural știu exact ce vor să facă și cum au de gînd să își pună în aplicare agenda. În fond, au reușit deja să realizeze o parte importantă din obiectivele lor.

Cum s-au petrecut aceste transformări în universitățile americane? Gertrude Himmelfarb observă că ideile s-au strecurat în cursurile universitare tradiționale aproape neobservate pînă cînd a fost prea tîrziu. Schimbarea s-a petrecut atît de discret că, atunci cînd au cercetat situația, au observat că postmoderniștii le promovau ideile cu zel. „Erau învăluiți de un val de subiecte la modă legate de multiculturalism, cum sînt feminismul radical, relativismul deconstruit ca istorie și alte cursuri" care subminează continuitatea civilizației occidentale[13]. Într-adevăr, acest val a avansat, inundînd totul, așa cum au anticipat Antonio Gramsci și reprezentanții Școlii de la Frankfurt – o revoluție blîndă, căreia nu i s-a putut opune rezistență prin forță.

Școala de la Frankfurt a stabilit etichetarea oponenților Revoluției culturale marxiste ca avînd o „personalitate autoritară". Potrivit datelor disponibile:

În 1944, a avut loc o reuniune a oamenilor de știință americani, organizîndu-se o conferință despre prejudecățile religioase și rasiale. În următorii cinci ani, o echipă a Școlii de la Frankfurt, sub conducerea lui Max Horkheimer, a realizat profilul social și psihologic detaliat al americanilor în cadrul unui proiect intitulat „Studii despre prejudecăți". A rezultat o carte denumită *Personalitatea autoritară*, scrisă de Theodor Adorno et al., care rezumă unul dintre cele mai ample sondaje de opinie realizate în Statele Unite. Cartea a fost publicată în 1950 și se încadrează, în toate privințele, în

1995, pag. 17.

[13] Gertrude Himmelfarb, conferință pe tema „Reforma academică: surse interne", National Association of Scholars [Asociația Națională a Oamenilor de Știință], a șasea Conferință Generală, 3-5 mai 1996.

linia principiilor originale ale teoriei critice. Fiind un document care confirmă sistemul ideologic al revoluționarilor Școlii de la Frankfurt, este, funciarmente, anti-Dumnezeu, anti-creștinism, anti-familie, anti-naționalist, anti-patriotism, anti-conservator, anti-ereditate, anti-etnocentrism, anti-masculinitate, anti-tradiție și anti-moralitate.

Toate aceste aspecte sînt caracteristice teoriei critice[14].

„Marxismul cultural", așa cum este el predicat în SUA de absolvenții Școlii de la Frankfurt, este implementat de elita formată din boomeri. Aceasta a teoretizat și a răspîndit conceptele foarte populare și distructive de „acțiune afirmativă", „multiculturalism" și „diversitate". Nimeni nu poate evita acești termeni astăzi. Aceste concepte s-au dezvoltat, în timpul anilor 1940, ca urmare a studiilor despre antisemitism și discriminare ale Institutului de Cercetări Sociale și a infuziei sistematice a limbii cu termeni precum „discriminare", „drepturi civile", „drepturile femeilor" și alte „drepturi ale minorităților" în cultura americană.

Potrivit lui Raehn: „Teoria critică, funcționînd ca psihologie a maselor aplicată, a condus la deconstruirea genului în cultura americană. Ca o consecință a aplicării principiilor teoriei critice, distincțiile dintre masculinitate și feminitate vor dispărea. Rolurile tradiționale avute de mame și de tați trebuie anulate, astfel încît patriarhatul să se încheie. Copiii nu vor mai fi crescuți potrivit genului lor biologic și rolurilor asociate diferențelor biologice dintre ei. Toate aceste aspecte reflectă scopul Școlii de la Frankfurt, constînd în suprimarea familiei tradiționale."[15]

Astfel, unul dintre principiile de bază ale teoriei critice a fost necesitatea de a distruge familia tradițională. Corifeii Școlii de la Frankfurt predicau:

---

[14] Raymond Raehn, *Critical Theory: A Special Research Report* [„Teoria critică: Un raport special de cercetare"], 1 aprilie 1996.

[15] *Ibid.*

„Chiar și o abolire parțială a autorității parentale în familie ar trebui să sporească disponibilitatea unei generații viitoare de a accepta schimbarea socială."[16]

Cei care urmăresc transformarea culturii americane, așa cum a fost gîndită de marxiștii culturali, țintesc mai departe decît instituirea egalității între sexe. Agenda lor include „teoria matriarhală", prin care își propun să transforme cultura americană în una dominată de femei. Aceasta constituie o revenire la Wilhelm Reich, membru al Școlii de la Frankfurt, care a conceput teoria matriarhală în termeni psihanalitici. În 1993, Reich scria, în *Psihologia de masă a fascismului*, că matriarhatul constituie singurul gen autentic de „societate naturală".

Erich Fromm, un alt membru fondator al Institutului, a fost unul dintre cei mai activi susținători ai teoriei matriarhale. Fromm considera că toate sentimentele de iubire și altruism derivă, în fond, din dragostea maternă care se dezvoltă în perioada lungă de sarcină și de îngrijire postnatală:

„Prin urmare, [în concepția lui Fromm] dragostea nu depinde de sexualitate, așa cum credea Freud. De fapt, sexul se asociază, cel mai adesea, cu ura și cu distrugerea. Masculinitatea și feminitatea nu sînt reflexii ale diferențelor sexuale «naturale», cum au crezut romanticii. Ele, provin, mai degrabă, din diferențele asociate rolurilor sociale, care sînt, în parte, determinate social."[17]

Această dogmă a constituit un precedent al concepțiilor feministe radicale de astăzi despre care citim în ziare și auzim în programele de televiziune, inclusiv în buletinele de știri. Pentru promotorii lor, rolurile bărbaților și ale femeilor sînt un rezultat al îndoctrinării culturale – o

---

[16] Martin Jay, *The Dialectical Imagination: A History of the Frankfurt School and the Institute for Social Research* [„Imaginația dialectică: O istorie a Școlii de la Frankfurt și a Institutului de Cercetări Sociale"], 1923-1950, University of California Press, 1973.

[17] *Ibid.*

îndoctrinare impusă de o cultură patriarhală masculină, în detrimentul femeilor.

Într-adevăr, în anii 1990, marxismul cultural a fuzionat cu feminismul radical în cadrul generației boomerilor, care amintesc de transcendentaliștii periculoși de la începutul secolului al XIX-lea. O stare generală conflictuală ia naștere în țara noastră, stare care poate conduce la destrămarea civilizației americane.

Critica distructivă a elementelor care compun fundamentul culturii americane a inspirat revoluția contraculturală din anii 1960. Boomerii idealiști care deveneau majori s-au străduit să transforme cultura predominantă într-o cultură opusă, în spiritul revoluției sociale. Acum, reprezentanții generației boomerilor se află în poziții de putere și sînt preocupați să submineze instituțiile istorice ale țării noastre. Ei urmăresc și distrugerea moștenirii „civilizației occidentale".

Cum scrie Richard Bernstein în cartea sa despre multiculturalism, „în ultimele decenii, mișcarea condusă de revoluționarii marxiști din America s-a axat, mai curînd, pe războiul dintre rase și sexe decît pe lupta de clasă", specifică epocii anterioare[18]. Acest fapt reflectă implementarea unui program de restructurare a societății americane cu implicații mai ample decît cele pe care le poate avea un program economic. După cum declară deschis revoluționarii sociali, scopul lor este de a desființa hegemonia bărbaților albi. Pentru realizarea acestui plan, toate barierele din calea introducerii unui număr mai mare de femei și minorități în întreaga „structură a puterii" trebuie să fie eliminate prin toate mijloacele disponibile. Adoptarea de legi și intentarea de procese, intimidarea și demonizarea bărbaților albi ca

[18] Richard Bernstein, *The Dictatorship of Virtue: Multiculturalism and the Battle for America's Future* [„Dictatura virtuții: Multiculturalismul și bătălia pentru viitorul Americii"], Knopf, 1994.

fiind rasişti şi sexişti sînt obiective urmărite prin intermediul *mass-media* şi al sferei universitare. Psihodinamica procesului revoluţionar ţinteşte către descalificarea psihică - decapitarea - celor care se opun.

După cum subliniază Steve Forbes: „Fondatorii ţării noastre au recunoscut existenţa a trei valori primordiale în Declaraţia de Independenţă şi le-au aşezat într-o ordine adecvată: viaţa, libertatea şi urmărirea fericirii."[19]

Forbes observă că, dacă ordinea acestor drepturi fundamentale ale omului este inversată - plasarea fericirii înaintea libertăţii sau a libertăţii înaintea vieţii - ajungem la haos moral şi la anarhie socială.

Judecătorul Robert Bork descrie o astfel de situaţie ca fiind „liberalism modern". Trăsăturile acestuia sînt, potrivit lui Bork, „egalitarismul radical" (mai curînd, egalitate în privinţa rezultatelor decît a oportunităţilor) şi „«individualismul radical» (reducerea drastică a limitelor care pot îngrădi satisfacţia personală)"[20].

De asemenea, judecătorul Bork defineşte feminismul radical drept „cel mai distructiv şi fanatic" aspect al acestui liberalism modern. În continuare, caracterizează feminismul radical ca fiind „totalitar în spirit".

Majoritatea americanilor nu-şi dau seama că, prin instituţiile lor, sînt conduşi de revoluţionari sociali care aspiră către distrugerea continuă a ordinii sociale existente pentru a crea una nouă. Revoluţionarii sînt elitele formate din boomeri, adepţi ai curentului New Age.[21] Ei controlează,

---

[19] Tony Snow, „Moral of the Story: Forbes Virtue Stance", în *The Washington Times*, 27 octombrie 1997. Domnul Snow scrie despre un articol de-al lui Forbes în revista *Policy Review*, în numărul din noiembrie 1997.

[20] Robert H. Bork, *Slouching Towards Gomorrah: Modern Liberalism and American Decline* [„Regresul către Gomora: Liberalismul modern si declinul Americii"], Harper Collins, 1996.

[21] Gerald L. Atkinson, *The New Totalitarians: Bosnia as a Mirror of America's Future* [„Noii totalitarişti: Bosnia ca oglindă a viitorului Americii"], Atkinson Associated Press, 1996.

în prezent, instituțiile publice din Statele Unite. Revoluția lor „blîndă“, începînd cu revoluția contraculturală din anii tinereții lor, se apropie de apogeu. Un element-cheie sau chiar dominant – deoarece, după cum se presupune, acesta reprezintă cel mai mare grup social și politic din masa posibililor alegători ai lor – este feminismul. Mișcarea marxistă, în varianta ei culturală modernă „discretă“, pare a „mătura“ totul în calea ei. Deținînd controlul în *mass-media* – infestată total de ideile feministe –, este greu de depistat forțele care instigă la o revoluție contraculturală. Sînt boomerii noi totalitariști generația cea mai periculoasă din istoria Americii? William Strauss și Neil Howe sugerează că așa este, în cartea lor *Generations: The History of America's Future: 1584-2069* [„Generații: Istoria viitorului Americii: 1584-2069“][22].

James Kurth notează: „Statele Unite au devenit o mare putere care contestă o parte însemnată din ceea se considera odinioară a fi civilizația occidentală, în special realizările culturale și orînduirea socială ale acesteia. Elitele americane dominante – cele care se află la putere în politică, în sfera afacerilor, în *mass-media* și în mediul universitar – se folosesc de puterea pe care o dețin, în special de «puterea subtilă» a informațiilor, a comunicațiilor, a mijloacelor de divertisment, pentru a distruge civilizația occidentală nu numai în America, ci și în Europa.“[23]

Vor lua oare atitudine bărbații americani, de orice rasă, și femeile tradiționaliste americane de orice vîrstă și situație – care pot constitui, foarte probabil, o majoritate tăcută

[22] William Strauss și Neil Howe, *Generations: the History of America's Future* [„Generații: Istoria viitorului Americii“], William Morrow & Co, 1991.

[23] James Kurth, „NATO Expansion and the ideas of the West. Western Civilization in World Politics“, [„Expansiunea NATO și ideile occidentale. Civilizația occidentală în cadrul politicii mondiale“], în *Orbis Magazine*, toamna anului 1997.

reprezentantă a sexului lor – pentru a se opune *corectitudinii politice*? Sau vor continua barbaţii americani să accepte, de bunăvoie, o viitoare condiţie de sclavi sub dominaţia unui nou matriarhat american? Se va pregăti astfel calea către o stare de anarhie şi către sfîrşitul democraţiei americane? Se poate ca soarta civilizaţiei americane să depindă de rezistenţa fermă a bărbaţilor americani împotriva feminismului *corect politic*. Mai mult decît atît, ei trebuie să se opună abil tuturor ideilor *corectitudinii politice*, ale marxismului cultural – feminismul radical fiind doar una dintre armele acestuia.

Lecturi suplimentare despre Școala de la Frankfurt

DE
WILLIAM S. LIND

Traducere de
ANDREI DÎRLĂU

Acesta este al șaselea și ultimul capitol al volumului publicat de *Free Congress Foundation* referitor la corectitudinea politică sau – pentru a-i zice pe numele său real – marxismul cultural. El este o scurtă schiță bibliografică, menită a sluji nu ca resursă exhaustivă pentru cercetători, ci ca ghid pentru cetățenii interesați, dornici să afle mai mult despre ideologia care e în curs de a prelua puterea în America.

Așa cum cititorii precedentelor capitole ale prezentului volum deja știu, pentru a înțelege *corectitudinea politică* și amenințarea pe care ea o reprezintă e necesar să-i înțelegem istoria, mai cu seamă istoria instituției care a jucat rolul cel mai important în nașterea sa, și anume Școala de la Frankfurt.

Școala de la Frankfurt sau Institutul pentru Cercetări Sociale – numele sub care e cunoscută în mod oficial – a luat ființă în cadrul Universității din Frankfurt din Germania, în 1923. Acest fapt în sine are o importanță singulară, deoarece el ne arată cum *corectitudinea politică* nu e doar o rămășiță a revoltelor studențești din America anilor 1960.

Un alt fapt petrecut în acel an de demult, 1923, este în egală măsură semnificativ: numele ce se intenționa a fi dat inițial Școlii de la Frankfurt era Institutul pentru Marxism. Părintele și sponsorul Institutului, Felix Weil, scria în 1971 că dorise „ca Institutul să se facă cunoscut, și poate celebru, datorită contribuțiilor lui la marxism ca disciplină științifică..."[1]

Lansînd o tradiție pe care *corectitudinea politică* o continuă și azi, Weil și alții au hotărît că vor putea funcționa mai eficace dacă-și vor ascunde marxismul; de aceea, revenind asupra intenției inițiale, ei au ales un nume cu rezonanță neutră, Institutul pentru Cercetări Sociale (*Institut für Sozialforschung*). Totuși, „dorința arzătoare a lui Weil rămînea aceea de a întemeia o fundație asemănătoare cu Institutul Marx–Engels din Moscova – înzestrat cu un corp profesoral și studenți, cu biblioteci și arhive – și pe care într-o bună zi să-l ofere unei Republici Sovietice Germane."[2] În 1933, acest „Institut pentru Marxism" deghizat a părăsit Germania și s-a stabilit în New York City, unde cu vremea și-a reorientat principalul obiectiv către injectarea ideologiei sale în societatea americană.

Cel mai ușor de citit ca istorie a Școlii de la Frankfurt, în limba engleză, este cartea lui Martin Jay, *The Dialectical Imagination: A History of the Frankfurt School and the Institute for Social Research, 1932–1950* [*Imaginația dialectică: o istorie a Școlii de la Frankfurt și a Institutului pentru Cercetări Sociale, 1932–1950*], University of California Press, Berkeley, CA, 1973 – nouă ediție în 1996. Cartea nu este epuizată, are coperte necartonate și poate fi comandată la orice librărie. Cititorul trebuie să aibă în vedere că volumul lui Jay este, așa

[1] Martin Jay, *The Dialectical Imagination: A History of the Frankfurt School and the Institute for Social Research, 1923–1950*, University of California Press, Berkeley, 1996, p.8.

[2] Rolf Wiggershaus, *The Frankfurt School: Its History, Theories, and Political Significance*, trad. Michael Robertson, MIT Press, Cambridge, Massachusetts, 1995, p.24.

cum îl descrie o altă lucrare despre Şcoala de la Frankfurt, o istorie „semioficială“[3], cu alte cuvinte, în mare măsură necritic. La fel ca, practic, toţi ceilalţi autori de limbă engleză privind Institutul, Jay este, politic vorbind, de stînga. Cu toate acestea, cartea sa oferă o introducere faptică solidă în Şcoala de la Frankfurt, iar cititorul ar trebui să poată depista în ea cu uşurinţă rădăcinile şi originile *corectitudinii politice* de azi.

În primul ei capitol, „Crearea *Institut für Sozialforschung* şi primii lui ani la Frankfurt“, Jay arată natura şi originile marxiste ale Institutului, precum şi, în egală măsură, eforturile acestuia de a le ascunde şi pe unele şi pe cealaltă: „Ideea iniţială de a-l numi *Institut für Marxismus* (Institutul pentru Marxism) a fost abandonată ca fiind prea provocatoare şi s-a căutat o alternativă mai esopică (n-avea să fie pentru ultima oară în istoria Şcolii de la Frankfurt).“[4]

Despre primul director al Institutului, Carl Grünberg, Jay scrie: „Grünberg şi-a încheiat cuvîntarea de inaugurare declarîndu-şi limpede loialitatea faţă de marxism, ca metodologie ştiinţifică. La fel cum liberalismul, socialismul de stat sau şcoala istorică îşi aveau sălaşe instituţionale în alte părţi, tot astfel marxismul avea să fie principiul călăuzitor în cadrul Institutului.“[5]

Primul capitol al lui Jay prezintă şi deplasarea critică a Institutului, cea care a pus bazele corectitudinii politice de azi – cunoscută şi sub numele de marxism cultural:

„Dacă se poate spune că, în primii ani ai istoriei sale, Institutul s-a preocupat mai ales de analiza infrastructurii socio-economice a societăţii burgheze, în anii de după 1930 interesul său principal s-a îndreptat către suprastructura ei culturală.“[6]

---

[3] Andrew Arato şi Eike Gebhardt, editori, *The Essential Frankfurt School Reader* (Continuum, New York 1997) p. vii.

[4] Jay, *op. cit.*, p. 8.

[5] *Ibid.*, p. 11.

[6] *Ibid.*, p. 21.

Al doilea capitol, „Geniul teoriei critice", pătrunde în miezul problematicii departamentelor de „studii critice" ce slujesc azi drept izvoare de apă vie ale *corectitudinii politice* în campusurile universitare americane. Toate aceste departamente sînt vlăstari și urmași ai teoriei critice elaborate în anii 1930 de Școala de la Frankfurt. Însuși numele de „teorie critică" e un fel de joc de cuvinte. Ești ispitit să întrebi: „Bine, și care e teoria?".

Răspunsul este: „Teoria e să critici". Jay scrie: „Teoria critică, așa cum implică și numele ei, a fost exprimată printr-o serie de critici ale altor gînditori și tradiții filosofice... Ea nu poate fi înțeleasă pe deplin decît abordînd-o în propriii ei termeni, ca un „tăune" [*gadfly*] pentru [ca să înțepe] alte sisteme."[7] Scopul teoriei critice nu era adevărul, ci praxisul sau acțiunea revoluționară: demolarea actualei societăți și culturi printr-o neostoită critică distructivă. Potrivit lui Jay: „Adevăratul obiect al marxismului, explica Horkheimer (Max Horkheimer i-a urmat lui Carl Grünberg ca director al Institutului, în iulie 1930), nu e descoperirea unor adevăruri imuabile, ci generarea schimbării sociale."[8]

Întrebarea centrală ce se ridica în fața Institutului la începutul anilor 1930 era: cum să aplice marxismul în cultură? Răspunsul e dat de titlul celui de al treilea capitol al lui Jay: „Integrarea psihanalizei". Aici, cartea lui Jay eșuează într-o oarecare măsură, întrucît nu oferă o înțelegere clară a modului în care Institutul i-a integrat pe Marx și Freud. Răspunsul apare drept acesta: criticile din perioada tîrzie a lui Freud au fost privite ca fiind condiționate de un regim capitalist, burghez: o societate revoluționară, postcapitalistă, ar putea „elibera" omul de represiunea lui freudiană.

---

[7] *Ibid.*, p. 41.
[8] *Ibid.*, p. 46.

Vedem aici din nou ivindu-se aspecte-cheie ale corectitudinii politice, inclusiv cerința „eliberării" sexuale și atacul la adresa culturii occidentale „patriarhale".

Dacă problema naturii exacte a fuziunii dintre Marx și Freud e lăsată deschisă de Jay, următorul său capitol explicitează modul în care această fuziune a fost aplicată: „Primele studii ale Institutului privind autoritatea". Institutul a părăsit Germania plecînd la New York în 1933, deoarece naziștii ajunseseră la putere în Germania. Deloc surprinzător, una dintre primele sarcini ale Institutului la New York a fost să combată nazismul. A făcut acest lucru mai ales prin elaborarea unui „test" psihologic al „personalității autoritare". Se presupunea că persoanele cu o asemenea personalitate autoritară erau înclinate să sprijine nazismul. Atît conceptul, cît și metodologia erau, în cel mai bun caz, îndoielnice.

Dar această lucrare a Institutului a creat bazele unui instrument important pentru stînga politică, și anume noțiunea că oricine este de dreapta e dezechilibrat psihologic. De asemenea, ea a marcat o cotitură-cheie pentru Institut în procesul nașterii corectitudinii politice în America, prin aceea că cercetările empirice necesare pentru acest studiu s-au efectuat asupra americanilor. În ultimă instanță, rezultatul a fost cartea cu o vastă influență a unui membru al Institutului, Theodor Adorno, *Personalitatea autoritară*, publicată în 1950.

Al cincilea capitol al lui Jay, „Analiza făcută de Institut nazismului", continuă tema „personalității autoritare." Dar al șaselea, „Teoria estetică și critica culturii de masă", oferă un răspuns la întrebarea: de ce cea mai mare parte a artei plastice și muzicii moderne „serioase" e atît de oribilă? Fiindcă așa trebuie să fie, în mod intenționat. Theodor Adorno era figura proeminentă a Institutului pentru cultura de elită – el s-a afirmat mai întîi drept critic muzical și promotor al lui Schönberg – iar concepția lui era că, pentru a se opune naturii „represive" a societății burgheze, arta nu

putea fi „adevărată“ decît fiind alienantă, reflectînd societatea alienată din jur. Jay îl citează pe Adorno: „O operă de artă de succes ... nu e una care rezolvă contradicțiile obiective într-o armonie contrafăcută, ci una care exprimă ideea de armonie în mod negativ, întrupînd contradicțiile, pure și fără compromis, în structura ei cea mai profundă.“[9]

Adorno disprețuia noua cultură de masă – film, radio, jazz – ceea ce pare a fi un caz de oportunitate ratată: astăzi, industria divertismentului este de departe cel mai puternic promotor al corectitudinii politice. O altă figură-cheie a Școlii de la Frankfurt, Walter Benjamin, a putut totuși vedea potențialul: „Paradoxal, el și-a exprimat speranța în potențialul progresiv al artei politizate, colectivizate.“[10] La un moment dat, cineva – întrebarea fiind cine se află dincolo de aria de acoperire a cărții lui Jay – a integrat percepția lui Benjamin în poziția generală a Școlii de la Frankfurt, pe care Jay o rezumă astfel: „Institutul a ajuns să considere că industria culturală îi transformă pe oameni în sclavi în moduri mult mai subtile și mai eficace decît metodele rudimentare de dominație practicate în epocile anterioare.“[11]

În restul cărții, Jay investighează opera (oarecum) empirică a Institutului în anii 1940, lucrările acestuia fiind marcate de aceleași probleme ca și „cercetările“ sondajelor precedente, și urmărește Institutul în procesul întoarcerii sale la Frankfurt, în Germania, după Al Doilea Război Mondial. Dar, odată ajuns aici, cititorul își va fi format deja o imagine de ansamblu. El va fi văzut cum marxismul a fost tradus din termeni economici în termeni culturali; va fi decelat temele liberalizării sexuale, feminismului, „victimelor“ și celelalte care alcătuiesc tabloul *corectitudinii politice* de azi; și va fi găsit în teoria critică originile nesfîrșitelor lamentări despre

---

[9] *Ibid.*, p. 179.
[10] *Ibid.*, p. 211.
[11] *Ibid.*, p. 216

„rasism, sexism și homofobie“ pe care „CP“ le revarsă în flux continuu.

Lipsește însă din această istorie o piesă esențială: „O analiză a transmiterii foarte influente de către Marcuse a operei Școlii de la Frankfurt către un nou public american în anii 1960“[12], așa cum o descrie Jay în epilogul cărții sale. De asemenea, în mod curios, Jay trece repede, doar cu o discutare extrem de minimală, peste mutarea efectivă a Institutului, în persoanele lui Horkheimer și Adorno, la Los Angeles, în timpul războiului.

Oare legăturile și contactele pe care ei le-au stabilit acolo au jucat vreun rol în injectarea filosofiei Școlii de la Frankfurt în filmele și, după război, în televiziunea americană? Jay nu atinge acest subiect.

Totuși, pentru cititorul care acum face cunoștință cu Școala de la Frankfurt ca sursă a corectitudinii politice de azi, cartea lui Jay *The Dialectical Imagination* oferă o bază solidă. Volumul se încheie cu o bibliografie amplă (deși nu adnotată) a lucrărilor de și despre Școala de la Frankfurt.

Cît despre alte lucrări disponibile despre Școala de la Frankfurt, monografia modernă definitivă în limba germană a fost recent tradusă în engleză: *The Frankfurt School: Its History, Theories and Political Significance* [*Școala de la Frankfurt: istoria, teoriile și semnificația ei politică*], de Rolf Wiggershaus (tradusă de Michael Robertson, MIT Press, Cambridge, MA, prima ediție paperback în 1995). Ea acoperă în mare parte aceeași materie ca și cartea lui Martin Jay, numai că urmărește de asemenea Institutul de la revenirea în Germania și pînă la moartea lui Adorno, în 1969. Wiggershaus este mai detaliat decît Jay și, cu toate că și el e de stînga din punct de vedere politic, e mai critic decît Jay. În *Postfața* cărții sale, Wiggershaus oferă o scurtă (și ostilă)

[12] *Ibid.*, p. 287; Herbert Marcuse s-a alăturat Institutului de Studii Sociale în 1932.

trecere în revistă a cîtorva critici germane conservatoare la adresa Școlii de la Frankfurt. Se conturează un tablou ce li se va părea familiar americanilor prinși în capcana inextricabilă a corectitudinii politice:

Încă de la publicarea în 1970 a cărții sale *The Poverty of Critical Theory* [*Sărăcia teoriei critice*], Rohrmoser a promovat și promovează, în forme ce variază neîncetat, concepția potrivit căreia Marcuse, Adorno și Horkheimer au fost părinții intelectuali ai teroriștilor, care au folosit revoluția culturală pentru a distruge tradițiile Occidentului creștin. Universitari precum Ernst Topitsch și Kurt Sontheimer, care se considerau educatori și liberal-democrați, au mers pe urmele lui Rohrmoser. În 1972, Topitsch, un raționalist critic, profesor de filosofie la Graz, declara că, în spatele unor sloganuri precum „discuție rațională" și „dialog liber de dominație", se instaura în universități „un terorism distinct al convingerilor politice așa cum n-a mai existat vreodată pînă acum, nici măcar sub dictatura nazistă."[13]

Lucrări suplimentare despre Școala de la Frankfurt includ:

• *The Frankfurt School* [*Școala de la Frankfurt*] de T.B. Bottomore (Tavistock, London, 1984). Altă istorie scrisă de un simpatizant; Jay sau Wiggershaus vă vor fi mai de folos.

• *„The New Dark Age: The Frankfurt School and 'Political Correctness'"* [*Noua eră întunecată: Școala de la Frankfurt și „corectitudinea politică"*] de Michael Minnicino, în revista *Fidelio*, Vol. 1, Nr. 1, iarna 1992 (KMW Publishing, Washington, DC). Una din puținele lucrări despre Școala de la Frankfurt de cineva care nu e un simpatizant, acest lung articol de revistă explică rolul Institutului pentru Cercetări Sociale în crearea ideologiei pe care acum o cunoaștem sub numele de „corectitudine politică". Din

---

[13] Wiggershaus, *op. cit.*, p. 657.

păcate, valoarea ei e micşorată de unele digresiuni lipsite de credibilitate.

• *Angela Davis: An Autobiography* [*Angela Davis: o autobiografie*] de Angela Davis (Random House, New York 1974). Angela Davis, o cunoscută activistă radicală americană de culoare, membră a Partidului Comunist, era descrisă de Herbert Marcuse, membru al Şcolii de la Frankfurt, drept „cea mai bună studentă a mea". Ea a studiat şi la Frankfurt cu Theodor Adorno. Această carte arată legătura dintre Institutul pentru Studii Sociale şi *noua stîngă* americană din anii 1960, văzută prin ochii unei participante-cheie.

• *The Young Lukács and the Origins of Western Marxism* [*Tînărul Lukács şi originile marxismului occidental*] de Andrew Arato (Seabury Press, New York, 1979). Autorul este, ca de obicei, un simpatizant, dar această lucrare arată rolul crucial jucat de Lukács în gîndirea Şcolii de la Frankfurt şi, mai tîrziu, a *noii stîngi*.

• *The Origin of Negative Dialectics: Theodor W. Adorno, Walter Benjamin and the Frankfurt Institute* [*Originea Dialecticii Negative: Theodor W. Adorno, Walter Benjamin şi Institutul de la Frankfurt*] de Susan Buck-Morss (Free Press, New York, 1977). O carte importantă privind relaţia Şcolii de la Frankfurt şi a teoriei critice cu Noua Stîngă.

• *Introduction to Critical Theory: Horkheimer to Habermas* [*Introducere în Teoria Critică: de la Horkheimer la Habermas*] de David Held (University of California Press, Berkeley, 1980). Încă o istorie de un fan al Şcolii de la Frankfurt, dar valoroasă pentru că discută impactul lui Nietzsche asupra principalelor figuri ale Şcolii de la Frankfurt.

Pe lîngă aceste lucrări secundare, mai există vasta literatură produsă de membrii înşişi ai Şcolii de la Frankfurt. Unele opere esenţiale au fost scrise în limba engleză, iar multe dintre cele scrise în germană sînt disponibile în traducere. Ca de obicei în cazul lucrărilor marxiste, vocabula-

rul și stilul prozei sînt adesea atît de întortocheate încît pot fi aproape ilizibile. Mai mult, refuzul Școlii de la Frankfurt de a-și prezenta limpede propria viziune de viitor i-a făcut pe mulți dintre membrii ei să scrie în aforisme, ceea ce adaugă încă un strat de impenetrabilitate.

Totuși, o lucrare este de o asemenea importanță încît trebuie recomandată în ciuda dificultății ei: *Eros și civilizație* de Herbert Marcuse (Beacon Press, Boston, prima ediție paperback în 1974 și încă în librării). Subintitulată *O cercetare filosofică asupra lui Freud*, această carte ocupă un loc de frunte din două motive. Mai întîi, ea desăvîrșește sarcina integrării lui Marx cu Freud. Deși marxismul ei este *sotto voce*, întreaga perspectivă a cărții e de fapt marxistă, și din această perspectivă este privit Freud.

În al doilea rînd, *Eros și civilizație* și autorul ei au reprezentat principalul mijloc de transmitere prin care opera intelectuală a Școlii de la Frankfurt a fost inoculată în revoltele studențești din anii 1960. Această carte a devenit biblia tinerilor radicali care au preluat conducerea în campusurile universitare americane începînd cu 1965 și care sînt și azi acolo, ca membri ai corpului profesoral.

Pe scurt, *Eros și civilizație* cheamă la revolta totală împotriva culturii occidentale tradiționale („*Marele refuz*") și promite celor ce se alătură revoluției o utopie de tip *Țara dulciurilor* [*Candyland*] cu sex liber și muncă deloc. Cam după două-treimi din carte, Marcuse oferă următorul rezumat al argumentelor sale:

Definiția pe care am dat-o noi caracterului istoric specific al principiului realității instituționalizat [*established*] ne-a dus la o reexaminare a ceea ce Freud considera a fi valabilitatea universală. Noi am pus sub semnul întrebării această valabilitate avînd în vedere posibilitatea istorică a abolirii sistemelor represive de control impuse de civilizație. Realizările însele ale acestei civilizații păreau a face depășit principiul performanței și arhaică folosirea repre-

sivă a instinctelor. Dar ideea unei civilizații non-represive pe baza realizărilor principiului performanței s-a lovit de argumentul că eliberarea instinctuală (și, ca urmare, eliberarea totală) ar duce la explozia civilizației înseși, de vreme ce aceasta din urmă se menține doar prin renunțare și muncă – cu alte cuvinte, prin folosirea represivă a energiei instinctuale. Eliberat de aceste constrîngeri, omul ar exista fără muncă și fără ordine; el ar cădea înapoi la natură, ceea ce ar distruge cultura. Pentru a răspunde acestui argument, am evocat anumite arhetipuri ale imaginației care, în contrast cu eroii–culturali ai productivității represive, simbolizau receptivitatea creatoare. Aceste arhetipuri vizau împlinirea omului și a naturii nu prin dominație și exploatare, ci prin eliberarea forțelor libidinale inerente. Apoi ne-am asumat sarcina de a „verifica" aceste simboluri – cu alte cuvinte, de a demonstra valoarea lor de adevăr ca simboluri ale unei realități dincolo de principiul performanței. Ne-am gîndit că conținutul reprezentativ al imaginilor orfice și narcisiste era reconcilierea (uniunea) erotică dintre om și natură în atitudinea estetică, unde ordinea e frumusețe și munca e joacă.[14]

După acest rezumat, Marcuse continuă cu descrierea conținutului erotic al „realității aflate dincolo de principiul performanței", respectiv o nouă civilizație în care munca și productivitatea n-ar mai fi importante. „Experiența de bază în această dimensiune (estetică) este de ordin senzorial [*sensuous*] mai curînd, decît conceptual"[15], adică sentimentele sînt mai importante decît logica: „Disciplina esteticii instaurează *ordinea senzorialului* [*sensuousness*] împotriva *ordinii rațiunii.*"[16]

---

[14] Herbert Marcuse, *Eros and Civilization: A Philosophical Inquiry into Freud* (Beacon Press, Boston, 1955), p. 175-176.
[15] *Ibid.*, p. 176.
[16] *Ibid.*, p. 181.

„În limba germană, *sensibilitatea senzorială* [*sensuousness*] și *senzualitatea* [*sensuality*] sînt încă redate prin unul și același cuvînt: *Sinnlichkeit.* El conotează satisfacerea instinctelor (în special cel sexual)...[17] Nemaifiind folosit ca instrument permanent de muncă, trupul ar fi re-sexualizat... (ceea ce) s-ar manifesta mai întîi printr-o reactivare a tuturor zonelor sale erogene și, ca urmare, printr-o revigorare a sexualității polimorfe pre-genitale și un declin al supremației genitale. Trupul în întregimea lui ar deveni un obiect al *cathexis*-ului[18*] – un lucru care să ofere satisfacție, un instrument al plăcerii. Această schimbare a valorii și sferei sau orizontului [*scope*] relațiilor libidinale ar duce la o dezintegrare a instituțiilor în cadrul cărora au fost organizate pînă acum relațiile interpersonale private, îndeosebi a familiei monogame și patriarhale."[19]

Acestea, într-o carte pe care Marcuse a dedicat-o lui Sophie Marcuse, soția sa de 50 de ani!

E ușor de înțeles cum acest mesaj – „Dacă-ți place, fă-o" – publicat în 1955 a rezonat cu rebelii studenți din anii 1960. Marcuse a înțeles ceea ce majoritatea celorlalți colegi ai săi din Școala de la Frankfurt n-au sesizat: modul de a distruge civilizația occidentală – obiectivul stabilit de Georg Lukács în 1919 – nu era prin teorii complicate, ci prin sex, droguri și *rock'n'roll.* Marcuse a scris și alte cărți pentru noua generație care au odrăslit [*spawned*] *noua stîngă* – *Omul unidimensional* (1964), *Critica toleranței pure* (1965), *Eseu despre eliberare* (1969), *Contrarevoluție și revoltă* (1972). Dar *Eros și civilizație* a fost și rămîne lucrarea capitală, cea care a aprins chibritul în stiva de lemne.

---

[17] *Ibid.*, p. 182.

[18*] Termen de specialitate din psihanaliză, derivat din grecescul *kathexis*, ce redă freudianul *Besetzung* – investirea energiei psihice (la Freud, a *libido*-ului), concentrarea energiei emoționale asupra unui obiect, unei activități, idei etc. (nota traducătorului).

[19] *Ibid.*, p. 201.

Alte lucrări importante ale membrilor Școlii de la Frankfurt includ:

• *The Authoritarian Personality* [*Personalitatea autoritară*] de Theodor Adorno (Harper, New York, 1950). Această carte reprezintă baza a tot ce a urmat în sensul zugrăvirii conservatorismului ca un defect psihologic. Ea a avut un impact enorm, nu în ultimul rînd asupra teoriei educației.

• *Dialectic of Enlightenment* [*Dialectica Iluminismului*] de Theodor Adorno și Max Horkheimer (trad. John Cumming, Verso, London, 1979). Operă filosofică complexă, scrisă în timpul celui de Al Doilea Război Mondial în mare măsură ca reacție la nazism (și dedicată discutării pe larg a antisemitismului), această lucrare încearcă să găsească un nucleu de rațiune „eliberatoare" în ruinele Iluminismului.

• *Minima Moralia: Reflections from a Damaged Life* [*Minima Moralia: reflecții dintr-o viață devastată*] de Theodor Adorno (trad. E.F.N. Jophcott, New Left Books, London, 1974). O carte de aforisme, aproape complet de neînțeles, dar încheierea efectivă a operei lui Adorno.

• *Escape from Freedom* [*Evadare din libertate*] de Erich Fromm (Farrar & Rinehart, New York, 1941, încă în librării). Fromm era „*smiley*" [*happy face*] al Institutului, iar această carte era adesea cerută ca lectură obligatorie în licee în anii 1960. Teza este că însăși natura umană e cea care-l face pe om să se lepede de propria sa libertate și să îmbrățișeze fascismul, atîta timp cît el nu ajunge „să stăpînească societatea și să subordoneze mecanismul economic scopurilor fericirii umane", adică să adopte socialismul. În acel moment, Fromm era în curs de a se despărți de Institut, de aceea lucrările lui ulterioare nu mai pot fi considerate ca făcînd parte din ansamblul Școlii de la Frankfurt.

• *Eclipse of Reason* [*Eclipsa rațiunii*] (Oxford University Press, New York, 1947). Esențialmente o continuare a *Dialecticii Iluminismului*, cartea e în mare măsură opera lui Adorno și a altor personaje ale Școlii de la Frankfurt,

deşi pe coperta ei apărea numai numele lui Horkheimer. Conţinutul ei se bazează pe o serie de prelegeri ţinute de Horkheimer la Columbia University în 1944. Stilul prozei este surprinzător de accesibil, dar conţinutul e straniu; există de la un cap la altul o puternică nostalgie, care în mod normal era anatema pentru Şcoala de la Frankfurt. Capitolul-cheie, „Revolta naturii", reflectă un ciudat anarhism retro: „Victoria civilizaţiei e prea completă pentru a fi adevărată. Ca urmare, adaptarea în vremurile noastre implică un element de resentiment şi furie suprimată."

• *Critical Theory: Selected Essays* [*Teoria critică: texte selectate*] de Max Horkheimer (trad. Matthew O'Connell, Seabury Press, New York, 1972). E important în special eseul „Teoria tradiţională şi cea critică".

• *The Essential Frankfurt School Reader* [*Şcoala de la Frankfurt - compendiu esenţial*], editori Andrew Arato şi Eike Gebhardt (Continuum, New York, 1982, în librării în *paperback*). Nefiind o introducere în Şcoala de la Frankfurt, ci mai curînd o reeditare a unor texte ale Şcolii de la Frankfurt nedisponibile în altă parte, această carte e mai folositoare unui specialist decît unui novice. Cu toate acestea, atît lungile introduceri ale editorilor, cît şi unele dintre eseuri sînt utile (din nou, editorii se situează în mod ferm de partea stîngii politice, iar stilul lor e tot atît de greoi ca şi cel al membrilor Şcolii de la Frankfurt).

Această scurtă bibliografie va fi suficientă pentru a permite unui cititor interesat să facă primii paşi; literatura completă de şi despre Şcoala de la Frankfurt e imensă, aşa cum o atestă bibliografiile din cărţile lui Jay şi Wiggershaus. Ceea ce încă lipseşte din ea, cel puţin în limba engleză, e o carte uşor de citit, scrisă pentru nespecialişti, care să explice Şcoala de la Frankfurt şi operele ei în termenii naşterii *corectitudinii politice*. Scurtul volum de faţă e măcar un început în direcţia umplerii acestei lacune.

PARTEA A II-A

Freudo-marxismul – noua utopie. Corectitudinea politică – avatar al marxismului cultural

ANDREI DÎRLĂU
IRINA BAZON
(COORD.)

Această pagină a fost lăsată intenționat albă

Desființarea istoriei: de ce relativismul este greșit?

Despre *The Killing of History*, de Keith Windschuttle

DE

ROGER KIMBALL[1]

Traducere de

IRINA BAZON

„Deprinde-i în mod constant pe copiii tăi cu acest exercițiu: dacă s-a întîmplat ceva la o fereastră, dar, în relatarea celor întîmplate, ei afirmă că s-a petrecut la altă fereastră, nu trece cu vederea acest lucru, ci verifică numaidecît; nu știi unde va duce devierea de la adevăr."
BOSWELL, *Viața lui Samuel Johnson*

„Nu există fapte, ci doar interpretări."
FRIEDRICH NIETZSCHE

Unde este Dr. Johnson, acum, cînd avem atîta nevoie de el? Cît am avea de cîștigat dacă am ține seama de judecata sa onestă în ceea ce privește problema adevărului! Fiindcă trăim într-o epocă în care adevărul este pretutindeni atacat. Nu am în minte ceva enigmatic sau complicat, ci doar adevărul evident, factual, reflectat, de pildă, în afirmația

[1] Articol publicat de Roger Kimball în *The New Criterion*, Vol. 15, septembrie 1996. http://www.newcriterion.com/articles.cfm/The-killing-of-History--why-relativism-is-wrong-3484.

„Bătălia de la Agincourt a avut loc în octombrie 1415" sau în enunțul (mai general) „Aceste documente confirmă afirmația mea și o infirmă pe a lui".

Este, probabil, destul de ușor să nu acorzi atenție unora dintre cele mai evidente exemple de asalt asupra adevărului. Îndrăznesc să spun că puțini oameni cu bun-simț iau în serios ceea ce susțin negatorii Holocaustului. Semnificativ este totuși modul în care aceste teorii radicale tind să fie contestate. Tot mai frecvent, ele sînt repudiate nu ca neadevăruri periculoase – fapt asupra căruia ar fi insistat Dr. Johnson –, ci ca „perspective" sau „puncte de vedere" mai mult sau mai puțin nefericite, concepția încetățenită fiind aceea că fiecare are dreptul să aibă „păsărelile" lui, indiferent cît de flagrant ar devia aceste viziuni de la adevăr. Se ignoră faptul că o astfel de atitudine nu doar compromite adevărul, ci subminează, de asemenea, legitimitatea oricărei opinii serioase.

Să ne gîndim la ultimele filme regizate de Oliver Stone. Oricine analizează mai atent lucrurile își dă seama că portretizările pe care le face Stone președinților Kennedy și Nixon constituie exerciții de ficțiune politică (în manieră stîngistă). Totuși, popularitatea unor astfel de filme nu reflectă (doar) convingerile politice ale celor care le vizionează, ci și uriașul apetit al publicului pentru „reconstrucțiile" istorice, cu alte cuvinte, pentru istoria cosmetizată, despovărată de cerința incomodă a afirmării adevărului, așadar, pentru o istorie care nu necesită aprofundare. Dr. Johnson nu ar fi agreat acest mod de a te raporta la istorie.

Sînt, fără îndoială, multe cauze care au condus la această situație. O cauză importantă este reprezentată de gradul în care elitele intelectuale occidentale – acționînd în *mass-media*, în sfera culturii și, mai ales, în mediul academic – și-au încălcat angajamentul față de adevăr. Această abdicare are o istorie lungă și complexă. Și cunoaște multe forme și grade de manifestare, de la diverse forme de

separare temporară pînă la un divorț irevocabil, în cazuri extreme. Așa cum se întîmplă mereu în lumea ideilor, ceea ce contează nu este atît existența acestui angajament, cît impactul și preponderența pe care o are asumarea adevărului. În cazul de față, atitudinea de dispreț față de adevăr a atins proporții pandemice. Într-adevăr, ea a devenit o tendință a intelectualității epocii noastre, chiar dacă e o tendință nejustificată.

Un indiciu descurajant al acestei stări de fapt îl constituie deplina aversiune față de ideea de „adevăr obiectiv" manifestată în distinsele cercuri academice de astăzi. Alt indiciu este înclinația generală de a reduce faptele la opinii – înclinație care decurge, în mod firesc, din respingerea adevărului obiectiv. Acest lucru este evidențiat în concepția, uimitor de răspîndită, că adevărul este „relativ", altfel spus, că adevărul unei afirmații este determinat, în mod hotărîtor, de preocupările, prejudecățile, chiar și de sexul sau de originea etnică a vorbitorului, mai mult decît de veridicitatea sau de falsitatea a ceea ce afirmă acesta. Ideea de bază este că adevărul este mai degrabă inventat decît descoperit. Tipică în acest caz este atitudinea feministă de contestare a epistemologiilor dominate de masculinitate, pe motiv că acestea își afirmă, în mod fals, pretenția la universalitate (un alt cuvînt care stîrnește panică) sau obiectivitate.

Istoricul Simon Schama de la Universitatea Harvard și-a exprimat într-un mod mai rafinat această atitudine față de adevăr în ridicola și foarte populara sa carte *Dead Certainties* (1991) („Certitudini moarte"). După cum își încredințează dl Schama cititorii, „cerințele privind cunoașterea istorică trebuie să fie mereu în mod fatal circumscrise – rețineți: *fatal* circumscrise – de caracterul și prejudecățile naratorului". Cu alte cuvinte, limitările inerente ale istoricului fac imposibilă dobîndirea adevărului istoric. Cît de mulți oameni cu studii superioare de astăzi ar îndrăzni să

conteste această afirmaţie? Dl Schama s-a căznit să nege că perspectiva sa este una „naiv relativistă"; cu toate acestea, în esenţă, afirmaţia sa este puţin mai mult decît o parafrază fidelă a faimoasei declaraţii a nihilismului formulată de Nietzsche: „Nu există fapte, ci doar interpretări". Păcat că nu avem un batalion de scriitori precum Dr. Johnson: ar remedia considerabil situaţia furnizînd o serie de argumente combative precum cele îndreptate împotriva filozofiei idealiste a episcopului Berkeley.

Nu este surprinzător că devierea de la adevăr a avut consecinţe devastatoare în mediul academic. Printre altele, acest fapt a subminat integritatea multor discipline academice; a contribuit considerabil la compromiterea a însăşi ideii de „disciplină" academică – desemnînd un domeniu ştiinţific în cadrul căruia este studiată o materie general acceptată şi sînt utilizate instrumente comune de cercetare.

Proliferarea năucitoare a programelor de „studii" este un simptom important al acestei degenerări. Aceste programe cuprind studiile dedicate feminismului, homosexualilor, afro-americanilor, mişcării Chicano, studiile pentru pace, studiile despre text; metastaza acestor pseudo-materii şi a altora de acest fel în spaţiul academic semnalează nu extinderea, ci declinul disciplinelor academice. Merită subliniat că astfel de programe, deşi promovate ca fiind „interdisciplinare", sînt, în realitate, antidisciplinare. Ele nu presupun stăpînirea unor discipline multiple, ci abandonarea rigorii disciplinare în favoarea susţinerii unei ideologii prescrise. Paradigma sub care se desfăşoară aceste eforturi o reprezintă „studiile culturale", constituind un factor dizolvant periculos dominant în sferele intelectuale, reflectat nu prin materia de studiu – care poate fi constituită din orice –, ci prin atitudinea celor care promovează astfel de studii. Două caracteristici de bază ale studiilor culturale sînt: 1. natura politică şi 2. ostilitatea faţă de adevărul factual; „conţinutul" este decis în mod absolut arbitrar.

Asaltul asupra adevărului în sfera academică pare să fi avut cea mai nocivă influență asupra studiului literaturii – în parte, fiindcă devierile de la adevărul factual nu sînt atît de ușor de detectat atunci cînd materia de studiu o constituie literatura, în parte, deoarece departamentele de literatură au fost printre primele care au capitulat în fața unor astfel de tendințe la modă distructive, precum deconstrucția, structuralismul și studiile culturale, cu toate variantele lor detestabile. Puține domenii – dacă există vreunul – au scăpat nepervertite. Filozofia, dreptul, istoria artei, psihologia, antropologia, sociologia, toate s-au străduit acerb să ajungă din urmă departamentele de literatură care au progresat în această direcție. Chiar istoria – a cărei rațiune de a fi s-ar fi crezut că o constituie angajamentul față de adevărul factual – a fost supusă acestei pervertiri. În aceeași situație se află științele naturale: teoria și filozofia științei – dacă nu chiar practica actuală a științei – au devenit, într-un grad tot mai ridicat, subjugate unor forme diverse de disoluție la nivel epistemologic, întrucît logica și esența științei sînt confundate în mod deliberat cu sociologia științei. Potrivit unor observatori, astfel de idei au început să pătrundă chiar și în cadrul facultăților de administrare a afacerilor și economie, deși se pare că, din nefericire – spun ei –, ele nu i-au influențat și pe contabilii angajați în cadrul Serviciului pentru Venituri Interne. Un distins domn, pe nume Nicholas Fox, care ține prelegeri la facultățile de medicină din Anglia, a formulat ceea ce ar putea constitui un *nec plus ultra* al constructivismului social: în cartea sa, *Postmodernism, Sociology and Health* (1993), dl Fox îi asigură pe cititori că termeni precum „pacient“ și „boală“ sînt „ficțiuni sociologice“ care pot fi explicate prin „elemente ale teoriei feministe și prin conceptele derridiene de *différance* și intertextualitate“.

Multe dintre aceste direcții au fost corect observate și contestate. Într-adevăr, începînd din 1987, odată cu apariția

cărţii lui Allan Bloom, *The Closing of the American Mind* (*Criza spiritului american*), a apărut un număr redus, dar valoros prin conţinut, de cărţi şi articole care au combătut una sau alta dintre tendinţele ce reflectau asaltul academic asupra adevărului. Cartea mea, *Tenured radicals* (1990), se înscrie în acest curent, precum şi lucrarea lui David Lehman, *Signs of the Times: Deconstruction and the Fall of Paul de Man* (1991) şi excelenta radiografie realizată de Paul Gross şi Norman Levitt în cartea *Higher Superstition: The Academic Left and Its Quarrels with Science* (1994) asupra aşa-ziselor „dispute asupra ştiinţei“ [„science wars“]. Cea mai nouă contribuţie la acest gen de scrieri disidente se încadrează, de asemenea, printre cele mai devastatoare, mai complexe şi mai ample în analiza combativă pe care o efectuează. Scrisă de un istoric australian, Keith Windschuttle, cartea se intitulează *The Killing of History: How a Discipline is Being Murdered By Literary Critics and Social Theorists* („Desfiinţarea istoriei: cum este distrusă o disciplină de către criticii literari şi teoreticienii sociali“). Aceasta este a doua ediţie, corectată şi extinsă, a cărţii care a fost prima dată publicată în Australia în 1994; doar ediţia aceasta a fost distribuită în Statele Unite. Dacă titlul pare cam terifiant, fiţi siguri că dovezile pe care le furnizează Windschuttle în sprijinul cauzei sale justifică nota gravă a scrierii. Deşi publicată la o editură obscură (ceea ce ne spune foarte multe despre priorităţile pe care le au astăzi editurile care publică lucrări academice), aceasta este cea mai importantă lucrare despre criticismul cultural care a apărut pe parcursul întregului an.

Ca formă, *The Killing of History* este un fel de ghid intelectual. Îi prilejuieşte cititorului o incursiune antrenantă printre teoriile exotice care au ajuns predominante în cadrul departamentelor de ştiinţe umaniste şi sociale ale celor mai multe facultăţi vorbitoare de limba engleză. Trăind printre „nativi“, Windschuttle a încercat multe

dintre „sortimentele" locale; cunoaște totul despre curiozități precum semiotica și modul cum aceste teorii au ajuns să se impună; înțelege principalele dialecte locale și poate distinge cu acuratețe diferențele dintre structuralism, poststructuralism, deconstrucție, postcolonialism și constructivism social; știe calea cea mai bună prin deșertul „anti-umanismului" lui Michel Foucault și deține abilitatea de a nu se lăsa atras în mocirla teoriei literare postmoderne; mai presus de toate, își înarmează cititorii împotriva teoreticienilor excentrici, a șarlatanilor și a impostorilor intelectuali care populează aceste medii: oferă îndrumări inteligente referitoare la modul cum le putem rezista acestor propagatori de scepticism radical și relativism științific, precum și indicații de bun-simț care să ne ajute să ne ferim de cei care pretind că istoria este doar o specie de ficțiune.

Oricum, Windschuttle are dreptate să afirme că *The Killing of History* nu este „o altă carte anostă de teorie". Pe parcursul întregii cărți, cercetarea sa se concentrează intens asupra disciplinei istoriei, asupra modului în care ar trebui aceasta să fie înțeleasă și asupra felului cum cei care neagă necesitatea adevărului empiric subminează esența analizei istorice.

„În cea mai mare parte a ultimilor 2400 de ani - scrie Windschuttle în prefața cărții - esența istoriei a continuat să fie reflectată prin ideea că ea trebuie să afirme adevărul, să redea cît mai fidel cu putință întîmplările reale. Desigur, pe parcursul acestor ani, a ieșit la iveală faptul că mulți istorici au prezentat eronat întîmplările, că mulți au fost părtinitori și adesea în neconcordanță totală cu adevărul. Totuși, criticii lor s-au simțit adesea datori sa arate că istoricii s-au înșelat în legătură cu fapte reale, că afirmațiile lor cu privire la trecut nu corespund întîmplărilor adevărate. Cu alte cuvinte, criticii încă porneau de la presupunerea că adevărul este accesibil istoricului.

În zilele noastre, aceste supoziţii sînt în mare măsură respinse, chiar în rîndul unor persoane care profesează ele însele istoria. În 1990, noii teoreticieni în ştiinţele umaniste şi sociale, care fac parte din curentul dominant, susţin că este imposibilă redarea adevărului despre trecut sau utilizarea istoriei cu scopul dobîndirii de cunoştinţe în sens obiectiv. Ei pretind că putem privi trecutul numai prin prisma propriei noastre culturi şi că, prin urmare, ceea ce înţelegem prin istorie constituie reflectarea propriilor noastre preocupări şi nelinişti. Temeiul pe care era fundamentată istoria nu mai este valid: nu mai există o distincţie esenţială între istorie şi mit."

După cum arată Windschuttle, atacul asupra cunoaşterii istorice nu este un fapt nou; Nietzsche este printre primii gînditori care îl lansează („Nu există fapte, ci doar interpretări"). Noi sînt prestigiul și răspîndirea de care se bucură aceste idei în prezent. În decursul ultimilor 10-20 de ani, idei extrem de discutabile care altădată subzistau la limita speculaţiei academice (unde se încadrează şi pot avea oarecum chiar un efect pozitiv ca un soi de iritare intelectuală) au fost integrate în inima profesiei. Atacul asupra cunoaşterii factuale nu mai este întreprins doar de către o mînă de metafizicieni nemulţumiţi; a devenit un fapt obişnuit în rîndul istoricilor din mainstream şi al editorilor de lucrări academice. Și dacă mai există o mulţime de istorici care admit tacit, în cadrul activităţii lor, standardele tradiţionale de investigaţie istorică, extrem de puţini sînt dispuşi să conteste în mod deschis asaltul desfăşurat împotriva disciplinei lor. Acest fapt este, parţial, o cauză a laşităţii – un viciu endemic printre academicieni –, dar şi o consecinţă a faptului că mulţi istorici a căror abordare este tradiţională au început ei înşişi să se amestece în ghiveciul antiempirismului, ignorînd cu seninătate, după cum notează Windschuttle, faptul că „adoptă ipoteze care sînt de natură să înlăture orice principii care stau la

temeiul disciplinei“. Nu este o exagerare. Ideile propagate sînt că observația și raționamentul inductiv nu oferă o bază legitimă în cunoașterea de tip istoric, că adevărul este relativ, că limbajul este un soi de „închisoare“, raportîndu-se întotdeauna la sine însuși și nu la realitate; Windschuttle are dreptate să spună că „dacă istoricii se lasă complet mînați în acest abis teoretic, își vor cauza propria dispariție, precum și pe cea a disciplinei“.

Ca și în cazul studiilor literare, o stratagemă comună constă în a spune că întreaga controversă nu e decît semnul unui „conflict între generații“, că obiecțiile ridicate în privința „noilor metode“ sînt doar trăncănelile unor conservatori înapoiați ce opun rezistență ideilor „inovatoare“ ale „noilor turci“. Și totuși, după cum subliniază Windschuttle, cele mai multe dintre așa-zisele „idei noi“ au fost puse în circulație de către intelectuali pe cînd aveau vîrsta de 40 sau 50 de ani. „Inițiatorii acestui curent – remarcă autorul – fac parte din tabăra noii stîngi constituite în 1960 (...), care, evident, nu este chiar atît de nouă în prezent, dar afiliată ultimelor tendințe precum era și în vremea mărgelelor hippy și a pantalonilor evazați.“ Diferența este, desigur, aceea că, în 1960, astfel de intelectuali ocupau o poziție periferică în mediul academic. Acum ei sînt cei care îl domină: „Din 1985, disidenții și-au extins enorm teritoriul. Deși le place încă să se caracterizeze drept niște *outsideri* combatanți, ei sînt în prezent cei care conduc toate operațiunile din sfera academică: conceperea de noi cursuri, contractarea editorilor, încadrarea de personal în noile locuri de muncă, atragerea absolvenților de studii universitare.“ Acei profesori ale căror convingeri intelectuale și morale i-ar putea conduce spre a lupta împotriva extinderii unor astfel de tendințe sînt, în general, „prea ocupați, prea obosiți sau prea derutați“ pentru a se opune. Pasivitatea lor le-a creat adversarilor o uimitoare legitimitate, permițîndu-le să-și consolideze autoritatea și beneficiile materiale.

Cercetarea ambițioasă a d-lui Windschuttle se îndreaptă în două direcții: în primul rînd, își propune să prezinte asaltul asupra adevărului factual sub toate aspectele sale încurcate; în al doilea rînd, scopul este să arate că „în mod contrar față de tot ceea ce se susține în prezent, istoria poate fi studiată într-un mod obiectiv și că nu există obstacole de ordin filozofic în calea adevărului și a cunoașterii privind umanitatea".

În ceea ce privește primul obiectiv, Windschuttle realizează o incursiune inteligentă și bine documentată în teoriile importante aflate în competiție pentru o poziție dominantă în științele umaniste și cele sociale. Multe dintre datele pe care le furnizeaza autorul îi vor fi familiare oricărei persoane care se află la curent cu dezbaterile recente privind soarta învățămîntului superior. Dar chiar și în această direcție Windschuttle are multe de oferit. Mai întîi, după cum sugerează și subtitlul cărții sale, autorul evidențiază, într-o manieră mai amănunțită decît au reușit să o facă alți autori pînă acum, modul în care atacul asupra istoriei s-a produs mai ales prin aplicarea în cadrul disciplinei a hermeneuticii, a teoriilor literare de inspirație franceză precum deconstructivismul și (prin intermediul antropologiei lui Claude Lévi-Strauss) structuralismul. Pe parcursul analizei sale, autorul arată felul cum vorbăria lor prolixă și scrierea obscură, atît de mult caracteristice discursului academic contemporan, sînt adesea adoptate nu în virtutea vreunei meticulozități sau profunzimi intelectuale, ci ca un soi de stratagemă. „Obscuritatea - observa Windschuttle - constituie o metodă iscusită de a genera adepți" - și, nu în ultimul rînd, fiindcă multe persoane cred, în mod eronat, că scrierea obscură indică o gîndire profundă.

Aderența la acest gen de scriere este și un mod de autoperpetuare: studenții care s-au trudit să-și însușească o terminologie dificilă nu vor fi, în mod firesc, dispuși să admită că vocabularul a cărui asimilare le-a cerut irosirea

unui atît de mare efort este falimentar din punct de vedere intelectual. Mai mult, cei care sînt seduşi de obscuritate manifestă, corelativ, şi meteahna de a crede că o scriere uşor de înţeles este lipsită de profunzime sau inferioară ca valoare. Mas'd Zavarzadeh, un adept al lui Derrida, a lămurit problema cînd l-a discreditat pe un critic al semioticianului din pricina „scrisului său neechivoc şi a clarităţii prezentării" – trăsături care constituie, după cum citim, „uneltele conceptuale ale conservatorismului". Îngrozitor!

Contribuţia cu adevărat semnificativă pe care o aduce Windschuttle prin cartea sa constă, oricum, în apărarea obiectivităţii şi a adevărului factual. Trebuie spus că el vorbeşte, în primul rînd, ca istoric ce-şi practică profesia, nu ca filozof. Astfel, deşi discursul său este unul complex din punct de vedere filozofic (mai ales în comparaţie cu operele celor mai mulţi dintre adversarii săi), ceea ce-l preocupă pe autor cu precădere nu este posibilitatea abstractă a adevărului obiectiv, ci faptul că este descoperit – sau ratat – în anumite lucrări de istorie. Acest aspect conferă, în fond, cea mai mare forţă cărţii *Desfiinţarea istoriei.* Windschuttle îşi susţine argumentele apelînd la „opera istoricilor autentici, cu scopul de a-i combate pe oponenţii lor teoreticieni".

Analizînd o serie de studii de caz specifice, Windschuttle supune noile teorii istorice unui fel de „test de drum" pentru a vedea cum fac acestea faţă „terenului mai denivelat că oricînd al istoriei la ora actuală". Evenimentele respective includ descoperirea Americii şi cucerirea Mexicului de către spanioli, descoperirea şi explorarea insulelor din Oceanul Pacific de către britanici, începutul colonizării europene a Australiei, istoria azilurilor pentru bolnavi mintal, a spitalelor şi a politicii penale din Europa şi căderea comunismului în 1989. Evenimentele la care se referă Windschuttle sînt relevante întrucît acestea au atras atenţia susţinătorilor celor mai în vogă şi mai influenţi ai teoriilor pe care istoricul intenţionează să le combată. Metoda sa

constă în a prezenta analiza unui anumit eveniment istoric din perspectiva unei „teorii" și a demasca apoi deficiențele acelei analize apelînd la opera istoricilor tradiționali. Avînd în vedere că scopul autorului este de a recupera adevărul istoric, nu este deloc surprinzător că, în fiecare caz, tradiționaliștii ies învingători. Demne de remarcat sînt, oricum, atenția, vigilența antrenate în cercetarea sa. Autorul se străduiește să expună în întregime și în mod echitabil relatările oponenților; scopul contraargumentelor sale nu este acela de a exprima în mod eficient ideile autorului, ci de a articula obiecții de bun-simț împotriva „teoriilor" și relativismului cultural, care cunosc un cîmp de aplicare mult mai larg, dincolo de cazurile specifice analizate de Windschuttle.

Să ne gîndim, de exemplu, la modul cum temele referitoare la descoperirea „Lumii Noi" de către Columb și la cucerirea spaniolă a Mexicului au fost dezbătute de către academicieni *bien pensant* pe parcursul ultimului deceniu. Nu au existat numai romancieri pătimași, corecți politic, precum Kirkpatrick Sale, care au profitat de ocazie pentru a-l înfățișa pe Columb drept un prădător malefic, iar pe indieni ca pe niște ființe pașnice, sensibile față de mediul natural, care trăiau într-o fericită armonie unii cu ceilalți și cu natura. În 1992, a apărut la Oxford University Press cartea *American Holocaust: Columbus and the Conquest of the New World* („Holocaustul american: Columb și cucerirea Lumii Noi") a istoricului David Stannard, unde citim, după cum ne înștiințează Windschuttle, că „drumul spre Auschwitz a trecut direct prin inima Americilor" – o comparație pe care Windschuttle o respinge, pe bună dreptate, ca fiind „nu doar total anacronică, dar și respingătoare din punct de vedere conceptual".

Survenind într-un moment cînd *corectitudinea politică* și intoxicarea cu teorii luaseră un mare avînt, celebrarea a 500 de ani de la descoperirea Americii a suscitat tot soiul de dezbateri dubioase în rîndul criticilor literari, al istoricilor,

antropologilor şi al altor academicieni avizi să se întreacă unul pe altul în demersul compromiterii moştenirii europene (şi, prin extensie, a Statelor Unite) şi în celebrarea virtuţilor popoarelor indigene persecutate.

Eminentul semiotician şi teoretician literar Tzvetan Todorov, prin cartea sa *The Conquest of America* („Cucerirea Americii") (1982), oferise deja una dintre cele mai întristătoare anticipări a tendinţelor care avea să se impună. Todorov avea cîte ceva din toate. Academicienii fascinaţi de limbaj puteau savura afirmaţia lui că „datorită stăpînirii semnelor, Cortez şi-a asigurat controlul asupra vechiului imperiu mexican" (fără a ţine seama de faptul că tehnologia militară spaniolă era considerabil superioară celei a aztecilor). Partizanii corectitudinii politice au privit cu satisfacţie condamnarea imperialismului european şi astfel de aserţiuni, precum „în secolul al XVI-lea a fost comis cel mai mare genocid din istoria umanităţii". La aceasta se adaugă dezbaterea lui Todorov cu privire la incapacitatea manifestată de Columb şi de cultura europeană în general în a stabili un raport adecvat cu „celălalt", altfel spus, incapacitatea de a percepe „existenţa unei esenţe umane cu adevărat diferită, ceva menit să însemne mai mult decît o stare imperfectă a acelor oameni."

După cum observă Windschuttle, unul dintre multele probleme trecute cu vederea de Todorov şi de cei care susţin popoarele indigene din Americi în defavoarea cuceritorilor lor europeni este „practica sacrificiilor umane răspîndită în perioada cuceririi spaniole". Aztecii, mayaşii, incaşii, cayţii, băştinaşii din Guyana, triburile pawnee şi huron din America de Nord au practicat sacrificii umane deseori pe scară largă (numai aztecii ucideau cîteva mii de oameni pe an), însoţite uneori şi de canibalism. De pildă, cayţii mîncau echipajul fiecărui vas portughez naufragiat pe care îl găseau. „La un ospăţ – relatează un antropolog citat de Windschuttle – au fost mîncaţi primul episcop al Bahiei,

doi preoți, reprezentantul trezoreriei regale portugheze, două femei însărcinate și mai mulți copii." Todorov, conchide Windschuttle, „vrea să impună o judecată morală în privința cuceririi spaniole și, în același timp, să minimalizeze problema sacrificiilor umane astfel încît cititorii să-i considere pe azteci drept niște victime care sînt mai virtuoase și vrednice de mai multă compasiune. Pentru a-și susține argumentația, Todorov este nevoit să demonstreze că toate societățile umane sînt vinovate de săvîrșirea sistematică a unor masacre în masă, doar că unele poartă o vină mai mare decît altele. Dar, odată ce dispare distincția dintre societățile care comiteau sacrificii/masacre, lui Todorov nu-i mai rămîne decît soluția de a recurge la natura umană comună pentru a explica predispoziția spre crimă a speciei umane. Iar ideea unei naturi umane comune este o idee pe care întreaga sa carte a fost concepută în scopul de a o respinge."

Combinația dintre tendința antieuropeană, corectitudine politică și negarea evidențelor empirice constituie o trăsătură pregnantă întîlnită la mulți scriitori pe care îi analizează Windschuttle în *Desființarea istoriei*. De exemplu, în capitolul despre întemeierea Australiei, Windschuttle prezintă cititorilor o carte a scriitorului Paul Carter, intitulată *The Road to Botany Bay* (Drumul spre Botany Bay) (1987). George Orwell, scriind despre Mahatma Gandhi, a făcut observația că sfinții ar trebui considerați vinovați pînă cînd le este probată nevinovăția. Acesta este cu siguranță un principiu demn de a fi aplicat cînd avem de-a face cu lucrări precum *The Road to Botany Bay*, care se bucură de susținere din partea lui Edward Said („Metode uimitor de originale de investigație culturală... O lucrare edificatoare de mare forță intelectuală") sau a lui Susan Sontag („O carte strălucită pentru multe gusturi"). Scriind despre istoria timpurie a britanicilor din Australia, Carter propune o nouă metodă de analiză istorică: „istoria spațială",

menită să ia locul „istoriei lineare, narative" (pe care, de asemenea, o discreditează ca fiind „istorie imperialistă") întîlnită la alți scriitori. Împănîndu-și textul cu citate din Derrida, Giles Deleuze și (nu întîmplător) Edward Said, printre altele, Carter caută să examineze modul cum „spațiul este transformat simbolic în loc, cu alte cuvinte, într-un spațiu cu o istorie."

Printre multe alte lucruri, Carter urmărește să reconstituie experiența deținuților britanici care au populat la început Australia și care, potrivit lui Carter, au fost niște subversivi exemplari prin faptul că au respins empirismul iluminist și imperialismul. Inconvenientul la care se referă Carter este acela că perspectiva asupra lumii pe care o aveau condamnații nu poate fi cunoscută decît prin „oglinda deformatoare" a celor care dețineau autoritatea, întrucît, susține Carter, relatările realizate direct de la sursă privind experiența condamnaților au fost pierdute. Soluția propusă de el este de a aplica metoda „istoriei spațiale" la descrierile oferite de „cronicile clasei dominante" în scopul de „a recupera ceea ce logica iluministă a raportului cauză-efect a suprimat. În special, putem reuși recuperarea acelei dimensiuni din existența condamnatului pe care întemnițarea și transportul lui au fost în mod categoric menite să o excludă: ocuparea de către el a spațiului istoric." Ar fi, desigur, foarte multe de zis în legătură cu acest soi de stratagemă hermeneutică. În fond, nu era nevoie ca Paul Carter să fie atît de ingenios. El pretinde că un act de reconstrucție imaginativă este necesar pentru a reconstitui experiența condamnatului.

Dar, după cum subliniază Windschuttle, „condamnații australieni au realizat mai multe documente consemnînd, în propriile lor cuvinte, observațiile și activitățile lor, visurile, sentimentele lor de ură și de iubire decît orice altă clasă inferioară de-a lungul istoriei. În plus, au fost înființate mai multe programe de doctorat, lectorate și catedre în Aus-

tralia pornind de la aceste surse decît în cazul a aproape oricărui alt subiect de cercetare. Condamnații au furnizat academicienilor australieni documente pentru unul dintre subiectele lor majore de cercetare."

Cu alte cuvinte, „aroganța lui Carter de a pretinde că îi salvează pe condamnați de la uitare este egalată doar de totala sa ignoranță cu privire la ceea ce au scris istoricii australieni pe parcursul ultimilor 40 de ani".

Dl Windschuttle aplică aceeași analiză în cazul multor altor „staruri" academice, incluzînd-o pe una dintre cele mai strălucite, Michel Foucault. Printre aspectele care l-au făcut pe Foucault un academician de un renume atît de înalt a fost radicalismul său antiburghez, combinat cu insistența că adevărul reprezintă mereu și pretutindeni un coeficient al puterii. Merită să observăm totuși că Foucault și-a cîștigat reputația la început ca istoric al unor instituții precum azilurile pentru boli mintale, spitale și închisori. În orice caz, principala tactică a lui Foucault a fost să arate că eforturile din perioada Iluminismului și din cea posterioară Iluminismului de a reforma aceste instituții au fost de fapt pretexte pentru extinderea puterii statului.

De exemplu, în prima sa carte, *Nebunie și civilizație* (1961), Foucault pune în contrast perioada respectivă cu vremurile fericite din Evul Mediu, cînd nebunii hoinăreau liber dintr-un oraș în altul sau călătoreau pe o adevărată Corabie a nebunilor în susul și în josul Rinului. Înființarea azilurilor a fost, potrivit lui Foucault, începutul unor vremuri negre pentru nebuni, întrucît nu erau doar încarcerați, ci li se nega și statutul de ființe umane. Foucault afirmă lucruri asemănătoare referitor la spitale și la politica penală. După cum arată Windschuttle prin argumente strivitoare, în fiecare caz relatările lui Foucault sînt extrem de incorecte. De pildă, nu a existat nici o Corabie a nebunilor, după cum descrie Foucault; datele sale sînt adesea greșite, deviind cu un secol sau mai mult față de cele reale;

cît despre tratamentul nebunilor, istoricul Andrew Scull rectifică relatarea: „În cazul în care oamenii care sufereau de boli mintale se dovedeau periculoşi, se puteau aştepta la a fi bătuţi sau închişi; altminteri, puteau hoinări în voie. În orice caz, opoziţia facilă dintre opresiunea psihiatrică şi un tratament tolerant, aproape anarhic, dintr-o perioadă anterioară, este fără îndoială iluzorie." Windschuttle formulează argumentul mai general: „Nebunia a devenit o problemă de politică publică odată cu apariţia societăţilor democratice, egalitare, în special deoarece aceste societăţi îl acceptau pe omul bolnav psihic nu ca pe un „altul" sau ca pe cineva din afara umanităţii, ci ca pe *o altă fiinţă umană*, ca pe un individ deţinînd acelaşi statut ca oricare alt om".

Deşi cele mai multe exemple pe care Windschuttle le menţionează în *Desfiinţarea istoriei* provin de la stînga academică, se cuvine să observăm că stînga nu deţine monopolul asupra anti-empirismului. Să ne gîndim, de exemplu, la celebra teză a „sfîrşitului istoriei" lansată de Francis Fukuyama la sfîrşitul anilor 1980, pentru a explica declinul comunismului. Sursa majoră de inspiraţie a lui Fukuyama pentru teoria sa provine de la filozoful german Georg Hegel. Dar Windschuttle evidenţiază modul cum teoriile care proclamă „sfîrşitul" (în artă, filozofie, istorie etc.) au fost preluate de gînditorii antiempirişti de la comunişti precum Alexandre Kojève pînă la Arnold Gehlen – un psiholog social care a lucrat pentru al treilea Reich şi care, scriind despre artă în 1961, îşi încredinţa cititorii că „procesul dezvoltării a fost încheiat, iar ce urmează este deja un fapt observabil: sincretismul confuz al tuturor stilurilor şi posibilităţilor – postistoria." Windschuttle demontează teza „sfîrşitului istoriei", constatînd că „una dintre ideile importante la care a condus abordarea empirică (...) este că istoria nu poate fi determinată. Procesul istoric nu se desfăşoară în mod inexorabil într-o singură direcţie sau spre un anumit scop sau punct final. Nu există un plan sau un itinerariu

ascuns care așteaptă să fie descoperit. Munca unui istoric nu constă în a căuta o anumită teorie care va explica totul sau o anumită interpretare teleologică menită să reveleze scopul lucrurilor. Ci ea constă, mai curînd, în a reconstitui evenimentele din trecut așa cum s-au petrecut ele".

Acuratețea și specificitatea istorică pe care Windschuttle le conferă analizei dau un caracter deosebit de tranșant criticilor sale. Dar, în definitiv, scopul său nu este acela de a discredita anumiți istorici sau teoreticieni, ci de a restabili o perspectivă asupra istoriei care să se raporteze în mod ferm la cunoașterea factuală. După cum spune Windschuttle, „Studierea istoriei este în mod esențial o căutare a adevărului." Asta nu înseamnă că istoria nu poate avea și o valoare literară, așa cum (de exemplu) o evidențiază în mod indubitabil lucrările lui Gibbon, Macaulay și Tocqueville. Windschuttle se referă la faptul că istoria nu coincide cu literatura și că „cei care susțin că toate evidențele istorice sînt inerent subiective fac o eroare". El recunoaște fără ezitare faptul că istoricii, așa cum se întîmplă cu oricine dintre noi, pornesc de la un anumit punct de vedere și își comunică propriile lor înclinații subiective și preconcepții. Și totuși, cu ce ar schimba asta situația? Faptul că „una dintre situațiile cele mai comune în experiența istoricilor este că dovezile pe care le găsesc îi obligă, adesea fără voia lor, să-și schimbe punctul de vedere pe care inițial intenționau să-l adopte" arată că istoricii nu sînt în mod obligatoriu încătușați în propria lor subiectivitate. Și aceasta îl conduce pe Windschuttle spre constatarea esențială că istoricii care neagă premisele adevărului empiric în numele relativismului cultural și al ideologiei dominante a „eurocentrismului" nu fac decît să înlocuiască o perspectivă europeană – reprezentată de istoriografia empirică tradițională – cu o alta, reflectată de relativismul cultural. „Cei care acceptă relativismul cultural – subliniază Windschuttle – argumentează că metodele occidentale de cunoaștere nu sînt vrednice de

vreun statut privilegiat.“ Dar, într-o vreme în care ceea ce Windschuttle numește „întoarcerea tribalismului“ amenință multe părți ale lumii cu un regres spre barbarism, a îmbrățișa relativismul cultural echivalează, de asemenea, cu a îmbrățișa o politică funestă care a condus la dezlănțuirea catastrofei în Sri Lanka, Sudan, Africa Centrală, Balcani și în alte regiuni. Ei abandonează constrîngerile adevărului empiric în numele „eliberării“. Însă rezultatul la care ajung în final nu este libertatea, ci o nouă și mai teribilă sclavie.

Această pagină a fost lăsată intenționat albă

De la marxism la „corectitudinea politică"

DE
THEODOR CODREANU

Cînd se împlineau zece ani de la biruința schimbării de regim din 1989, unul dintre ideologii autohtoni ai *corectitudinii politice*, Ion Bogdan Lefter, făcea un bilanț dojenitor la adresa poporului român și a inteligheniței, care rămîn refractari la noul suflu al istoriei imprimat în Europa și în lume de abolirea Războiului Rece. Luarea lui de atitudine revoluționară poate fi citită și azi pe Internet, sub un titlu uriaș, pe măsura globalismului: *Feminism, drepturile minoritare, discriminare inversă/pozitivă/ „acțiune afirmativă", „corectitudine politică", multiculturalism, globalizare, postmodernism: o concluzie la sfîrșit de mileniu.* Un soi de *Raport Tismăneanu* concentrat, dar detaliat în titlu. Cu ironie și compasiune, autorul atrăgea atenția că poporul român și „finele noastre elite intelectuale de la sfîrșitul secolului XX nu par să... priceapă defel ce e feminismul", dar nici pe celelalte componente ale corectitudinii politice înșirate mai sus, de unde mai lipsesc, ce-i drept, detaliile referitoare la categoriile minoritare, destul de numeroase, cum se știe. Dl Lefter ne soma să recuperăm urgent, „după lungile decenii de dictatură", „multe restanțe de civilizație materială, informatică, «de consum», inclusiv cultural", căci sîntem pe „un fundal de retardare a mentalităților

profunde". Optimist în ce priveşte posibilităţile poporului român, el era convins că ne putem vindeca de tradiţie, de creştinism, de „simbolismele seculare": „Pînă la urmă, bătălia va fi cîştigată odată cu integrarea României în Uniunea Europeană, în spaţiul euro-atlantic şi - la limită - în cel global". Pentru asta, credea el, trebuie pornit de la *feminism*, căci acesta ne poate civiliza mai uşor.

Feminismul nu se confundă cu lupta pentru drepturile femeilor, deşi pare să descindă din aceasta. Problema „drepturilor femeilor" fusese de mult rezolvată în Europa, inclusiv în România socialistă, atentă la promovarea femeii şi în politica înaltă, imaginea acestei emancipări fiind însăşi Elena Ceauşescu. Feminismul este altceva, menit fiind să schimbe mentalităţile, pornind de la temeliile spirituale, iar temeiul prim este religia. Deşi corecţii politic descind din marxism, ei au reformat aşa de „profund" marxismul, încît par astăzi a fi antimarxişti prin transbordarea doctrinei de la determinismul economic la determinismul sexual, apoi cultural. Marxismul a devenit mai întîi freudo-marxism prin vestita Şcoală de la Frankfurt, care a dat strălucita triadă Theodore Adorno, Erich Fromm şi Herbert Marcuse. Se crede că feminismul, componentă a *corectitudinii politice*, este invenţia anilor '60, în America. Gînditorul şi expertul militar american William S. Lind, în studiul *Originile „corectitudinii politice"*, face o documentată incursiune în istoria acestui concept. Sintagma propriu-zisă s-a ivit dintr-o glumă din benzile desenate, dar ea a devenit curînd foarte serioasă, cunoscînd o carieră fulminantă, ajungînd să bîntuie azi America, Europa şi lumea întreagă. Gluma s-a ideologizat, avînd rădăcini în internaţionalismul clasic. „Este cea mai mare pacoste a secolului, apreciază William S. Lind, molima care a ucis zeci de milioane de oameni în Europa, în Rusia, în China şi în definitiv în întreaga lume. Este boala ideologiei. Dacă vom compara doctrina *corectitudinii politice* cu marxismul clasic, asemănările sînt frapante."

În primul rînd, ambele sînt ideologii *totalitare*. Pentru prima oară în istoria Americii, sesizează Lind, totalitarismul s-a infiltrat în campusurile universitare, unde studenții sînt reprimați dacă nu respectă ideologia feministă, homosexuală și toate narcisismele de grup identificate a fi „victime" ale civilizației creștine. Dar reprimarea a ieșit de mult din campusurile studențești, extinzîndu-se din America și în Europa, inclusiv în România, unde statul îndoctrinat creează cîini de pază ai *corectitudinii*, precum Consiliul Național de Combatere a Discriminării. În anul de grație 2009, tînăra Carrie Prejean a pierdut titlul de Miss California fiindcă la întrebarea ce părere are despre căsătoriile dintre homosexuali a răspuns *incorect*, fiind brutalizată verbal cu epitetul de „cățea" de către un reprezentant al juriului, bloggerița lesbi Perez Hilton, fiind, desigur, huiduită copios și de grupul „victimă" aflat în sală. Asta, în vreme ce ideologii *corectitudinii politice* pretind că aduc o *mutație fundamentală* în societatea contemporană, care s-ar opune, între altele, „tendințelor naturale de agresivitate a omului", ca și cum creștinismul n-ar fi avut vreun cuvînt de spus în atare privință. Tot din America să mai dau un exemplu recent: *corectitudinea politică* a mers pînă acolo încît pompierilor albi din New Haven, Connecticut, li s-a refuzat promovarea deoarece persoanele de altă culoare n-au fost în stare să treacă exigențele probelor și, în consecință, avansarea albilor i-ar fi „discriminat" pe ceilalți! Noroc că aberația a fost *corectată* la Curtea Supremă.

Europa și România nu stau nici ele mai prejos. Italianul Rocco Buttiglione, filosof catolic și politician, a pierdut, în 2004, postul de comisar pentru Justiție și Afaceri Interne fiindcă s-a manifestat ca „tradiționalist" în ce privește homosexualitatea. Curentul „demitizării" istoriei și literaturii române se află în expansiune jubilatorie, pe fondul *corectitudinii politice. Incorecți politic* sînt declarați Mihai Viteazul, Ștefan cel Mare, Ion Antonescu ș.a., ca „agresori"

și „violenți" față de popoarele vecine; *incorecți politic* sînt catalogați mai toți marii noștri cărturari și creatori, de la Eminescu și Iorga la Mircea Eliade și Constantin Noica. Firește, același tratament îl au și stîlpii de susținere ai culturii europene. Shakespeare este „incorect" în *Neguțătorul din Veneția*, spre exemplu, din pricina personajului Shylock. Se aduce argumentul imbatabil că Hitler a îngăduit să se joace în lagărele de concentrare doar o singură piesă, cea a lui Shakespeare. Este condamnat și de feministe. *Incorecte politic* au devenit transhumanța și brînza preparată de ciobanii români, dar și cimpoaiele scoțiene. Secretarul general al Parlamentului European, Harold Romer, a dat o hotărîre conform căreia e *incorect politic* să te adresezi femeilor cu apelativele *doamnă, domnișoară, madame, mademoiselle, frau, fraulein, señora, señorita* etc. Și comuniștii, strămoșii *corecților*, au avut ce-au avut cu apelativul *doamnă*, interzicîndu-l pentru „corectul" *tovarășă*. Fiindcă tot mai este un dram de libertate, cineva propunea, pe Internet, să ne adresăm cancelarului Germaniei cu *fă, Angelico*, iar lui Harold Romer cu *bă, Heroldică*. Cum se crede că civilizația viitorului va fi aceea de tip *gay* și pentru a nu jigni noul tip de familie, același cod european propune să nu mai utilizăm termenii *soț, soție, mamă, tată*, ci *partener* și *parteneră*. Va fi *corect* ca un copil să spună: *Partenero/partenerule, dă-mi bani de-o înghețată!* Altfel, părinții se vor simți *discriminați* și nu-i vor da! O altă minoritate care nu trebuie tratată *incorect* o constituie *handicapații*, pentru care avem termenul *persoane cu dizabilități*. Pentru țigani s-a legiferat cuvîntul *romi*, de unde și grija de azi a europenilor de a ne proteja pe toți românii sub acest frumos apelativ, care are și avantajul de a fi mai scurt cu o silabă.

Scrisă cu majuscule, sintagma *Political Correctness*, s-a observat, poate reproduce abrevierea de la Partidul Comunist (PC), iar prin aspectele ridicole și absurde devine *politically absurd*. Ceea ce Nicolae Ceaușescu numea *societate*

socialistă multilateral dezvoltată s-a transformat, acum, în *multiculturalism dezvoltat.* Însă oamenii de bun-simţ nu pot înghiţi orice. Europarlamentarul britanic Struan Stevenson (scoţian) declara recent în *The Daily Telegraph*: „*Corectitudinea politică* a luat-o razna. (...) Am văzut instituţii europene care au încercat să interzică cimpoaiele şi care doreau să impună forma pe care trebuie să o aibă bananele, dar, acum, par decise să ne spună şi ce cuvinte, din limba noastră, avem voie să folosim". Un remarcabil umorist american, James Finn Garner, a scris vreo trei cărţi despre *corectitudinea politică*, pe care o numeşte *tumoare a postmodernităţii.* Într-o hazoasă carte intitulată *Poveşti corecte politic de adormit copiii*, tradusă şi-n româneşte[1], el foloseşte tehnica postmodernistă a „rescrierii" tradiţiei şi modernităţii spre a crea parodii în noul limbaj *corect* pentru poveşti ca *Scufiţa Roşie* etc.

Însă dincolo de aspectele caricaturale şi absurde, ideologia funcţionează foarte bine şi se lăţeşte tumoral, cunoscînd un prestigiu similar cu al comunismului, care a fascinat nu doar ţările care l-au pus în practică, ci şi o mare parte a intelighenţiei Occidentului. Este ideologia cea adoptată nu numai de Uniunea Europeană (sperăm că doar de o coterie a ei), ci şi de utopia actuală a globalismului. Ea tinde să se extindă şi-n domeniul cercetării ştiinţifice. Intrarea în ştiinţa istoriei se manifestă prin restricţia la cîteva teme, încît memoria popoarelor trebuie restrînsă drastic, cu eliminarea a tot ce se referă la naţional şi la conştiinţa naţională, decretată ca răul suprem. „Trebuie interzisă cunoaşterea propriei noastre istorii!", avertiza William S. Lind. „Oamenii trebuie obligaţi să trăiască în minciună", crezîndu-se că astfel războaiele vor fi eliminate din istoria umanităţii. Sînt respinse studiile antropologice privitoare la diferenţele dintre bărbaţi

[1] James Finn Graner, *Poveşti corecte politic de adormit copiii*, trad. din engleză de Felicia Mardale, Editura Humanitas, Bucureşti, 2006.

şi femei, dintre rase, etnii etc. Marile religii ale lumii sînt privite ca simple ideologii anacronice, iar creştinismul se cere reformat prin feminism şi gayism. Istoria universală, marcată de creştinism şi de celelalte religii, este redusă la opresiunea femeilor de către bărbaţi. În atare perspectivă, canonul biblic s-ar fi fundat pe o fraudare a moştenirii lăsate de Iisus, care ar fi lăsat-o cap al Bisericii pe Maria Magdalena, ca ţiitoare sau chiar soţie a Mîntuitorului, teorie susţinută de cărţi precum cele semnate de Dan Brown. La rîndu-le, homosexualii somează cu scoaterea din textele biblice a pasajelor despre Sodoma şi Gomora.

În continuarea paralelismului dintre marxism şi *corectitudinea politică*, William S. Lind observă că ambele ideologii au pentru evoluţia istoriei o singură explicaţie. Marxismul economic găsea cauza răului în *proprietate*, marxismul cultural o depistează în *putere*, izomorfă *supraeului* freudian, instrumentul „prin care grupuri definite în termeni de rasă, sex etc. deţin puterea asupra altor grupuri". Judecata maniheistă a luptei de clasă revine prin considerarea unor anumite grupuri ca fiind *bune* (în comunism, proletariatul), iar altele, *rele*. În democraţiile occidentale rele sînt *majorităţile*, bune sînt *minorităţile* de orice fel (feministele, negrii, ţiganii, evreii, hispanicii, homosexualii, sectele etc.).

Soluţia, ne asigură *corecţii*, e *deconstrucţia* ordinii culturale tradiţionale şi democratice „nedrepte". În consecinţă, trebuie deconstruit orice text al culturii tradiţionale spre introducerea sensului *corect*: în Biblie, în opera lui Shakespeare, a lui Eminescu sau a lui Heidegger. Dacă revoluţia comunistă a însemnat preluarea puterii de către o singură minoritate – proletariatul, *corectitudinea politică* înseamnă preluarea puterii de la majoritate în beneficiul tuturor minorităţilor, arma dominaţiei fiind cultura-ideologie asumată de guverne la nivel global.

O frapantă coincidenţă se observă şi privitor la începuturile ascensiunii celor două marxisme, economic şi cultural:

Primul Război Mondial a fost provocat pentru ca muncitorii să smulgă *puterea* din mîinile burgheziei. S-a reușit în Rusia, dar tentativele au existat și-n Europa Occidentală, în Spania, Franța, Germania, Italia, Ungaria, unde însă luarea puterii a eșuat. Doi dintre marii teoreticieni ai marxismului, Antonio Gramsci și Georg Lukács, vor purcede încă din 1919 la revizuirea marxismului. Teza centrală a comunistului italian: *cîtă vreme muncitorii vor avea suflet creștin, nu va fi posibilă revoluția comunistă.* Credința maghiarului era că revoluția marxistă nu va birui la nivel global, cum preconizase părintele *Capitalului,* atîta vreme cît muncitorii și țăranii vor fi „contaminați“ de creștinism și de cultura occidentală. Așadar, mecanismul strict economic trebuia coroborat cu distrugerea fundamentului creștin și cultural. În 1919, Lukács se întreba: „Cine ne va salva de civilizația vestică?“ Această întrebare va deveni, peste ani, și obsesia corectitudinii politice, implementată azi în sînul Uniunii Europene, creîndu-se două Europe, una a *corectitudinii,* alta a *creștinismului* și a *marii tradiții culturale.* Deconstrucția lui Georg Lukács (după un stagiu de agent sovietic al Kominternului, înființat de Lenin chiar în 1919) a început sub scurtul regim comunist al lui Béla Kun (Cohen), cînd a fost numit comisar-adjunct la Cultură. Atunci a avut el ideea genială de a introduce în școli educația sexuală care să formeze tinerele generații în sensul *libertății erosului,* convins că tabuurile și obstacolele puse de creștinism și de cultura europeană fac imposibilă eliberarea muncitorilor și a țăranilor de tradiția burgheză. Hotărîrea lui Lukács a scandalizat populația, inclusiv pe muncitori, confirmîndu-i ipoteza și emițînd întrebarea de mai sus. Inițiativa filosofului a căzut, dar sămînța aruncată va da roade în următoarele decenii, creînd obsesia *ultimei mode* în materie de eros.

În 1923, în Germania se înființează un institut de cercetări care-și propunea traducerea termenilor economici marxiști în termeni culturali. William S. Lind îl consideră

anul de naștere a *corectitudinii politice*. Felix Weil, odrasla unui burghez putred de bogat, îmbrățișează doctrina marxistă și sprijină financiar asocierea institutului cu Universitatea din Frankfurt, eveniment din care s-a născut Școala de la Frankfurt. Aceasta a avut ca axă a cercetărilor dezvoltarea culturală a marxismului. Primul director a fost un marxist fanatic, economistul austriac Carl Grünberg, căruia i-a urmat, din 1930, Max Horkheimer, considerat a fi un „marxist renegat", în sensul revizionismului respins de Moscova, apropiindu-se, din acest punct de vedere, de linia Troțki. Erezia s-a conjugat cu freudismul, născîndu-se freudo-marxismul Școlii de la Frankfurt. Mișcarea esențială, remarcată și de Martin Jay, a fost de la determinismul economic la cel cultural, transformare prin ceea ce s-a numit *teoria critică*. De-aici înainte, toate grupările radical-minoritare se revendică de la *teoria critică*, îmbrățișînd conceptul *deconstructivism* dezvoltat de postmoderniști. Eliberarea de *supraeul* freudian se exercită ca eliberare de *puterea* statului democrației majoritare occidentale. Școala de la Frankfurt a dobîndit prestigiu mondial prin cele trei somități: Theodore Adorno, Erich Fromm, Herbert Marcuse. Criteriul sexual în emanciparea Occidentului a fost absolutizat de Marcuse, care a conceput o societate a „perversității polimorfe", ca „eliberare sexuală". El a considerat, ca și Fromm[2], că distincția dintre sexe nu este un *dat*, ci un *construct*. Paradisul material, insuficient pentru Occident, trebuia dublat de paradisul senzual erotic. Postmoderniștii îl vor lăuda pe Marchizul de Sade cu „protestul său împotriva ascetismului în numele unei moralități superioare" (Lind).

Cu venirea lui Hitler la putere, Școala de la Frankfurt a fost nevoită să se mute la New York, introducînd *teoria critică* în spațiul american, utilizată în timpul elui de

---

[2] Erich Fromm: „Sexul este un construct; diferențele sexuale sînt un construct".

Al Doilea Război Mondial ca armă propagandistică împotriva Germaniei și pregătind terenul pentru educarea Americii postbelice. Marcuse a făcut parte din OSS (Office of Strategie Services), predecesorul CIA, iar Horkheimer și Adorno au cucerit Hollywoodul. Revolta studenților din 1960 împotriva recrutărilor pentru Vietnam a fost un excelent prilej pentru îndoctrinare culturală marxistă. Dacă Marcuse a rămas în America, Adorno a reînființat institutul la Frankfurt, propovăduind noua religie culturală în Europa. Peste ocean a cunoscut o ascensiune remarcabilă ceea ce s-a numit Noua Stîngă Americană, promotoarea *corectitudinii politice.* Cartea lui Herbert Marcuse *Eros și civilizație* a devenit Biblia studenților, convinși că tot răul vine din reprimarea sexualității de orice fel, inclusiv cea a homosexualilor. Un succes extraordinar a avut sloganul *Make love, not war!*[3] Cînd stalinismul din Uniunea Sovietică și din fostul bloc comunist a slăbit, reformarea marxismului pe linia Școlii de la Frankfurt a început să pătrundă și aici, pregătind terenul pentru *corectitudinea politică* a Casei Comune Europene pentru care va milita și Mihail Gorbaciov.

În fine, ultima, dar și cea mai importantă similitudine dintre *marxism* și *corectitudine* este aversiunea pentru *național.* Idealul distrugerii națiunilor prin internaționalismul proletar este echivalentul *globalismului* actual. La vechile argumente kominterniste s-au adăugat, după Al Doilea Război Mondial, altele, cel mai important fiind că naționalismul a declanșat cele mai nimicitoare războaie mondiale. Argumentul pare imbatabil din pricina

[3] „Faceți dragoste, nu război!". Ecouri de succes s-au produs și la noi prin traducerea, mai întîi, a unor părți ale cărții lui Marcuse. (Vezi Herbert Marcuse, *Scrieri filozofice*, trad. de Ion Herdan, Sorin Vieru, Vasile Dem. Zamfirescu, selecție și studiu introductiv de N. Tertulian, Editura Politică, București, 1977). Adrian Păunescu a publicat un volum de versuri cu titlul *Iubiți-vă pe tunuri!* (1981).

ambiguității conceptului de *naționalism*. În realitate, cele două conflagrații au fost declanșate nu de spiritul național, ci de ideologii de tip imperialist îndreptate tocmai împotriva națiunilor. Uniunea Europeană, dincolo de stadiul comunitar economic postbelic, s-a centrat pe eliminarea conflictelor tradiționale dintre Franța și Germania. Acest ideal este de salutat cu toată căldura, însă *corectitudinea politică* vizează cu mult mai mult decît atît, țintind chiar spre distrugerea națiunilor, ca principale obstacole în calea demolării creștinismului și culturii europene, obsesie enunțată, cum am văzut, de cel mai inteligent marxist de după Marx, Georg Lukács. Lucrînd pe terenul culturii, marxismul frankfurtian consideră că marea biruință trebuie obținută asupra a tot ce-i național și creștin în cultură. De aici, observă Harold Bloom, s-a născut Școala Resentimentului (alt nume al Școlii de la Frankfurt, implicit al *corectitudinii politice*) împotriva *canonului occidental*, el vizînd, cu precădere, canonul literar[4]. Să nu ne mire, așadar, valul „demitizărilor" și-n literatura română din ultimii 20 de ani, pornindu-se de la Eminescu și terminînd cu Nichita Stănescu și Constantin Noica.

După 1945, s-au produs două valuri uriașe de condamnare a „naționalismului": primul, sub impactul biruinței marxism-leninismului în Europa prin crearea imperiului sovietic, al doilea, prin ascensiunea marxismului cultural emancipat în *corectitudine politică*. Există „deconstrucții" radicale, iar altele moderate, mai nuanțate, ale naționalului. În fața evidenței că lumea funcționează prin state naționale care tind către forme democratice specifice, unii teoreticieni consideră că sînt formule bune și formule rele de stat național. În Europa, s-ar fi conturat două modele:

---

[4] Cf. Harold Bloom, *Canonul occidental. Cărțile și Școala Epocilor*, trad. din engleză de Delia Ungureanu, cu o prefață de Mircea Martin, Grupul Editorial Art, București, 2007.

cel francez (configurat de Jules Michelet, din *peuple*), în care naţiunea se constituie pe baze politice, formată fiind din *cetăţeni*, indiferent de etnie; şi modelul german, herderian, fundat etnocultural pe conceptul de *Volk*. Europa Occidentală ar fi urmat modelul francez, pe cînd Europa Centrală şi de Est, pe cel german[5]. Modelul malefic ar fi cel german, care a dus la războaie. De fapt, asemenea distincţii tranşante sînt, adesea, simple speculaţii cu iz ideologic. Se poate demonstra la fel de bine că modelul francez s-a exercitat opresiv, prin anihilarea diferenţelor etnice şi lingvistice de pe teritoriul actualei Franţe. Iar în partea centrală a Europei, Ungaria, îmbinînd cele două modele, a dus o politică de maghiarizare forţată[6]. Cert e că specificul naţional nu poate fi iertat de sistemele totalitare întrucît a stat la baza destrămării imperiilor, a colonialismului şi a comunismului. Imperiul sovietic s-a autoinvalidat prin determinismul economic, dar prăbuşirea lui s-a produs pe fondul renaşterii conştiinţei naţionale, care a dus la apariţia de noi state pe harta Europei. Istoricul american Larry L. Watts, într-o carte recentă, a argumentat importanţa spiritului naţional în căderea comunismului: „Într-una dintre cele mai aberante răstălmăciri interpretative, «naţionaliştii» au fost prezentaţi (şi trataţi în Occident) ca susţinători ai comunismului şi oponenţi ai ideilor şi programelor, ai economiei de piaţă şi ai democratizării.“[7]

Mihail Gorbaciov a mărturisit că în ecuaţia *perestroikăi* n-a ţinut seamă de resurecţia „naţionalismului“. Europa e

---

[5] Cf. Victor Neumann, *Neam, popor sau naţiune?*, Bucureşti, Editura Curtea Veche, 2004.

[6] Cf. Urs Altermatt, *Previziunile de la Sarajevo. Etnonaţionalismul în Europa*, trad. din germană de Johann Klusch, Cuvînt înainte de Andrei Corbea, Editura Polirom, Iaşi, 2000, pp. 103-105.

[7] Larry L. Watts, *Fereşte-mă, Doamne, de prieteni. Războiul clandestin al Blocului Sovietic cu România*, trad. din limba engleză, de Camelia Diaconescu, Editura Rao, Bucureşti, 2011, p. 239.

un ansamblu de democrații constituit de state naționale și acest model s-a impus la nivel global. Inclusiv Statele Unite au ca fundament *națiunea americană*, dincolo de polimorfia etnică. Dar între Europa și America există o diferență fundamentală, sedimentată de milenii: Europa nu e o creație de cîteva secole, precum America, și nu se poate croi pe spatele ei o singură națiune, într-un singur stat care s-ar numi Statele Unite ale Europei. Uniunea Europeană, de aceea, nu poate fi decît o Europă de protecție a națiunilor care o compun, o Europă a diversităților, a dialogului democratic continuu. Acest lucru este recunoscut și de teoreticieni atinși de idealul *corectitudinii politice*, ca Urs Altermatt: „SUA nu constituie pentru Europa un exemplu, căci formarea națiunii americane nu se poate repeta“[8]. Și: „După părerea mea, ar fi greșit să se tindă spre un «unic stat european». Prăbușirea surprinzătoare a imperiului comunist demonstrează faptul că este imposibil să unești, pînă la pierderea identității, statele și popoarele europene construite de-a lungul istoriei. Nici dictatura comunistă nu a reușit să omogenizeze statele est-europene“[9].

Părerea mea e că, actualmente, există două proiecte de construire a Uniunii Europene: unul al națiunilor, în care să funcționeze calea naturală a logicii dinamice a contradictoriului (vezi Ștefan Lupașcu), unde *omogenul* și *eterogenul* să se afle în plină *stare T*, în semiactualizare și semipotențializare, iar al doilea este cel fundat pe ideologia *corectitudinii politice* în care, paradoxal, eterogenul (ca *multiculturalism* artificial) ar „omogeniza“ Europa prin suprimarea diversităților naționale. Din păcate, fanaticii *corectitudinii politice* domină azi construcția unității europene. Ridicînd principiul minoritarist la rang de lege, de fapt, *corecții* urmează calea bătută deja a construirii comunismului, deși o fac prin

[8] *Ibidem*, p. 177.
[9] *Ibidem*, p. 176.

mijlocirea marxismului cultural. Partidul Comunist din România a fost o minoritate infimă, de nici 1.000 de membri, dar s-a substituit majorităţii democratice prin opresiune, ca în Rusia. *Corecţii* sînt o minoritate a minorităţilor, avînd aceeaşi strategie de preluare a puterii. Asemănarea este semnalată chiar şi de Urs Altermatt, care observă că UE nu e legitimată democratic, ci prin acorduri interguvernamentale, de unde vine şi slăbiciunea acestui conglomerat, lipsindu-i liantul sufletesc. La fel, sesizează autorul elveţian, s-a construit şi Imperiul German de la 1871, „prin hotărîri venite de sus“[10]. În consecinţă, UE a riscat să fie opera unei *politici de cabinet* tipică pentru secolul trecut, în care „Acordul democratic al populaţiei a fost solicitat de fiecare dată ulterior“[11], o strategie care n-a mai fost aplicabilă din 1995. Un asemenea subterfugiu de cabinet al *corecţilor* a îngăduit, de pildă, ca să se ignore, deloc întîmplător, fundamentul creştin şi identităţile naţionale. Or, reacţia popoarelor deja se face simţită. Din pricina *corecţilor*, popoarele boicotează exerciţiul democratic, fiindcă acesta nu le mai slujeşte. Aşa s-a ajuns ca 70% dintre cei cu drept de vot, în România, să nu mai participe la alegeri. *Corecţilor* le convine de minune situaţia. Şi recurg la o ultimă viclenie ideologică: pentru impasul la care s-a ajuns în respingerea Constituţiei europene, de exemplu, este învinuit din nou „naţionalismul“. Şi fiindcă exemplul sovietic pentru „dezbinare“ nu era funcţional ideologic, s-a creat un altul, cel iugoslav. Din acest exemplu se nutreşte şi cartea lui Urs Altermatt, chiar prin titlu. Şi el crede că posibilul eşec al UE vine din naţionalism şi nu de la cei care au oblăduit şi au provocat noul război balcanic. „Să se anunţe oare o revoltă deschisă a popoarelor împotriva Europei?“[12], se întreabă deloc retoric autorul.

---

[10] *Ibidem*, p. 166.
[11] *Ibidem*, p. 165.
[12] *Ibidem*, p. 155.

De astă-dată, părăsind adevărul, autorul intră în zona unei logici perverse, apreciind că *antieuropenismul* se naşte din „naţionalism“, chiar din sînul popoarelor europene, care tind să se opună marelui proiect. Dar dacă UE este *binele viitor* pentru naţiunile Europei, de ce s-ar opune tocmai popoarele propriei fericiri? Urs Altermatt ascunde faptul că *antieuropenismul* nu e al naţiunilor europene, ci al celor care vor să construiască o Europă artificială, *antieuropeană.* Al celor care vor să distrugă temeliile creştine ale Europei, diversitatea culturală şi naţională. Dimpotrivă, naţiunile europene încearcă să se apere. Ele vor o Europă Unită a lor, nu a *„corecţilor politic.* De aceea, bătălia dintre Europa şi *corectitudinea politică* va fi hotărîtoare pentru următorul deceniu. Nouă nu ne este deloc indiferent cine va birui.

Corectitudinea politică și erodarea valorilor maturității

DE
IRINA BAZON

În spatele crizelor din plan cultural, politic şi economic în care se zbate, tot mai neputincios, omul postmodern, se află o profundă criză morală, spirituală, care a căpătat astăzi proporţii fără precedent. Revoluţiile dezlănţuite mai ales în ultimii 200-300 de ani au pregătit şi adîncit această criză. Ele reflectă, în esenţă, răzvrătirea omului împotriva lui Dumnezeu şi a unei rînduieli creştine, bazate pe rosturile fireşti pe care El le-a sădit în Creaţia Sa. Omul autonomizat, închis în sine, a crezut că poate modifica, după bunul său plac, rînduiala firească, stabilită de Dumnezeu, şi s-a lăsat cu totul stăpînit de această ambiţie trufaşă. Astăzi, această răsturnare a rosturilor şi înţelesurilor, operată de *corectitudinea politică* (un limbaj „întors pe dos", cum îl defineşte dr. Ilie Bădescu în una dintre scrierile sale, limbaj care utilizează o sofistică vicleană în scopul redefinirii realităţii, astfel încît nefirescul să fie perceput ca firesc, negrul drept alb etc., consecinţa fiind bulversarea şi relativizarea valorilor), este mai îngrijorătoare decît oricînd. Pierderea criteriilor care permit capacitatea de discernere este un simptom al regresului către imaturitate.

Răzvrătirea împotriva figurii Tatălui

Cum constată Dostoievski, „revoluţia trebuie să înceapă cu ateismul". Revoluţia începe cu proclamarea autonomiei faţă de Dumnezeu, cu autoafirmarea omului ca fiind „măsura tuturor lucrurilor", cu îmbrăţişarea idealului „omului-dumnezeu"[1] (pe care l-a nutrit umanismul secular[2]) –

---

[1] „Primul păcat al omului şi cauza fundamentală a condiţiei sale nefericite din toate timpurile a fost că a dat ascultare ispitei şarpelui din Rai: «Veţi fi ca Dumnezeu!». Ceea ce Nietzsche numeşte Supraom, iar Dostoievski omul-dumnezeu este de fapt acelaşi dumnezeu al *sinelui* cu care diavolul a ispitit atunci şi-l ispiteşte mereu pe om; el este singurul dumnezeu căruia oamenii i se pot închina după ce adevăratul Dumnezeu a fost respins" (Ieromonah Serafim Rose, *Nihilismul: rădăcina revoluţiei în epoca modernă*, traducere din limba engleză de Dana Cocargeanu, Ed. a 2-a, Editura Sophia, Bucureşti, 2012, pp. 180-181).

[2] Lupta împotriva lui Dumnezeu este şi împotriva omului care îşi menţine valoarea de persoană integră, creată după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, refuzînd să se închine idolilor acestei lumi; este un război menit să surpe ordinea creştină – o ordine armonioasă, care-şi păstrează stabilitatea prin unităţile organice care o alcătuiesc: Biserica, familia, neamul. Umaniştii libertarieni, dar şi cei marxişti şi neomarxişti, înţeleg omul că individ „eliberat" din aceste unităţi care formează, de fapt, structura de profunzime a societăţii (unul dintre sloganurile scandate în anii '60 era „society sucks"; Margaret Thatcher, personaj-emblemă a neoliberalismului, susţinea teza că „nu există societate"). Aceasta fiindcă atît marxiştii, cît şi libertarienii au o concepţie materialistă care „contrastează cu ceea ce reprezintă o unitate organică, precum familia, naţiunea şi cultura. Pentru marxişti, acestea sînt concepte «burgheze». Pentru libertarieni, ele sînt expresii ale «colectivismului», piedici în calea individului suficient lui însuşi şi autonom" (Karry Raymond, http://distributist.blogspot.ro/2007/04/why-karl-marx-supported-libertarianism.html). Orînduirea creştină este una a comuniunii, a împreună-lucrării, bazată pe iubire, în cadrul căreia fiecare om îşi păstrează unicitatea, însă individul monadic nu mai cunoaşte comuniunea, fiind aruncat într-o ordine impersonală, de masă, care-i striveşte identitatea şi, implicit, libertatea. Acest război este continuat de autorii şi promotorii celor trei manifeste umaniste (întocmite în 1933, 1973 şi 2003), al căror scop este impunerea dogmelor secularizării şi mondialismului, lucrînd, precum neomarxiştii Şcolii de la Frankfurt, asupra conştiinţei. „Lupta lor pentru transformarea societăţii şi a individului o poartă în sînul societăţii civile, pe cîmpul artei, literaturii, în *mass-media*, şcoli şi

adică al omului care uzurpă locul Tatălui, pentru a face din lume şi din sine propria sa creaţie[3]. Această răzvrătire

universităţi." (Ovidiu Hurduzeu, „Ideologia umanismului secularizat", *Idei în dialog*, Nr. 1 / ianuarie 2007 http://www.romaniaculturala.ro/articol.php?cod=6970).

[3] Cum arată Sf. Justin Popovici (în cartea sa, *Omul şi Dumnezeul-Om*), cultura modernă europeană se întemeiază pe arianism, care îşi are rădăcinile în raţionalism şi în încercarea omului de a-L interpreta pe Dumnezeu prin „metodele şi mijloacele filozofiei după om", astfel că „toate se rezumă aici la om şi numai la om şi chiar Dumnezeul-Om Hristos a fost redus la cadrele unui om." (Sf. Justin Popovici, *Omul şi Dumnezeul-Om. Abisurile şi culmile filozofiei*, Ed. Sophia, Bucureşti, 2010, p. 187, 117). Corolarul firesc al instalării arianismului a fost înstrăinarea omului de Dumnezeu, plasarea omului în centrul universului şi, în final, negarea lui Dumnezeu. Printre primii filozofi care au făcut din negarea lui Dumnezeu elementul principal al filozofiei lor a fost Ludwig Andreas Feuerbach (1804-1872), exponent al umanismului materialist şi ateu şi precursor al marxismului, care, în lucrarea sa, „Esenţa creştinismului", inspirată din materialismul iluminist al secolelor al XVII-lea şi al XVIII-lea, susţine că Dumnezeu „nu este decît proiecţia raţiunii, voinţei şi inimilor umane" (a se vedea studiul *Moartea umanismului ateu*, scris de Cornel Drinovan http://www.universulromanesc.net/index.php/cultur/eseu/211-moartea-umanismului-ateu), proclamînd că „omul este pentru om esenţă supremă" şi că „Homo homini deus est" („omul este dumnezeu pentru om"). „Omul îl elimină pe Dumnezeu pentru a reintra el însuşi în posesia măreţiei umane, care îi pare deţinută pe nedrept de un altul. În Dumnezeu, el doboară un obstacol pentru a-şi cuceri libertatea". Urmaşii direcţi ai lui Feuerbach sînt Marx, Nietzsche şi Freud. Filozofii, conducătorii şi gînditorii revoluţionari care se vor inspira din filozofia lui vor duce pînă la ultimele consecinţe (care au fost devastatoare) concepţia potrivit căreia distrugerea credinţei şi „uciderea" lui Dumnezeu înseamnă o adevărată „eliberare" a omului. Ideile lor nihiliste nu numai că vor schimba din temelii vechea ordine a lumii, dar vor desfigura, vor schimonosi, într-un mod înspăimîntător, chipul omului. Rîvna sa de a-şi afirma triumful ca „supraom" (personajul lui Dostoievski, Kirilov, din cartea *Demonii*, înţelege că „dacă Dumnezeu nu există, atunci eu sînt dumnezeu") l-a transformat într-o fiinţă inumană („Umanismul exclusiv este un umanism inuman" – spunea Henri de Lubac), capabilă de cele mai abominabile crime (atrocităţile secolului XX reprezentînd o culminare a acestei evoluţii către autoafirmarea şi „emanciparea" absolută a omului), iar idealul său de a crea un paradis terestru (ideal urmat şi azi de promotorii mondialismului) a sfîrşit prin instaurarea unui adevărat infern pe pămînt. Toate acestea

împotriva figurii Tatălui, a ordinii patriarhale creştine, bazate pe anumite ierarhii axiologice şi repere care dădeau acesteia coerenţă şi stabilitate[4], ia forma – în primele ei etape – unor revoluţii violente care urmăresc schimbarea lumii şi a omului prin teroare (revoluţia franceză anticipează şi inspiră revoluţia bolşevică şi celelalte care vor urma). E o transformare radicală care poate fi rezumată în această sentinţă aparţinînd lui Diderot, una dintre cele mai „strălucite minţi" ale iluminismului francez din secolul al XVIII-lea: „Omenirea nu se va fi eliberat pînă cînd ultimul rege nu va fi spînzurat cu măruntaiele celui din urmă popă". Ultima fază este însă o revoluţie „blîndă", care apelează la mijloace mult mai subtile. Acest din urmă tip de revoluţie, care a luat amploare spre sfîrşitul secolului XX şi continuă în zilele noastre – fiind

arată că idealul „omului-dumnezeu" este însăşi esenţa nihilismului. Nu ţelurile umanismului s-au împlinit, ci opusul lor. Etapa care se dezvoltă din umanismul secular este „absurdismul" (cînd nimicul este centrul ei, lumea se dezintegrează, îşi pierde coerenţa; formele postmoderne ale absurdismului sînt fragmentarismul, deconstrucţia). „Absurdismul este numai un umanism deziluzionat, dar care nu se pocăieşte. El este, s-ar putea spune, ultima etapă din progresul dialectic al umanismului în îndepărtarea sa de adevărul creştin (...). Lumea subumană a absurdului, deşi poate părea uneori sinistră şi uimitoare, este, la urma urmei, aceeaşi lume unidimensională cunoscută umanismului, numai că este făcută «misterioasă» prin diferite trucuri şi amăgiri de sine; ea este o parodie a lumii adevărate, lumea cunoscută de creştin, lumea care este cu adevărat misterioasă, tainică, deoarece conţine înălţimi şi adîncimi la care nici măcar nu visează absurdiştii şi, cu siguranţă, nici umaniştii." Umanismul şi absurdismul nu sînt diferite, în esenţă, ambele fiind unite „într-un sens mai profund, căci împărtăşesc aceeaşi voinţă, care este nimicirea Dumnezeului creştin şi a ordinii pe care a stabilit-o El în lume" (Serafim Rose, *Nihilismul...*, pp. 174-175).

[4] Percepute drept constrîngătoare de umanistul răzvrătit, aceste repere aveau ancoră în Adevăr şi omul îşi rostuia viaţa în funcţie de ele, călăuzindu-se după criterii stabile – adevăr/fals, bine/rău, frumos/urît etc. Personalitatea sa se dezvolta întemeindu-se pe valori solide, transcendente, care-l ajutau să înainteze pe calea dobîndirii virtuţilor, printre care responsabilitatea, discernămîntul, stăpînirea de sine, curajul, capacitatea de jertfă, lupta cu patimile (calităţi specifice maturităţii).

înlesnită, iar metodele ei fiind rafinate și perfecționate, de dezvoltarea tehnologică[5] – este descrisă precis de Charles A. Reich în cartea sa din 1970, *The Greening of America* (un panegiric dedicat contraculturii anilor '60): „Va avea loc o revoluție. Nu va fi similară revoluțiilor din trecut. Va începe cu individul și cultura, iar schimbarea structurii politice va fi ultimul ei act. Nu va necesita recurgerea la violență pentru a avea sorți de izbîndă și nu va putea fi contracarată cu succes prin violență. Se răspîndește cu o rapiditate uimitoare, iar legile noastre, instituțiile noastre și structura socială încep deja să se schimbe. Promite [să creeze un om] cu o conștiință mai dezvoltată, o comunitate mai umană și un individ nou și eliberat. (...) Aceasta este revoluția Noii Generații."[6] (recunoaștem aici trăsături ale „noii ere", New-Age).

În timpul totalitarismelor violente, capacitatea de discernămînt și integritatea sufletească ale omului puteau fi încă menținute prin puterea sa de a se orienta, în forul său interior, după alte coordonate decît cele instituționalizate

---

[5] Progresul tehnologic nu este rău în sine, dar devine un pericol atunci cînd contribuie la dezrădăcinarea, masificarea și globalizarea societăților, la destrămarea și slăbirea micilor comunități organice, a relațiilor de adîncime dintre oameni, la suprimarea localului, concretului și a istoriei reale; cînd scopul lui este crearea unei societăți tehnologice „științific organizate" („paradisul terestru" al vremurilor de azi), tot mai complexe și „inteligente", din care sînt însă eradicate trecutul și rădăcinile. E un „progres" atins cu prețul reificării și depersonalizării omului. Ceea ce Ovidiu Hurduzeu numește „tehnoglobalismul mercantil" face casă bună cu ideologia multiculturalistă a *corectitudinii politice*, care „suprimă diferențele reale, înlocuindu-le cu diferențe igienizate, de tip Derrida, în care «celălalt» devine un insignifiant, o imagine plată și interschimbabilă". În societatea tehnologică globală, diferențele reale dintre indivizi și grupuri dispar, iar „«Grupurile» cultivate de ideologiile multiculturalismului sînt echivalentul «cultural» al acelor consumption communities (comunități de consumatori)" (Ovidiu Hurduzeu, „Multiculturalism si uniformitate", *Sclavii fericiți. Lumea văzută din Sillicon Valley*, Editura Timpul, 2005, p. 84).

[6] Charles A. Reich, *The Greening of America* (1970), capitolul I, „The Coming American Revolution".

şi impuse oficial cu forţa[7]. În cazul totalitarismului „blînd" deghizat sub masca emancipării de orice constrîngeri pe care le-ar impune valorile patriarhale, omul este condiţionat, în mod subtil, să accepte de bunăvoie şi să interiorizeze noile idei care „deconstruiesc" fundamentele societăţii creştine tradiţionale. Noile metode de spălare şi anesteziere a conştiinţei sînt prin divertisment, prin stimularea, pînă la paroxism, a dorinţelor şi patimilor şi „descătuşarea" de normele moral-religioase, prin repudierea oricărei autorităţi. Contracultura anilor '60 marchează o schimbare de proporţii uriaşe, începutul unei revoluţii culturale menite să îngroape definitiv vechea ordine. Ideile neomarxiştilor Herbert Marcuse, Theodor Adorno şi ale celorlalţi exponenţi ai Şcolii de la Frankfurt au înrîurit decisiv această mişcare care i-a angrenat pe tinerii generaţiei „baby boomer". Pentru ca transformarea fără precedent în plan cultural şi social să se desfăşoare la nivel de masă, era necesară producerea unei rupturi ireversibile între generaţii, între părinţi şi copii, reflectată prin renegarea figurii Tatălui şi a valorilor asociate acestuia. Tinerii au fost captivaţi de ideile ademenitoare care le promiteau o viaţă eliberată de grijile maturităţii, în care îşi puteau satisface orice dorinţe. Inoculîndu-le dispreţul faţă de valorile maturităţii, revoluţia „eliberării" i-a adus, şi urma să-i menţină permanent, într-o stare de infantilizare şi vulnerabilitate.

Erodarea valorilor maturităţii, fenomen alarmant şi fără precedent (avînd în vedere proporţiile acestuia) este un aspect analizat mai pe larg în lucrările unor gînditori conservatori, cărţi de referinţă pe această temă: *Arrested*

---

[7] Martirii şi mărturisitorii care au trecut prin infernul închisorilor comuniste au rezistat reeducării (care avea drept scop să modifice, prin tortură, lumea lăuntrică a omului) tocmai datorită puterii lor interioare, verticalităţii şi curăţiei lor sufleteşti, putere care izvora din credinţa în Dumnezeu, din înrădăcinarea fermă în Adevăr, din ataşamentul faţă de tradiţie şi neam.

Development: Pop culture and the Erosion of Adulthood, de Andrew Culcutt[8], si *The Death of the Grown-up: How America's Arrested Development Is Bringing Down Western Civilization*, de Diana West[9] (din păcate, netraduse la noi), la care ne vom referi pe parcursul acestui material. Contracultura introduce modele culturale opuse modelelor tradiţionale (care trebuie „deconstruite“): copilul, antieroul, cultul victimei, al fiinţei vulnerabile, loserul, boemul, nebunul etc. Cum observă Ovidiu Hurduzeu în cartea sa *Sclavii fericiţi. Lumea văzută din Sillicon Valley*, „O etică hedonistă şi terapeutică a înlocuit spiritul jertfelnic şi valorile transcendente care îl caracterizează pe omul religios“. Modelele culturale tradiţionale se leagă de imaginea simbolică a Tatălui, dar şi de „miturile fondatoare“ ale unei naţiuni, de tot ceea ce întruchipează principiul autorităţii - religie, familie, neam, ţară etc. Valorile asociate maturităţii, care stau la baza unei ordini patriarhale, vor apărea în ochii neomarxiştilor drept indicii ale unei patologii sociale denumite „personalitate autoritară“ (teoretizată de Adorno). Omul „deparazitat“ de valorile trecutului şi ale strămoşilor, trecut prin „etuva“ ideologică a revoluţiei culturale, va fi supus unui proces de infantilizare, în urma căruia integrarea sa în noua societate neomatriarhală multiculturală va fi deplină. El nu va mai acţiona ca om liber, matur şi responsabil, ci va deveni - chiar dacă propaganda oficială îi va servi iluziile ademenitoare ale libertăţii depline şi „democraţiei“ - un individ slab, lipsit de identitate şi concreteţe, „aruncat“ într-o lume ieşită din rost, care trebuie să ia chipul

[8] Andrew Culcutt, *Arrested Development: Pop culture and the Erosion of Adulthood*, Cassell, 2000. Andrew Calcutt este un scriitor şi jurnalist britanic, specialist in cultura pop. Alte cărţi scrise de acest autor sînt *An A-Z of the Contradictions in Cyberculture* (1999) şi *Beat: The Iconography of Victimhood from the Beat Generation to Princess Diana* (1998).
[9] Diana West, *The Death of the Grown-Up: How America's Arrested Development Is Bringing Down Western Civilization*, St. Martin's Griffin, 2008.

relativismului valoric și sincretismului deșănțat promovate de *corectitudinea politică*.

Acest tip de „om nou" „devine un copil care caută cu înfrigurare siguranța oferită de sînul mamei – o mamă întruchipată de treimea Tehnologie, Consumism, Statul-dădacă"[10]. Va fi obsedat de siguranță, de obținerea confortulului și de satisfacerea plăcerilor prin consumism. Libertatea și alte drepturi nu mai sînt rezultatul unui îndelungat efort personal sau întins pe generații (fără respectul față de strămoși și față de valorile pentru care au luptat și s-au jertfit aceștia, fără responsabilitate, fără datorie, fără capacitatea de jertfă și fără Adevăr, omul nu se mai poate bucura, în mod real, de libertate, nici nu pot exista drepturi umane firești, ci doar de un surogat al acestora, drepturi abstracte), ci „drepturi" furnizate „de-a gata" și asigurate de entități impersonale cu rolul de administratori („statul managerial", „terapeutic", analizat de Paul Gottfried); acestea stabilesc care sînt drepturile și căile prin care pot fi vindecate patologiile sociale („prejudecata", „ura", „intoleranță" etc.).

Toate aceste evoluții nu ar fi fost posibile fără fenomenul secularizării (înțeleasă ca descreștinare și repăgînizare a societății) care s-a intensificat și s-a extins la nivel de mase, la scară globală, instituind o criză spirituală nemaiîntîlnită în istorie. Dispariția omului matur și a principiilor după care se ghida acesta (autoritate, ierarhie valorică, credință, discernămînt, repere, sens, coerență, ordine, responsabilitate, cumpătare, datorie etc.), înseamnă nu numai pierderea a ceea ce T. S. Eliot numea „lucrurile permanente", ci și anihilarea omului concret, înrădăcinat, ancorat în determinații locale, istorice, naturale, suprimarea memoriei Adevărului, cufundarea într-o amnezie planetară. O beznă a uitării, tot mai densă, împresoară lumea, mai ales pe măsură ce un spațiu virtual, al „conștiinței globale" (menit să inoculeze

[10] Ovidiu Hurduzeu, *op. cit.*, p. 62.

„gîndirea unică"), acaparează și asfixiază lumea noastră concretă, contaminînd-ne modul de a gîndi și de a simți, anulîndu-ne înțelegerea matură și realistă a lucrurilor. „Noul om" este înghițit în nebuloasa „spiritualistă" de tip *new-age*-ist, captat de iluzia unui „paradis" al indivizilor „eliberați", amnezici, masificați, prinși într-o „magică" horă sincretistă a „înfrățirii" universale. Un „eclectism dezrădăcinat", cum îl numea Părintele Serafim Rose, este gata să triumfe. Peste o astfel de lume pare a pune stăpînire un „duh al destrămării ludice, al plăcerilor și pornografiei" (Ilie Bădescu[11]). Ajungem precum niște „copii duși de valuri, purtați încoace și încolo de orice vînt al învățăturii, prin înșelăciunea oamenilor, prin vicleșugul lor, spre uneltirea rătăcirii", cum avertiza Sf. Apostol Pavel[12]. În noua utopie, „supraomul" este, de fapt, omul infantilizat, vrăjit de tot ceea ce îi excită simțurile și imaginația, solipsist, ahtiat după „senzații noi", „eliberatoare". Omul care nu mai crede într-un Adevăr revelat nu mai are ancoră ontologică și axiologică, sucombă în relativismul nihilist, într-o lume aplatizată, din care au fost expulzat Adevărul Întrupat și, odată cu El, omul ca persoană[13]. Cum notează Vladimir

---

[11] Ilie Bădescu, „Spălarea creierelor se realizează acum prin mijloace «blînde»", interviu în *Cotidianul*, 15 aprilie 2013, http://www.cotidianul.ro/spalarea-creierelor-se-realizeaza-acum-prin-mijloace-blande-211356/.

[12] Epistola către efeseni, cap. 4, http://www.bibliaortodoxa.ro/carte.php?id=19&cap=4.

[13] Ființa umană este legată indisolubil de ceea ce o încheagă ca persoană în relație, în comuniune, de ceea ce îi dă identitate și concretețe vie: credința, familia, neamul, istoria (și generațiile trecute), cultura în care s-a născut, tradițiile și valorile locale. Tocmai relația o împiedică să fie o „oarecare" dintr-o masă. Egalitarismul multiculturalist masifică oamenii; multiculturalismul, principala armă ideologică a corectitudinii politice, strivește diferențele reale, concrete, unicitățile, în malaxorul relativismului cultural și valoric: diferențele sînt de suprafață – rasă, sex, etnie etc. –, nu de adîncime, de esență. Cum subliniază și Serafim Rose, se induce o „simplificare nihilistă", reducționismul fiind o caracteristică

Volkoff în *Manualul corectitudinii politice*[14], „*Corectitudinea politică* distruge adevărurile, oricare ar fi acestea, și nu pune nimic în loc. Nihilistă prin natură și prin vocație, corectitudinea politică nu se fondează pe o revelație, ci pe imposibilitatea oricărei revelații".

În fond, nihilismul este curentul din care și-au tras sevele utopiile secolului XX, iar membrii Școlii de la Frankfurt sînt continuatori devotați ai lui Nietzsche. „Refuzul nihilist al credinței și al instituțiilor creștine este... rezultatul nu atît al pierderii credinței în ele și în originea lor divină (...), cît, mai degrabă, o răzvrătire împotriva autorității pe care acestea o reprezintă și a supunerii pe care o poruncesc" – scrie Serafim Rose în cartea sa despre revoluția nihilistă. Ceea ce îi animă pe răzvrătiții nihiliști este indignarea „împotriva «nedreptăților» și «tiraniei» Tatălui și reprezentanților Săi" (Serafim Rose). „Personalitatea autoritară" va trebui înlocuită cu individul vulnerabil integrat într-o nouă ordine – o societate neomatriarhală, în care indivizii au nevoie permanent de protecție. Odată subminată ordinea patriarhală „represivă", locul privilegiat este cedat „Mamei-naturi", „zeița noii religii"[15].

---

a oricărei ideologii; „Acolo unde creștinul Îl vede pe Dumnezeu în toate, realistul [adept al materialismului și pozitivismului] nu vede decît «rasă» sau «sex» sau «mijloace de producție»", scrie Serafim Rose în cartea sa despre nihilism. În multiculturalism, diferențele nu permit existența unor ierarhii, a valorilor superioare sau inferioare și nici a unicității persoanei – aspecte care țin de o zonă de profunzime.

[14] Vladimir Volkoff, *Manualul corectitudinii politice*, Editua Antet, 2007, p. 9.

[15] „Pentru ca Mama-natură să devină zeița unei noi religii, bătrînul și severul Tată al creștinismului trebuie să dispară. La nivelul organizării sociale, statul național este piatra fondatoare a oprimantei ordini patriarhale, drept urmare și statul-național trebuie să dispară odată cu Tatăl și ordinea Sa"; „societatea de consum actuală nu mai stă sub semnul Tatălui - Dumnezeul sever care îți cere să te jertfești pentru țară, neam, familie etc., să muncești și să economisești, ci sub semnul Mamei, al principiului plăcerii" (Ovidiu Hurduzeu, comentariu scris la un articol din mediul *on-line*).

Revolta împotriva autorității „represive" este principalul obiectiv din programul neomarxiștilor Școlii de la Frankfurt. Atunci cînd copilul nu se mai raportează la imaginea tatălui, ca model al autorității, el rămîne o ființă slabă, care nu mai crește, nu se mai dezvoltă firesc și, chiar dacă, biologic, ajunge la vîrsta adultă, îi vor lipsi însușirile morale specifice maturității. Pentru a înțelege ce înseamnă faptul că el *nu mai crește*, trebuie să conștientizăm gravitatea anihilării principiului autorității. Cuvîntul „autoritate" provine din latinescul *auctorias*. „«*Auctor* este cel care susține un lucru și îl face să se dezvolte, să crească. Etimologic vorbind, *auctorias* este forța de a susține și de a dezvolta», deci forța care veghează nu atît la apărarea, ci la *creșterea unui lucru*. Vedem, așadar, că ea nu determină ascultarea, ci împlinirea. Lafay precizează: «Autoritatea este diferită de putere. Prima inspiră un sentiment de respect și venerație, cealaltă un sentiment de frică. Autoritatea este legată de demnitate, puterea, de forță»" (Paul Evdokimov, *Iubirea nebună a lui Dumnezeu*[16]). Așa cum corectitudinea politică impune în literatură deconstruirea modelelor tradiționale, „corifeii" *corectitudinii politice* - reprezentanții Școlii de la Frankfurt - urmăresc, în plan social, „deconstruirea" figurii tatălui, ca exponent al autorității. Strategia folosită în acest sens este „teoria critică"[17]. Pornind de la ideile lui Antonio Gramsci (fondator al Partidului Comunist italian și unul dintre părinții *corectitudinii politice*, el și-a dat seama că, în societatea occidentală, comunismul nu poate fi introdus cu forța și că principala stavilă în calea înfăptuirii revoluției o reprezintă religia creștină și vechea ordine asociată acesteia; pentru ca schimbarea din temelii a societății să

---

[16] Paul Evdokimov, *Iubirea nebună a lui Dumnezeu*, Editura Anastasia, 2009.

[17] „Critical Theory, as its name implies, criticises. What deconstruction does to literature, Critical Theory does to societies." (Daniel J. Flynn, *Intellectual Morons: How Ideology Makes Smart People Fall for Stupid Ideas*, Crown Forum, 2004, pp. 15-16).

fie acceptată voluntar, propune drept soluție „lungul marş prin instituțiile educaționale şi culturale“[18]), Şcoala de la Frankfurt (fondată în 1923 şi care, după venirea la putere a naziştilor, s-a mutat la New York) a introdus acest concept-cheie („teorie critică“) în lucrările ideologilor noului marxism. Acest concept se bazează pe teza nietzscheană conform căreia nu există realitate obiectivă („nu există fapte, ci doar interpretări“, este un aforism binecunoscut al lui Nietzsche). Omul este exclusiv un „construct social“. Gramsci este un promotor al relativismului cultural, fiind adeptul concepției că „valorile, morala, standardele, chiar natura umană însăşi sînt «construcții sociale», produse ale epocilor istorice – nu pot fi universal adevărate“[19]. Materialismul istoric gramscian depăşeşte determinismul economic din vechiul marxism, înlocuindu-l cu determinismul cultural. Prin urmare, înainte de a se produce o revoluție politică reuşită, era necesară demararea unor mutații majore în plan cultural. În viziunea neomarxiştilor Şcolii de la Frankfurt,

[18] Mai precis, inițierea unui proces de reeducare a conştiințelor prin inginerii sociale şi culturale. „Hegemonia“ (concept introdus de Gramsci) deținută de clasa dominantă (burgheză) nu putea fi subminată decît prin infiltrarea culturii şi structurilor hegemonice de către intelectuali formați să promoveze viziuni „contra-hegemonice“ (reprezentînd un nou sistem de valori aparținînd grupurilor subordonate, opus sistemului de valori dominant). În acest fel, se va ajunge la eliberarea grupurilor „oprimate şi marginalizate“, la preluarea, de către acestea, a dominației şi la formarea conştiinței „revoluționare“. „Grupurile marginalizate ale istoriei“ îi includ, cum scrie Gramsci în *Caiete din închisoare*, „nu numai pe cei asupriți economic, dar şi pe femei, minorități rasiale şi pe mulți «criminali»“ (pentru o analiză detaliată a acestui subiect, a se vedea John Fonte, „Why There Is A Culture War: Gramsci and Tocqueville in America“, http://www.orthodoxytoday.org/articles/FonteCultureWar.php?/articles/FonteCultureWar.shtml). Lupta se va da pe terenul conştiinței, iar subminarea vechii ordini va avea loc la nivel intelectual şi moral înainte de a se produce transferul de putere către grupurile subordonate.

[19] Ovidiu Hurduzeu, *op. cit.*, p. 138. „Conceptul de «construcție socială» stă la baza mai tuturor teoretizărilor postmoderne – poststructuralism, studii postcoloniale etc.“ (Ovidiu Hurduzeu).

acest program urma să aibă efectele scontate prin declanșarea revoluției sexuale. Programul de educație sexuală inițiat de Georg Lukács (devenit, în 1919, comisar pentru cultură sub regimul Bela Kun din Ungaria), cunoscut sub numele de *terorism cultural*[20], a prefigurat evoluțiile de mai tîrziu și programele educaționale care aveau să fie introduse în școlile americane. „Întrebarea este: cine ne va elibera de jugul civilizației occidentale?" (Lukács) – aceasta era marea problemă la care a reușit să „răspundă" Școala de la Frankfurt.

Începuturile revoluției culturale neomarxiste: contracultura și mișcarea șaizecioptistă

Procesul erodării valorilor specifice maturității își are începurile în perioada declanșării revoluției culturale neomarxiste, în anii '50-'60. Aceasta a generat mai multe mișcări de eliberare de sub „chingile" „trecutului vinovat" și ale „forțelor hegemonice" (Gramsci). Amplificate pînă la radicalizare, aceste manifestări revoluționare s-au dezlănțuit sub forma unor asalturi furibunde împotriva a tot ceea ce însemna structură verticală, ierarhie, asupra tuturor aspectelor legate de principiul autorității. Structurile tradiționale ale societății trebuiau dinamitate pentru a putea fi transpus în viață idealul societății „nerepresive". Individului „oprimat" i se recunoștea acum „dreptul" să-și celebreze emanciparea de sub chingile „familiei autoritare", ale patriei, ale religiei, ale culturii tradiționale. Erich Fromm își popularizează cu succes teoria „libertății pozitive", care nega existența vreunei forțe superioare eului individual[21].

---

[20] Pentru mai multe detalii, a se vedea capitolul „Rădăcinile istorice ale *corectitudinii politice*" din această carte.

[21] „«Libertatea pozitivă» implică principiul că nu există o putere superioară eului individual unic; că omul este centrul și scopul vieții; că dezvoltarea și realizarea individualității umane este un scop care nu poate

Ideologia deconstructivistă ia naştere tot în acea perioadă, furnizînd fundamentul filozofic prin care manifestările revoluţionare căpătau legitimitate[22]. Ţintind către subminarea continuităţii cu valorile trecutului, cu modelele tradiţionale şi spirituale consacrate ale culturii occidentale, aceasta impunea perpetua reinterpretare a acestor valori pentru a le „deconstruiri". Această teză promovează ideea „reinventării neîncetate", în numele unei libertăţi şi autonomii individuale duse la extrem.

Orice determinări, ierarhii şi distincţii, inclusiv adevărul însuşi, trebuia sacrificat pe „altarul" acestei libertăţi individuale absolutizate şi al originalităţii. Acest lucru este evidenţiat atît în sloganurile juvenile scandate de tinerii generaţiei „baby-boomer" – „Încearcă imposibilul!", „Este interzis să interzici!", „Consideră dorinţele tale drept realitate!" etc. –, precum şi în creaţiile reprezentaţilor contraculturii, iniţiatori ai mişcării „beat" (numită mai tîrziu „hippy"). Aceştia se caracterizau ca hedonişti boemi, libertini, rebeli (în America, principalii iniţiatori sînt scriitorii Jack Kerouac, Allen Ginsberg şi William S. Burroughs). Generaţia „beat" promova cultul „veşnicului copil", rămas în afara relelor civilizaţiei şi ale maturităţii, al antieroului, glorificînd ca însuşiri esenţiale spontaneitatea, creativitatea, subiectivitatea (spontaneitatea reflectînd, în viziunea lor, sfîrşitul represiunii psihologice; în promovarea creativităţii spontane, beatnicii s-au inspirat din operele suprarealiştilor şi ale dadaiştilor, pledînd pentru descătuşarea forţelor subconştientului).

Manifestarea creativităţii spontane trebuia să fie corelată şi cu alte modalităţi de emancipare de sub constrîngerile sociale „opresive", ca, de pildă, trăirea frenetică a clipei, tră-

---

fi subordonat unor cauze presupuse ca avînd o importanţă mai mare" (Raymond V. Raehn, „Rădăcinile istorice ale corectitudinii politice").

[22] A se vedea capitolul „Corectitudinea politică: deconstrucţia şi literatura", din această carte.

irea unei vieți aventuroase, folosirea drogurilor, comportamentele bizare și extravagante, nevoia atingerii unor stări sufletești paroxistice, întoarcerea la primitivism (marcînd despărțirea de creștinism), eliberarea instinctelor, dorința de a experimenta stiluri de viață diverse, neconvenționale (în materie de sex și droguri). Lumea dezrădăcinaților, a alienaților, a vagabonzilor - deci a celor care se integrau condiției de „victimă", de ființe oprimate, printre acestea fiind și negrii, homosexualii, feministele, asocialii, oamenii din Lumea a Treia etc. (aceste categorii aveau să joace acum rolul pe care îl avusese proletariatul în revoluția comunistă) - era apreciată ca reprezentînd forța ce se contrapunea principiului „autorității represive" considerat a fi adînc înrădăcinat în orînduirea socială tradițională (patriarhală).

Cartea *Eros și civilizație*, publicată de Marcuse în 1955, avea să devină, precum spune Raymond V. Raehn, documentul fondator al contraculturii anilor 1960. Marcuse profesa „Marele refuz", prin care era stigmatizată orînduirea patriarhală. Pornind de la ideea că omul este, în esență, un animal stăpînit de impulsuri sexuale (Wilhelm Reich, *The Sexual Revolution*), Marcuse susținea că ordinea socială este opresivă, dînd naștere unor oameni complexați. Prin urmare, cartea sa îi instiga pe tineri să se revolte împotriva oricărei autorități sociale oprimante.

Marcuse a fost cel care a inventat fraza „Faceți dragoste, nu război!", profitînd de opoziția pe care o manifestau studenții față de războiul din Vietnam, pentru a cuceri cît mai mulți aderenți; teoriile lui, accesibile și atrăgătoare - despre fundamentarea unei noi societăți fericite, „nonrepresive", emancipate de sub „tirania" oricărei ierarhii și autorități, în care tot ceea ce conta era bunăstarea și libertatea individuală rezultate din satisfacerea imboldurilor instinctuale spre fericire –, se mulau perfect pe gustul tinerilor și al acelor categorii de oameni considerate oprimate pe care le avea în vedere sociologul neomarxist. Perspectiva

unei vieți în care erau încurajate libertatea sexuală, spontaneitatea, activitățile distractive nu avea cum să nu-i îmbie pe tinerii generației „baby-boomer“, care s-au solidarizat cu toți reprezentanții grupurilor victimizate. Marcuse reușise astfel să stimuleze forțe ale opoziției radicale și să le polarizeze în jurul proiectului creării unei noi societăți, propuse în teoriile sale.

Referindu-se la revoluția culturală din Franța anului 1968 (mișcare similară contraculturii din America), Daniel J. Mahoney sugerează, în eseul său „1968 și sensul democrației“[23], că atacul vehement îndreptat împotriva principiului autorității și-a avut resortul într-o înțelegere eronată care a confundat autoritatea cu autoritarismul, diferența reală cu inegalitatea și discriminarea (după Tocqueville, radicalizarea ideii de egalitate a avut drept consecință perceperea „fiecăriei distincții... drept discriminatorie, a fiecărei diferențe ca inegalitate, a fiecărei inegalități ca inechitabile“[24]), sau libertatea cu „eliberarea“, și care nu tolerează condițiile indispensabile pentru o autoguvernare democratică, condiții asigurate, în primul rînd, de apartenența firească la un context specific, concret.

Decontextualizarea, „deteritorializarea“, dislocarea din determinările firești, fie ele naționale, religioase, ereditare, sexuale etc., sînt ideile care, descinzînd din gîndirea revoluționarilor neomarxiști activi în aceste mișcări, sînt proclamate de către adepții unei „democrații pure“ (Pierre Manent), care, „fiind subordonată unui singur principiu, și anume absolutizarea libertății și a autonomiei individuale“[25], se transformă în chiar dușmanul principiilor pentru care pledează.

---

[23] Daniel J. Mahoney, „1968 and the Meaning of Democracy“, 9 septembrie 2008, http://www.firstprinciplesjournal.com/articles.aspx?article=1096.
[24] *Ibidem.*
[25] *Ibidem.*

Partizanii evenimentelor revoluţionare din ’68 au pierdut din vedere faptul că nu principiile democratice în sensul lor veritabil (adică adînc înrădăcinate în tradiţiile unei civilizaţii distincte, în cadrul căreia – şi avîndu-şi premisele în fondul specific al fiecărei naţiuni – constituţionalismul liberal a coexistat, într-o strînsă legătură, cu principiile creştine, pentru a asigura dăinuirea unei culturi, o dezvoltare organică a acesteia) au triumfat atunci, ci un delir revoluţionar care a rezultat într-o denaturare, o corupere a principiului democraţiei (după cum constată Raymond Aron în *In Defense of Decadent Europe*[26]).

Progresul propovăduit de „democraţia pură“, fiind unul artificial, nu organic, are drept rezultat imediat erodarea principiilor maturităţii despre care vorbeşte şi Andrew Calcutt. În virtutea caracterului ei utopic, „democraţia“ radicalizată conduce la antipodul a ceea ce este propovăduit sub stindardul ei. Cum spune şi Vladimir Bukovski în *Uniunea Europeană... O nouă URSS*, „utopicii împlinesc întotdeauna exact inversul a ceea ce au promis“ (fiind convinşi că pot modifica însăşi natura fiinţei umane. Eşecurile lor, deşi materializate prin catastrofe de-a lungul istoriei, dovedesc că natura umană, firescul nu pot fi modelate după tipare utopice, oricît s-ar strădui ei să le deformeze).

Contracultura ca „refuz de a accepta normele asociate maturităţii“

Andrew Calcutt realizează în cartea sa, *Arrested Development: Pop culture and the Erosion of Adulthood*, o incursiune în motivele şi modelele promovate de cultura pop – care-şi are originile în contracultura anilor ’60

---

[26] *Apud* Daniel J. Mahoney, „1968 and the Meaning of Democracy“.

(contracultura s-a născut ca „un refuz de a accepta normele asociate maturității", afirmă autorul). Aceste motive, inoculate în mentalul tinerilor, au determinat regresia spre infantilism: motivul copilului, *loser*-ului, antieroul, modelul alienatului și al boemului, motivul victimei, al nebunului, beatnicul, *wigger*-ul[27], promovarea unei filozofii a trăirii în prezent, fetișizarea adolescenței și a tinereții. Calcutt vorbește despre modul cum cultura pop, subminînd valorile maturității, instituie, în realitate, o epocă a conformismului și pasivității, de vreme ce capacitatea omului de a declanșa schimbarea, de a fi agentul unei istorii trăite conștient și responsabil, a fost neutralizată. „Celebrînd o imagine a omului ca ființă vulnerabilă și inocentă, cultura pop a contribuit la dezvoltarea unei societăți obsedate de ideea siguranței", constată scriitorul. Potrivit lui Culcutt, contracultura s-a constituit „ca un «teren de joacă»", unde „marile întrebări asupra viitorului umanității puteau fi evitate", întrucît, în fond, lipsa de încredere a oamenilor în societatea existentă „era covîrșită de neîncrederea în propria lor capacitate de a o schimba".

Cultura pop, observă Culcutt, a contribuit la instituirea unei noi „religii" de stat în America, și anume cea a consilierii – oferite, în societatea neomatriarhală, individului slab și alienat: „Premisa de la care pornesc noii experți în elaborarea de politici este aceea că sîntem cu toții victime, aflîndu-ne într-o nevoie permanentă de îndrumări și reglementări profesionale care să ne ajute de-a lungul acestei călătorii anevoioase numite viață". Autorul sugerează că în spatele acestei politici a „siguranței" („safe") se ascunde o nouă formă de autoritarism, avînd în vedere că sîntem permanent încurajați să ne considerăm ființe cu

---

[27] Termen de argou, format din îmbinarea cuvintelor „white" si „nigger", desemnează o persoană de rasă albă care imită manierele, limba și stilul asociate culturii afro-americane, în special stilul „hip-hop".

totul vulnerabile, obsedate de a fi mereu „în siguranță"[28]. Individul devine dependent de un sistem al cărui rol este de a răspunde dorințelor lui subiective și nevoii sale de a fi protejat[29]. „Ei resping disciplina vieții domestice, și totuși vor să aibă sentimentul securității. Iar singurul lucru care le va crea acest sentiment este să le dai ceea ce-și doresc" (Spencer Dryden[30]).

1. „Rebeli fără cauză". Respingerea civilizației creștine

Conceptul de „alienare" își schimbă sensul pe care îl avea în marxismul clasic. Alienarea (reflectată în sloganul „Pune la îndoială autoritatea", scandat de adepții contraculturii) „ia forma revoltei fără cauză, a respingerii ordinii existente fără a aduce în loc un program, a refuzului, a lipsei de viziune cu privire la cum ar trebui să fie viitorul" (Kenneth Keniston, 1960)[31]. Prin urmare, activiștii contraculturii sînt, mai degrabă, niște „rebeli fără cauză", adepți ai revoluției *for the fun of it*[32]. Marcuse susținea că starea de alienare este un semn al subversiunii politice. Însă acest tip de alienare e, mai curînd, o formă de risipire, de fragmentare a sinelui; „nu mai putem concepe individul alienat în sensul marxist clasic, întrucît a fi alienat

[28] „In the 1990s, you can have any sexuality you like as long as it is safe."
[29] „Ești vulnerabil, nu-ți dorești decît să «cazi la pace» cu tine însuți și lumea din jur. Victimă unor circumstanțe incontrolabile, strigi după ajutor. Este momentul în care intervin «ajustorii», obiectele și tehnicile de adaptare la sistem: terapeuții, specialiștii în stres, cluburile fitness, mallurile, cărțile de credit, shopping-ul compensatoriu, vacanțele de cîteva zile în paradisuri exotice" (Ovidiu Hurduzeu, *op. cit.*, p. 76).
[30] Andrew Culcutt, *Arrested Development...*
[31] *Ibidem.*
[32] Adi Dohotaru, *Anii '60: Mișcări contestatare în SUA*, Editura Eikon, Cluj, 2008, p. 13.

presupune, mai degrabă, un sens al sinelui coerent – şi nu unul fragmentat – faţă de care să se producă alienarea." (David Harvey, profesor de antropologie la Universitatea din New York[33]). În contextul de astăzi, „sensibilitatea alienată" nu mai dirijează, de fapt, individul către un scop „anti-*establishment*"[34].

Harvey Mansfield, profesor la Harvard, citat în cartea Dianei West (*The Death of the Grown-Up: How America's Arrested Development Is Bringing Down Western Civilization*), arată că revoluţia anilor '60 a fost mai mult „*o revoltă a copiilor împotriva părinţilor* decît a cetăţenilor împotriva guvernului. Caracterul ei recalcitrant a ţinut mai mult de stil, decît de substanţă"[35], fiind o revoltă fără scop precis a „tinerilor cu plete" şi „*loser*-ilor" mai mult decît o acţiune în sensul instituirii unei noi forme de guvernare. Însă, adăugăm noi, acesta este noul tip de revoluţie despre care vorbeşte Charles A. Reich: ea „nu va fi similară revoluţiilor din trecut. Va începe cu individul şi cultura, iar schimbarea structurii politice va fi ultimul ei act."

Cum am mai precizat, contestarea autorităţii implică şi respingerea culturii şi civilizaţiei creştine occidentale. Boemii epocii contraculturii îşi manifestau ostilitatea faţă de aceasta, militau pentru întoarcerea la primitivism, se declarau împotriva „logicii raţiunii": „Logicii raţiunii i se opune logica libidoului sau «logica satisfacerii», a dorinţei, a plăcerii"[36], pe care o promovau ei. Cum au remarcat cercetătorii fenomenului, în anii '60 se instituie un neopăgînism. „«Apostolii» contraculturii ca Jim Morrison creează un

---

[33] *Apud* Andrew Culcutt, *Arrested Development...*

[34] „Establishmentul este tot ceea ce se contestă, cu excepţia establishmentului *corect politic*, pe care ar fi *incorect politic* să-l conteşti" (Vladimir Volkoff, *op. cit.*, p. 40).

[35] Diana West, *The Death of the Grown-Up: How America's Arrested Development Is Bringing Down Western Civilization*, p. 51.

[36] Adi Dohotaru, *op. cit.*, p. 18.

ceremonial şi rugăciuni noi, dionisiace, neopăgîne pentru «monştrii pielii[37]»"[38]. Nişte versuri din Jim Morrison spun că „zeii şi toate miturile veacurilor trebuie reinventate, căci taţii nu mai au autoritate"[39]. Subminarea autorităţii părinţilor (în special a tatălui) este reflectată şi în versurile muzicii rock, un exemplu fiind cele din piesa „The End" a formaţiei „The Doors": *„Father / Yes son? / I want to kill you / Mother, I want to..."*. Noţiunile creştine de păcat şi penitenţă sînt înlocuite cu „o etică a plăcerii de a trăi, a umorului şi a exuberanţei manifestărilor carnale", iar în locul calendarul creştin se preferă sărbătorirea ciclurilor solar şi lunar, a solstiţiilor[40]. Noua religie („new age") se dezvoltă acum, prin promovarea unui eclectism spiritual, prin afirmarea religiozităţii naturii şi, cum spune acelaşi cercetător, „divinitatea ca imanenţă, cu trăsături feminine, în descendenţă conceptuală panteistă, constituie una dintre moştenirile ecologismului şaizecist"[41].

Solipsismul, închiderea în subiectivism, venerarea sinelui sînt alte trăsături ale „noului om" creat de contracultură. Propria subiectivitate devine pentru individ unicul etalon al realităţii, acesta nedorind sau fiind „incapabil să

---

[37] Regăsim aici trăsături ale vitalismului, explicat de Serafim Rose în *op. cit.*, pp. 63-84. „Realismul reduce supranaturalul la natural, ceea ce este revelat la raţional, adevărul la obiectivitate; vitalismul merge mai departe şi reduce totul la experienţa şi senzaţia subiectivă. (...) Vitalismul ultimului secol a reprezentat un simptom inconfundabil al plictisului faţă de lume, iar profeţii acestuia au constituit o manifestare mult mai clară a sfîrşitului Europei creştine decît oricare dintre filosofii liberalismului şi realismului defuncte pe care le-au atacat. Vitalismul nu este produsul «prospeţimii», al «vieţii» şi al «imediatului» pe care adepţii acestuia le-au căutat cu disperare (tocmai pentru că le lipseau), ci al corupţiei şi al necredinţei care reprezintă ultima fază a acestei civilizaţii muribunde pe care vitaliştii o urăsc" (Pr. Serafim Rose).

[38] Adi Dohotaru, *op. cit.*, p. 18.

[39] *Ibidem.*

[40] *Ibidem*, p. 20.

[41] *Ibidem*, p. 22.

mai distingă între percepţie[42] şi realitatea obiectivă" (iar odată cu consumul de droguri, care ia avînt acum, dispar şi „vechile distincţii între eu şi tu, el etc." (Adi Dohotaru). Se pornea de la premisa că „toate problemele şi diviziunile dintre oameni nu sînt chestiuni de substanţă, ci de percepţie"[43]. Abbie Hoffmann, un simbol al mişcărilor contraculturale din anii '60 şi co-fondator al partidului Youth International Party („Yippies"), spunea că „Realitatea este o experienţă subiectivă. Ea există doar în mintea mea. Eu sînt Revoluţia"[44]. „Să ne simţim bine" - devine supremul ideal (în învăţămînt, programele educaţionale vor pune, de asemenea, accent pe emotivism[45]).

Dacă altă dată „a fi subiect" însemna a fi „făuritor de istorie", astăzi acest sens a devenit perimat ca urmare a introducerii culturii vulnerabilităţii, care a contagiat mentalul colectiv. Din subiect făuritor de istorie (avînd toate însuşirile omului matur), omul a ajuns un produs al determinismului istoric/cultural, subjugat („subjected to") unor forţe exterioare manipulante (omul-„construct social"). Dacă înainte eroul era cel care îşi risca viaţa sau se jertfea pentru apărarea valorilor de care se simţea puternic ataşat - credinţa, familia, ţară etc. -, astăzi „eroul" este cel care

---

[42] Drogurile sînt utilizate pentru a „deschide" uşile percepţiei (Adi Dohotaru, *op. cit.*, p. 35). De aici se poate să provină şi numele formaţiei „The Doors".

[43] Andrew Culcutt, *Arrested Development...*

[44] *Apud* Andrew Culcutt, *Arrested Development...*

[45] „Emotivismul înseamnă «a vedea lumea în primul rînd prin prisma propriilor emoţii, şi nu prin intelect». Emotivismul favorizează tendinţele anti-intelectuale, îl face pe copil incapabil să distingă între valorile personale (subiective) şi virtuţile publice (obiective), predispunînd către respingerea educaţiei morale. (...) În cele din urmă, cinismul, un produs al emotivismului, promovează teza post-constructivistă conform căreia toate ideile sînt egale şi, prin urmare, nu există adevăr, ci doar opinii" (Ph.D. Maureen Stout, The Feel-Good Curriculum: The Dumbing Down Of America's Kids In The Name Of Self-esteem, Da Capo Press, 2001) http://www.librarything.com/work/34365.

revendică statut de victimă, iar modelele vechilor eroi sînt supuse unui proces permanent de demitizare.

2. „Spiritualitatea“ contraculturii. Drogurile și ritmul ca „sacramente“

În contracultură, nevoia exacerbată a tinerilor de a trăi senzaţii intense, pînă la a se abandona unor experienţe „spirituale“ extatice, este reflectată prin creşterea considerabilă a consumului de droguri (în special LSD) şi prin ascensiunea muzicii rock psihedelice. „Generația contraculturii evadează în dragoste liberă și droguri (peste 50% dintre tineri fumaseră marijuana la începutul anilor '70, față de 4% la începutul decadei precedente)“[46], ceea ce a condus la transformarea celebrului cartier Haight Ashbury din San Francisco, cunoscut prin rolul pe care l-a avut drept centru al mişcării *hippie* din anii '60, într-un focar al violenţei: în 1967, poliţia a înregistrat nu mai puţin de 17 crime, 100 de violuri şi peste 3.000 de jafuri[47]. Stările de transă sînt induse nu numai de droguri, dar şi de ritmurile energice[48]. Cum notează şi Andrew Culcutt, dorinţa

[46] Adi Dohotaru, *op. cit.*, p. 33.
[47] *Ibidem*, p. 36.
[48] „Jimmi Hendrix afirmă următoarele despre ceea ce face el: «Tu hipnotizezi pe oameni prin muzică pentru a-i readuce la starea lor naturală, primordială şi, cînd au ajuns la punctul lor cel mai slab, le inserezi în subconştient exact ceea ce vrei tu să transmiţi». Muzicologii Manfred Clynes şi Janice Walker arată că «sistemul nervos central transformă un ritm muzical într-un model de mişcare. Această experienţă ritmică a sunetului este scăpată de sub control, noi sîntem conduşi de către ea». Iar M. Drury adaugă: «Ritmurile care induc stările de transă sînt repetate, energice şi îl transportă pe dansator departe de cotidian şi de moment într-o atmosferă de dezordine, pulsînd cu un ritm vibrant, care de obicei duce pînă la un punct culminant. În Africa, dansatorii imită mişcările şi paşii unor spirite posesive şi se comportă că atare.»“ – Prof. Ilie Bădescu, *Provocarea postmodernă – New Age*, p. 9.

de „a te abandona ritmului“ este o trăsătură specifică a experienței induse de muzica pop.

„Spiritualitatea“ contraculturii (ca și cea contemporană) înseamnă, de fapt, o sanctificare a individului; acesta nu caută nici să înțeleagă lumea, nici să o schimbe, ci doar să-și satisfacă propriile dorințe și fantezii subiective și nevoia de plăcere. Chemarea pe care o simte către sfera spirituală este firească (toți oamenii au sădite în sufletul lor – mai mult sau mai puțin conștientizate – acest dor de Dumnezeu și nevoia de a-L cunoaște și de a se împărtăși din iubirea Lui[49]), însă, respingîndu-L pe Dumnezeul adevărat, tinerii din generația contraculturii au căutat să-și satisfacă această sete idolatrizîndu-se pe sine și făcînd adevărate „sacramente“ din drogurile și ritmurile muzicii rock. Nimic altceva nu le mai oferea speranță („*Your only hope is dope*“, „Singura ta speranță e drogul“ era un slogan – din care transpare o notă accentuat nihilistă – formulat de „guru“-ul LSD-urilor, Timothy Leary). Ei pledau pentru „folosirea sacramentală a sunetului“ (Paul Goodman, activist din anii ’60, inspirator al mișcărilor studențești din această decadă).

Retribalizarea societății, despre care vorbește Marshall McLuhan în *Galaxia Gutenberg*, consecință a dezvoltării noilor tehnologii comunicaționale, este un fenomen reflectat și mai puternic în zona pop-rock[50]. Ilustrativă pentru „sacralitatea“ acordată ritmului este zicala celebră „*God is a DJ*“, care a circulat prima dată la mijlocul anilor 1960, în sălile de bal din San Francisco, astfel, „Dumnezeu apare ca simț extatic (muzică + dans), o divinitate senzuală, postmodernă, ludică, apare ca o celebrare a prezentului.

---

[49] „Către sfîrșitul secolului al XIX-lea, un număr tot mai mare de oameni obișnuiți (pe care îi întîlnim la tot pasul în lumea contemporană) au pornit în această căutare neobosită în găsirea unui substitut al Dumnezeului Care a murit în inimile lor“ (Serafim Rose, *op. cit.*).

[50] Adrian Dohotaru, *op. cit.*, p. 53.

La un festival de rock psihedelic, pe zidul sălii de spectacol scrie: ANYBODY WHO KNOWS HE IS GOD GO UP ON STAGE.“[51]

De aici s-a ajuns foarte uşor la pastişarea creştinismului; o întîmplare care reflectă acest fenomen absolut detestabil şi josnic şi care afirmă „misticismul chimic al contraculturii“ (formulă aparţinînd lui Robert S. Ellwood) este „trimiterea de către un producător de droguri (celebrul Owsley, care îi aproviziona cu cantităţi masive de droguri pe farseuri) a unei *Biblii* înmuiate în LSD spre folosul «enoriaşilor» din închisoare“[52]. De asemenea, iniţierea tinerilor în consumul substanţelor halucinogene este asociată cu „iniţierea într-o taină sacramentală“, fapt ilustrat prin „imaginile spectaculoase cu tinerii hipioţi din parcurile marilor oraşe americane, care sînt îngenuncheaţi şi sînt «binecuvîntaţi» cu LSD de către un guru“[53].

3. Motivul nebuniei

Un alt motiv la care se referă Culcutt, înrudit cu cele descrise pînă acum, este cel al nebuniei. Autorul citează din psihologul american Dr. Robert M. Lindner (cunoscut pentru cartea sa *Rebel Without A Cause: The Hypnoanalysis Of A Criminal Psychopath*), care vorbeşte despre apariţia unui „un nou tip de psihopat: care contestă cutumele şi normele anterioare, ... un agitator fără sloganuri, un revoluţionar fără program“. Începînd din 1950, tot mai mulţi indivizi au început să simuleze nebunia, caracterizîndu-se drept „psihopaţi“, iar în anii '70, identificîndu-se cu apelativul de „paranoizi“, după piesa cu acelaşi nume a formaţiei

[51] *Ibidem*, p. 51.
[52] Adi Dohotaru, *op. cit.*, p. 32.
[53] Adi Dohotaru, *op. cit.*, p. 53.

„Black Sabbath". Nebunia este considerată „povară, dar și misiune, echivalentul contracultural al vocației creștine"[54].

Bazîndu-se pe un studiu asupra beatnicilor din San Francisco, Dr. Francis Rigley, citat de Andrew Culcutt, constata că „60 % dintre ei erau atît de psihotici sau afectați de angoasă, anxietate și nevroză încît erau total neputincioși să se integreze în lumea competitivă". Astfel, nebunul născut din contracultură cunoaște experiența cufundării depline în universul nihilist: angoasa, absurdul, incoerența, deznădejdea, disperarea au pus stăpînire pe o lume care l-a „ucis" pe Dumnezeu[55]. „Supraomul" lui Nietzsche, care a inspirat viziunea cu privire la „transformarea omului" (în „omul-dumnezeu") a tuturor promotorilor utopici (mai vechi sau mai noi) ai Revoluției, este omul care, îmbolnăvit de angoasă și apăsat de vidul propriului suflet și al propriei existențe, s-a lăsat animat de o revoltă nestăvilită împotriva autorității, a ordinii creștine, dorind „uciderea" Tatălui[56]. Pustiul din suflet și sentimentul apăsător al dezrădăcinării

---

[54] Andrew Culcutt, *Arrested Development...*

[55] „Acolo unde altădată era Dumnezeu, nu mai există acum nimic; acolo unde altădată era autoritate, ordine, certitudine, credință, este acum anarhie, confuzie și acțiune arbitrară și lipsită de principii, îndoială și disperare. Acesta este universul nihilist, atît de viu descris de catolicul suedez Max Picard, ca fiind o lume a «discontinuității» și a «dezbinării»" (Serafim Rose, *op. cit.*).

[56] Însă „Izbucnirea omului către supraom sfîrșește în neputință, marchează înfrîngerea. Tocmai Freud este cel care descoperă păcatul originar misterios: «uciderea Tatălui». Omul care săvîrșește acest paricid nu mai poate învinge remușcările și acest lucru stă la originea nevrozei colective. Profundul pesimism al ultimelor opere ale lui Freud vine de la tîrzia lui clarviziune. Utopia lui asupra fericirii umane s-a prăbușit, iar resemnarea lui este amară" (Paul Evdokimov, *Vîrstele vieții spirituale*, Ed. Christiana, București, 1993, p. 33). Nebunul lui Nietzsche, adică omul „cu un dumnezeu ucis", „nu știe că acesta este un fals dumnezeu, un dumnezeu construit după chipul și asemănarea minții sale bolnave (...). Pînă la urmă s-a prăbușit în abis și acolo nu l-a întîlnit pe acest dumnezeu, ci s-a întîlnit doar cu propriile lui spaime, cu umbra sa". (Tatiana Petrache, Postfață la cartea Păr. Serafim Rose)

nu erau deloc străine revoluționarilor din mișcarea contraculturală: „se răspîndește în același timp un discurs apocaliptic al sfîrșitului lumii (vechi) și al fascinației și obsesiei morții, indus poate de dezrădăcinare și de experimentările cu halucinogene (de exemplu, piesa «The End» a celor de la The Doors)."[57]

Natura nihilistă a „omului nou" născut din contracultură este intuită de dramaturgul englez Robert Bolt, care observa că „Nu mai avem o imagine definită a omului, cum aveau societățile vechi (de exemplu, reprezentarea filozofului stoic, a creștinului, a omul rațional), imagine cu care să ne identificăm sau cu care să ne comparăm; sîntem orice. Dar, dacă sîntem orice, atunci nu sîntem nimic."[58]

4. Motivul copilului/victimei. Sfîrșitul maturității și slăbirea autorității părinților

Motivul copilului, arată Culcutt, nu este îmbrățișat – împreună cu discreditarea figurii tatălui și a adultului – doar de categoria tinerilor, el pătrunde și în sfera universitară, în cultură, fiind promovat în literatură, în producțiile cinematografice etc. După cum remarcă profesorul universitar și scriitorul Theodore Roszack, „în ultimii 20 de ani, în toate comediile de familie, tatăl joacă rolul bufonului", iar în programele TV pentru copii, adesea, „personajul rău este o persoană adultă care deține autoritatea". Culcutt citează și o afirmație aparținînd lui Jerry Rubin, personaj-simbol al contraculturii și printre cei mai importanți lideri *yippie*: „Vom consuma LSD împreună cu copiii noștri! Copiii noștri ne vor spune ce să facem! ... Nu ne vom maturiza niciodată! Vom fi veșnic adolescenți."

---

[57] Adi Dohotaru, *op. cit.*, p. 21.
[58] Andrew Culcutt, *Arrested Development...*

Jim Haynes, un alt reprezentant al generației contraculturii, spunea: „După cel de-al Doilea Război Mondial, cînd toată lumea era epuizată [de ororile războiului], mișcarea Beat din America a început să reflecteze la întrebarea «De ce trăim»... și unul dintre răspunsuri a fost: «Pentru a ne distra».“ La mijlocul anilor '70, se simțea nevoia unei revigorări, mișcarea *hippy* fiind criticată că își pierduse inocența copilărească și că se orientase către un stil de rock ce se adresa adulților. Se simțea nevoia reintroducerii imaginii copilului în cultura pop, ceea ce a reușit să facă mișcarea *punk*, care reprezenta, în același timp, «sensibilitatea alienată»“[59]. Fenomenul care se petrece acum este, de fapt, declinul maturității, un regres, constatat și de comentatorul social Jeff Nuttall: „Naivitatea era echivalată cu onestitatea, stupiditatea, cu sinceritatea, iar ceea ce te făcea să semeni unui animal sau unei legume trecea drept virtute“.

Introducerea cultului copilului în politică este reflectat printr-un eveniment relatat de Culcutt: pe 2 iulie 1997, a fost organizată o prima „zi a copilului“ pe 10 Downing Street, unde se află reședința oficială a prim-ministrului britanic. Petrecerea a constat în cîteva ore de „dans frenetic“, urmate de momente de recreere într-o cameră pentru relaxare („*chill-out room*“[60]). Se pretinde că cele două experiențe creează un sentiment de apropiere între oameni, de comuniune. Însă „dansul se execută solo – fiecare închis în solipsismul său, chiar dacă sîntem cu toții solipsiști în același timp. Iar momentele de relaxare de tip «*chill-out*» constau în purtarea unor conversații superficiale, nu în cre-

---

[59] Andrew Culcutt, *Arrested Development...*

[60] „*Chill out* este un stil de muzică apărut la începutul anilor 1990, în «camerele de refacere» din cluburile de dans, permițîndu-le dansatorilor să se «relaxeze» după muzica cu tempo rapid din ringul principal de dans. Genurile asociate cu *chill out* sînt ambiental, trip-hop, Nu jazz, house ambiental, New Age.“ (http://ro.wikipedia.org/wiki/Chill-out)

area unor interacţiuni profunde. «Comunitatea» care se creează astfel între tineri este la fel de superficială: depinde de efectele temporare ale ingerării aceluiaşi drog şi se destramă de îndată ce se epuizează efectele“.

În capitolul „The End of Adulthood“ („Sfîrşitul maturităţii“), Culcutt observă că motivul victimei şi cel al copilului au fost transferate din contracultură în noua ordine politică, ambele motive fiind „la fel de puternic reprezentate astăzi în cultura pop şi în politica mainstream cum erau în contracultura minoritară de acum 30 sau 40 de ani“. În noua ordine politică, victima are un statut privilegiat, iar adulţii sînt trataţi asemenea unor copii. Mulţi adulţi tind să pretindă statut de victimă sau să se identifice cu motivul copilului, iar „statul intervine ca un fel de super-părinte, pentru a-i asista pe acei părinţi care, în concepţia acestuia, nu şi-au îndeplinit corect obligaţiile faţă de copii“[61]. Într-o conferinţă dedicată drepturilor victimelor, organizată

[61] Situaţie descrisă şi de Paul Gottfried: „În timp ce bugetul SUA în anul fiscal 1999 pentru toate cheltuielile guvernamentale era cu puţin peste 1,5 trilioane de dolari, numai cîteva sute de milioane din aceşti dolari au fost plasaţi în Servicii pentru Protecţia şi Sprijinul Familiei (Family Preservation and Support Services) (FPSS), o agenţie înfiinţată de Congres în anii '90, ca parte a Legii Adopţiei şi a Securităţii Familiale (Adoption and Safe Families Act). Legea şi serviciile pe care le validează conferă unei agenţii federale din Statele Unite dreptul de a investiga persoanele care devin părinţi pentru prima dată şi de a decide care familii «au probleme» şi necesită asistenţă guvernamentală. Actul prevede colectarea de date referitoare la familiile care prezintă un interes special pentru FPSS; informaţiile computerizate sînt apoi introduse într-o bancă de date stocate la nivel naţional, Program Information Management System. FPSS afirmă ca scopul acestei colectări de date este efectuarea de «vizite la domiciliu pentru toţi proaspeţii părinţi şi furnizarea de servicii extinse pentru familiile cu cele mai mari nevoi». Deşi «vizitele» nu sînt prezentate ca fiind coercitive, cei care refuză să îi primească pe «vizitatorii» autorizaţi pot fi – şi au existat astfel de cazuri – reclamaţi la Serviciile pentru Protecţia Copilului. În unele cazuri, părinţii necooperanţi au fost decăzuţi din drepturile asupra copiilor lor“ (Paul Gottfried, *Multiculturalism and the Politics of Guilt. Toward a Secular Theocracy*, University of Missouri Press, Columbia, p. 25).

în august 1996, secretarul Justitiei din SUA, Janet Reno, declara: „Îmi iau cea mai multă putere de la victime, deoarece, pentru mine, ele reprezintă America... Sînteţi eroii şi eroinele mele. Sînteţi aproape ca nişte îngeri". Veneraţia pe care o arată Reno victimelor („aproape ca nişte îngeri") indică „schimbarea majoră care s-a produs în moravurile celei mai puternice ţări din lume", notează Culcutt. De asemenea, administraţia Clinton a adoptat un program politic axat pe grija accentuată faţă de „victime"[62]. Au existat şi voci care au criticat această ascensiune a victimofiliei, printre care Christopher Latch, care constată că „victima a ajuns să se bucure de o superioritate morală în societatea noastră, ajungîndu-se pînă la situaţia ca grupuri de interese aflate în competiţie să lupte pentru obţinerea statutului privilegiat de victime"[63]. E o epocă în care celebrităţile, de la fotbalişti şi invitaţi la emisiunea celebrei realizatoare Oprah, pînă la prinţese, ştiu că faptul de a-şi crea o imagine de victime le asigură reputaţia de vedete.

Pe lîngă fabricarea şi promovarea cultului victimei, un alt atac împotriva maturităţii îl constituie insistenţa tot mai accentuată în sensul implementării drepturilor copilului. Această măsură poate îmbunătăţi prea puţin viaţa copiilor, în schimb, ea serveşte la „subminarea autorităţii părinţilor şi a drepturilor lor şi, în acelaşi timp, la extinderea autorităţii specialiştilor sponsorizaţi de stat"[64]. Cauza „drepturi-

---

[62] „Bill şi Hillary Clinton s-au adresat alegătorilor lor cerîndu-le să «îşi înţeleagă durerea» şi deghizîndu-şi dorinţa de a prelua puterea într-un discurs despre «grija» faţă de copii şi faţă de victimele discriminării". (Paul Gottfried, *Multiculturalism and the Politics of Guilt*, p. 13)

[63] Christopher Lasch, *The Minimal Self* (Picador, Londra, 1985), p. 67, *apud* Andrew Culcutt.

[64] Grăitoare în acest sens este o întîmplare recentă relatată de dailymail.co.uk: „Liniştea unei familii decente a fost tulburată de aberanta decizie a unor asistenţi sociali din Marea Britanie de a le lua copiii şi de a-i duce într-un centru de plasament, cu riscul de a fi daţi chiar spre adopţie. Părinţii au rămas mască în momentul în care le-au fost expuse

lor copilului" creează premisele pentru reducerea rolului părinţilor şi îi coboară pe aceştia la statutul de copii, în ochii autorităţilor. Etosul victimei „elimină cîmpul de luptă în condiţii echitabile unde adultul îşi cucerea autonomia, înlocuindu-l cu sistemul dualist compus din cei care sînt nonadulţii (masa) şi cei care sînt chemaţi să aibă rolul de superadulţi (specialiştii)"[65]. Atunci cînd Patricia Hewitt, politician britanic din Partidul Laburiştilor, a declarat că este nevoie, spre binele copiilor, de „o nouă înţelegere a ceea ce înseamnă creşterea şi educarea copiilor [de către părinţi]"[66], ea sugera, de fapt, că statul ar trebui să stabilească această nouă modalitate de creştere a copiilor şi să o impună părinţilor. Prin adoptarea acestei măsuri, părinţii ar fi lipsiţi de posibilitatea de a-şi creşte copiii aşa cum consideră ei că e potrivit. „În loc de «protecţie faţă de stat»,

---

motivele: cele două fiice se plînseseră pe la şcoală că, peste weekend, sînt ţinute în casă, fără televizor sau computer. Cea mai mare dintre fiicele soţilor Victoria şi Alan Seymour i s-a «confesat» învăţătoarei că sfîrşitul de săptămînă este un coşmar pentru ea şi sora sa, întrucît sînt obligate de părinţi să stea în casă, fără televizor sau computer, şi că le este pur şi simplu frică să mai meargă acasă. «Fără măcar să verifice spusele copilei, asistenţii sociali au dat buzna peste noi, au luat fetiţele şi duşi au fost», a povestit Victoria Seymour pentru dailymail.co.uk. (...) Cei doi părinţi s-au trezit peste noapte nu doar fără copii, ci şi că sînt interogaţi, investigaţi, anchetaţi, cercetaţi pentru încălcarea drepturilor propriilor copii, cărora le-ar fi produs, pe deasupra, şi un stres emţional extraordinar." Mai multe la: http://www.dailymail.co.uk/femail/article-3080527/The-schoolgirls-snatched-parents-social-services-moaned-teachers-banned-watching-TV.html; http://www.evz.ro/au-trait-cosmarul-vietii-lor-statul-englez-le-a-luat-copiii-traumatizati-de-lipsa-televizorului-si-a-jocurilor-pe-computer.html; a se vedea şi: „Shopped to social services because I'm not a perfect mum: Shona Sibary on the malicious phone call [from Multi Agency Safeguarding Hub] that could have seen her little girl taken into care" http://www.dailymail.co.uk/femail/article-3040716/Shopped-social-services-m-not-perfect-mum-Shona-Sibary-malicious-phone-call-seen-little-girl-taken-care.html

[65] Andrew Culcutt, *Arrested Development...*

[66] *Ibidem.*

termenul de «drepturi» a ajuns să aibă sensul denaturat de «protecție din partea statului»" (Andrew Culcutt).

Adăugăm că o altă modalitate de slăbire a autorității părinților este prin introducerea educației sexuale în școlile publice. Individul a fost adus în situația de a admite necesitatea intervenției din partea statului pînă și în cele mai intime aspecte ale vieții private. Aceste programe de pervertire a copiilor, de la cea mai fragedă vîrstă (prin inocularea desfrîului și a unei viziuni hedoniste, în care aberații sexuale, precum homosexualitatea, sînt prezentate drept normale)[67], contribuie și la distrugerea relațiilor familiale și interumane (din comunitate) sănătoase, la declinul familiei. Este ușor de constatat că și în societatea noastră nu familia, ci „specialiștii" trebuie să ne dicteze cum să trăim (părinții trebuie educați în centre de educatori parentali, sînt sfătuiți să apeleze la „specialiști" în *planning familial* etc.).

---

[67] „Iată, spre pildă, urmările educației sexuale în Danemarca, țară scandinavă care e, de mai mulți ani, campioana educației sexuale în școlile europene: violurile au crescut cu 300%; bolile sexuale au crescut (la tinerii sub 20 de ani!) cu 250%; cazurile de graviditate, de sarcină în afara căsătoriei s-au dublat; divorțurile s-au dublat; avorturile au crescut cu 500% (!). Doar două lucruri au scăzut: rata nașterilor și vîrsta medie a primului raport sexual" (http://www.rostonline.org/rost/dec03ian04/ed_sexuala.shtml; http://www.nistea.com/Educatia_sexuala.htm); „Statul lui Huxley trebuia să-i pedepsească pe cei ce îndrăzneau să persiste în dragostea față de o singură persoană. Astăzi, televizorul și pornografia împlinesc cu succes acest tip de reeducare.(...) Care e explicația unei asemenea educații, cîtă vreme aceasta nu poate face fericit pe nimeni și nu poate asigura o societate sănătoasă? Primul motiv enunțat de eroii *Minunatei lumi noi* este acela că oamenii desfrînați sînt mai ușor de manipulat. Sînt ca și reeducații care, avînd conștiința morală distrusă, nu se pot opune represiunii sistemului. Al doilea motiv este acela că desfrînarea este cea mai bună metodă de control, de reducere a populației. Cultura erotismului, pornografiei și prostituției vine în conflict direct cu viața de familie, cu nașterea de copii, după cum demonstrează studiile făcute în zilele noastre" (Gheorghe Fecioru, „Mai ucigătoare decît cancerul, mai apăsătoare decît teroarea și mai nocivă decît drogul este astăzi pornografia", Revista *Familia Ortodoxă*, nr. 1 (12), 2010).

Statul managerial, sensibilizarea față de „victime“ și eradicarea „prejudecăților“

Statul managerial („terapeutic“) despre care vorbește Paul Gottfried (conservator american, adept al conservatorismului tradițional - paleoconservatorismul)[68] manifestă o grijă accentuată față de „victime“. Acesta este angajat, împreună cu agenții săi ideologici (intelectuali, educatorii și psihologii sociali, *mass-media*), în misiunea „morală“ constînd în eradicarea „prejudecăților“ și „intoleranței“, pentru a sensibiliza populația față de „grupurile oprimate“, „victimizate“ (grupuri minoritare, definite ideologic - fiind vorba, mai ales, de grupuri create artificial, fiindcă definiția firească, neideologizată, a termenului de „minoritate“ este aceea de grup de oameni împărtășind aceeași limbă, cultură, etnie, ceea ce nu este valabil în cazul homosexualilor), „victime multiculturale“, „minorități ofensate“ (Gottfried). În acest sens, trebuie modificate, prin inginerii sociale, comportamentele sociale și valorile culturale, pentru a fi inculcată culpabilitatea în mentalul grupurilor „opresive“ (majoritare, cea mai „oprimantă“ fiind categoria creștinilor albi), care reprezintă cultură „hegemonică“. O sarcină pèrmanentă a statului terapeutic, „care devine tot mai puternic în Statele Unite și în statele europene care imită modelul

---

[68] A se vedea și conferința susținută de Paul Gottfried, pe 1 iunie 2010, la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza“ din Iași http://www.ziuaveche.ro/international/geopolitica/de-la-iasi-conservatorul-american-paul-gottfried-ii-indeamna-pe-romani-la-rezistenta-nationala-9295.html/; și acest interviu cu Paul Gottfried, realizat de Mircea Platon: http://www.zf.ro/ziarul-de-duminica/interviu-zd-imperiul-politic-global-american-declinul-europei-si-cel-mai-mare-pericol-pentru-romania-de-azi-si-de-maine-in-viziunea-lui-paul-gottfried-4839207/; „Profesorul Gottfried este cea mai importantă personalitate academică a conservatorismului tradițional și cel mai cunoscut critic american al neoconservatorismului, multiculturalismului și elitelor manageriale ale statului“. (Mircea Platon)

american", este „de a determina populațiile docile să se conformeze cerințelor unei societăți multiculturale"[69]„Statul terapeutic se angajează în construirea unei societăți multiculturale, devotate cauzei «diversității», făcînd din cetățeni obiecte ale socializării. Unii vor fi încurajați să se simtă bine cu privire la identitatea lor, în timp ce altora li se va impune să-și abandoneze, să se dezică de sau să-și disprețuiască identitatea lor moștenită."[70]

„Prejudecata" este trăsătura principală a „personalității autoritare". În cartea *The Authoritarian Personality* („Personalitatea autoritară") (1950), realizată de o echipă a Școlii de la Frankfurt, „«prejudecata» în Statele Unite este descrisă ca o ură patologică de care sînt stăpînite anumite victime. Este, de asemenea, o boală pe care doar administrația publică – sîntem asigurați – are mijloacele adecvate pentru a o eradica. În această pledoarie tendențioasă, deghizată sub numele de «analiză clinică», administratorilor li se dă misiunea de a se preocupa de vindecarea societății"[71]. În societatea occidentală de astăzi, sînt incriminate discursurile publice și publicațiile considerate a fi ofensatoare pentru minorități, iar în America, „declararea drept ilegale a mediilor și comportamentelor considerate ofensatoare pentru femei, homosexuali și alte «minorități» a dat naștere la aceeași represiune la care au condus numeroase legi adoptate împotriva «delictelor de opinie» în Europa"[72].

Se consideră că, pentru înlăturarea „prejudecăților", este nevoie ca relațiile sociale să fie controlate cu ajutorul „specialiștilor sociali". Comentatori precum Thomas Szasz, Philip Rieff și Christopher Lasch au evidențiat „legătura dintre administrația publică și serviciile de asistență socială și

[69] Paul Gottfried, *op. cit.*, p. 14.
[70] *Ibidem*, p. 14-15.
[71] *Ibidem*, p. 2.
[72] *Ibidem.*

psihiatrică coercitive[73]“. Astfel, persoanele „cu vederi retrograde“, care nu se aliniază ideologiei dominante, care pun sub semnul întrebării chestiuni considerate de necontestat (fiindcă așa au decis clasa politică și ideologii sociali), pot fi catalogate drept „cazuri patologice“. Gottfried dă următorul exemplu: „...aruncătorul de baseball John Rocker, din Atlanta, care a făcut remarci negative, într-un interviu pentru *Sports Illustrated*, la adresa homosexualilor, a negrilor și a călătorilor provenind din Lumea a Treia pe care i-a întîlnit în trenul de metrou 7, în New York, a fost trimis, după un protest zgomotos al *mass-media*, la un cabinet de îngrijire psihiatrică. Ceea ce ar părea a fi insulte mult mai brutale îndreptate împotriva albilor, polițiștilor și a femeilor, proferate de starul baschetbalist al echipei Philadelphia 76ers și cîntărețul negru de rap Alan Iverson nu a iscat o cerere similară pentru tratament psihiatric[74]. S-a stabilit că, spre deosebire de măiestria vocală a lui Iverson, comentariile lui Rocker sînt «prejudecăți». Acestea erau sentimentele nereținute ale unui locuitor rural alb din Sud, îndreptate împotriva unor grupuri protejate politic și semnalau, prin urmare, o personalitate anormală. Judecînd din această perspectivă ideologică pronunțată, nu toate insultele la adresa minorităților sînt «patologice». Această etichetă este rezervată pentru ceea ce clasa politică nu dorește să audă sau să fie spus.“

Criticii Thomas Szasz și Christopher Lasch au constatat modul cum acești experți în dobîndirea „sănătății mintale“

---

[73] Thomas Szasz, *Psychiatric Slavery* (New York: Free Press, 1977); Rieff, *Triumph of the Therapeutic*; și Christopher Lasch, *The True and Only Heaven* (New York: Norton, 1979), pp. 450-465, apud Paul Gottfried, *op. cit.*, p. 72.

[74] *Sports Illustrated*, 2 octombrie 2000, p. 120; „For the Mets, Another Dreary Night in Georgia“, în New York Times, 13 octombrie 2000, D1; Jeff Pearlman, „At Full Blast“, în *Sports Illustrated*, 27 decembrie 1999, p. 60; și Karen de Carter, „Multicultural Morass“, în *Laissez Faire City Times* 4, nr. 50 (11 decembrie, 2000), pp. 28-29, apud Paul Gottfried, *ibidem*.

acționează pentru a reduce la tăcere și a discredita disidența nedorită. Cum arată Gottfried, „Dacă [Annie] Kriegel și istoricul german Karl D. Bracher asociază tendințele similare de peste Atlantic cu îngrijorările privind «revenirea fascismului», în Statele Unite suprimarea disidenței ne trimite înapoi la mijlocul secolului trecut, la lupta împotriva «bolilor mintale»“[75].

Despre discreditarea celor care deviază de la discursul și ideologia acceptate vorbește, într-un interviu, și jurnalistul și analistul politic american de origine sîrbă Srdja Trifkovici (publicist și editor al revistei paleoconservatoare *Chronicles*). Acesta comentează că, pentru a închide gura celor incomozi, gardienii *corectitudinii politice* vor apela la termeni ideologici, lipsiți de sens, aplicîndu-le etichete precum „rasist“, „fascist“ etc. pentru a înfiera oponenții, fără a intra însă într-o dezbatere serioasă: „Dacă, de exemplu, un prezentator de la postul Fox doar repetă un fapt bine cunoscut, și anume că 70% dintre americani nu vor construirea unei moschei la Punctul Zero, niște femei indignate, care iau parte la acel interviu, vor părăsi studioul și îl vor acuza de rasism, ca și cum a spune un adevăr care este evident, dar incomod din punct de vedere ideologic, este un fapt prin el însuși rasist. Cu alte cuvinte, «rasism» nu este doar un termen folosit abuziv pentru a discredita, dar și un termen lipsit de suport intelectual. Este, ca și în cazul termenului «fascist», o strategie numită *reductio ad Hitlerum*, cînd aplici tuturor un stigmat, cînd cei care au păreri diferite devin «fasciști», în vreme ce îți aliniezi propriile viziuni *corecte politic* la un mod de înțelegere admis ca valid, care devine singurul discurs acceptat. Aceasta este, în fond, o trăsătură a totalitarismului“[76].

---

[75] Paul Gottfried, *op. cit.*, p. 13.

[76] https://www.youtube.com/watch?v=Uec8fTBLuaw; http://www.dailymotion.com/video/x1dgqqj_corectitudinea-politica-este-comunismul-

Trifkovici mai observă că această marotă a marxismului cultural, bazată pe „mantra" „rasă, «gen» și sexualitate", este prezentată de clasa politică occidentală „drept calea de urmat, biletul către modernitate, către integrarea în Uniunea Europeană, în postmodernia occidentală" și că aceste tendințe au început să fie îmbrățișate de elitele din Europa de Est[77].

„Tot ce e personal este politic"

Un număr de comentatori (citați de Andrew Culcutt) au atras atenția asupra consecințelor pe care le-a avut preluarea în zona politică a motivelor contraculturii – tendințe și idei promovate înainte de o minoritate au trecut în zona *mainstream*, devenind ideologia oficială dominantă; în Occident, ele au fost adoptate de elite (din sfera politică, academică, *mass-media*). Andrew Sinclair notează că „trendul" anilor '60 devine „o poliție a gîndirii impusă de academicieni și de politicienii *corecți politic* care ajung la putere în America"[78]. Jeff Nuttall scrie că „*Corectitudinea politică* descinde direct din vechiul *underground* al anilor '60"[79]. La începutul anilor 1980, Bernice Martin și-a dat seama că spiritul anilor '60 „bîntuie" în societatea

secolului-21-interviu-srdja-trifkovici_shortfilms#from=embediframe (trad. Irina Bazon).

[77] Pentru acest subiect, a se vedea și Jean Sévillia, *Terorismul intelectual. Din 1945 pînă în prezent*, Editura Humanitas, 2012, ed. a II-a, traducere de Ileana Cantuniari. „...au fost acuzați de nazism oameni și curente de idei care nu aveau nimic de-a face cu Hitler și nazismul. (...) Discreditarea Bisericii este un mod de a o reduce la tăcere și e ceea ce am numit «terorism intelectual»" (Jean Sévillia, http://www.digi24.ro/Media/Stiri/Digi24/Cultura/Stiri/Jean+Sevillia+la+Impartial).

[78] Andrew Sinclair, *In Love and Anger* (Sinclair-Stevenson, Londra, 1994), p. 168, *apud* Andrew Culcutt.

[79] Jeff Nuttall, acordat lui Roger Hutchinson, în *High Sixties* (Edinburth: Mainstream, 1992), p. 192, *apud* Andrew Culcutt.

occidentală, insinuîndu-se în toate sferele societății („virusul" ideologic al *corectitudinii politice* trebuie să pătrundă pînă în cele mai adînci fibre ale societății, pentru a o modifica din temelii), avertizînd că „sub veșmintele roșii se află un monstru de culoare diferită sau, probabil, un cameleon care poate căpăta orice culoare politică"[80]. Teza din anii '60 potrivit căreia „tot ce e personal este politic"[81] a devenit un principiu de bază al *corectitudinii politice*, găsindu-și astăzi materializarea în cultura victimizării, rezultatul fiind, cum arată sociologul Stanley Cohen, subminarea drepturilor democratice: „Pentru victime, dacă nu pentru niște devianți (cum era în anii șaizeci), ce este personal a devenit, într-adevăr, politic. Această cultură a victimizării emerge din politica identitară [care se referă la identitățile de grup][82]: grupuri care se definesc numai prin apartenența

---

[80] Bernice Martin, *A Sociology of Contemporary Cultural Change* (Blackwell, Oxford, 1981), p. 21, *apud* Andrew Culcutt.

[81] Teza că „tot ce e personal e politic" provine de la Gramsci, care a scris în *Caiete* că „totul este politic" și „întreaga viață este politică" („tutta la vita è politica"). Întrucît – în opinia lui Gramsci – valorile „culturii hegemonice" se impregnează în toate sferele societății – sfera învățămîntului, cea religioasă, *mass-media*, asociațiile de voluntariat, atunci societatea civilă constituie cîmpul de luptă unde se duce războiul între cei care vor să obțină hegemonia culturală. Faptul că „întreaga viață este politică" înseamnă, pentru Gramsci, că „viață privată, locul de muncă, religia, filosofia, arta, literatura și societatea civilă, în general, sînt un cîmp de luptă unde se confruntă cei care urmăresc transformarea societății" (John Fonte, „Why There Is A Culture War" http://www.orthodoxytoday.org/articles/FonteCultureWar.php?/articles/FonteCultureWar.shtml). La noi, societatea bazată pe unități organice (familia, Biserica), pe valori moștenite care mențin unitatea și conștiința identității unei comunități, a fost înlocuită cu o „societate civilă" dezrădăcinată, un număr (deși total neglijabil) de ONG-uri anticreștine (care luptă împotriva familiei naturale și a Bisericii) pretinzînd că reprezintă adevărata societate civilă.

[82] Adepții politicii identitare susțin că identitatea individului este dată de apartenența lui la un grup victimizat – grupul minorităților rasiale sau sexuale, feminiștii etc. Potrivit *corectitudinii politice*, „personalitatea individuală trebuie să devină un reflex al «identității de grup».

pe care o revendică la o anumită identitate şi la o condiţie specială de victime. Etica multiculturalismului conferă acestui curent o falsă justificare epistemologică"[83]

Merită aici să facem o referire la diferenţa - în mod deliberat, eludată - dintre multiculturalism şi multietnicitate. O explicaţie edificatoare a acestei diferenţe este oferită de Paul Gottfried. Comunităţi multietnice erau, de exemplu, cele care existau în New York sau în Viena la începutul secolului XX (sau, pentru a ne referi şi la ţara noastră, populaţia multietnică din Dobrogea secolului al XIX-lea, cînd românii au convieţuit paşnic alături de diferite grupuri etnice, fără a-şi pierde identitatea şi sentimentul naţional). Contestabilă nu este coexistenţa unor minorităţi etnice organizate într-o unitate administrativă sau o jurisdicţie imperială, ci „promovarea unei «diversităţi» susţinute,

---

Realitatea concretă a individului este neglijată, personalitatea sa este plasată la nivelul unui grup de victime, ideologic definite. Se pleacă de la premisa existenţei unui «punct de vedere lesbian sau homosexual», «un punct de vedere feminin», «o perspectivă a negrilor». ... Gramsci şi «teoria critică» îşi fac simţită prezenţa în mai toate aspectele *corectitudinii politice*" (Ovidiu Hurduzeu, *op. cit.*, p. 143). Politica identitară suprimă, de fapt, diferenţele reale dintre indivizi, alterităţile, unicitatea persoanei: „Plasînd femeia în carne şi oase într-un «grup» ideologic definit, multiculturalismul ignoră realitatea ei concretă, îi sacrifică unicitatea pe altarul normei identitare. O transformă într-un produs ideologic, ferecat definitiv în categoriile «gen»" (Ovidiu Hurduzeu, *op. cit.*, p. 84). „Politica identitară şi mişcările asociate acesteia au luat fiinţă în ultima parte a secolului XX. Au legătură, mai ales, cu mişcări precum mişcările de clasă, mişcările feministe, gay şi lesbiene, mişcarea socială a persoanelor cu dizabilităţi, mişcările etnice şi mişcările postcoloniale. Influenţa minorităţilor este o componentă principală a politicii identitare. Influenţa minorităţilor este o formă de influenţă socială, prin care o majoritate este influenţată de concepţiile sau conduitele unei minorităţi. Spre deosebire de alte forme de influenţă, aceasta implică, de obicei, schimbarea opiniilor private. Această schimbare se numeşte conversie" (http://en.wikipedia.org/wiki/Identity_politics).

[83] Stanley Cohen, „Crime and Politics", în *British Journal of Sociology*, vol. 47, no. 1 (martie 1996), p. 15, *apud* Andrew Culcutt, *Arrested Development...*

prin sponsorizări, de către stat. În noua societate multiculturală, opusă comunităţilor multietnice convenţionale, statul favorizează diferenţele faţă de modul de viaţă specific populaţiei odată majoritare. Statul acordă recompense celor care întruchipează diferenţele dorite, lipsindu-i de recunoaşterea culturală şi chiar de drepturile politice pe cei care nu o fac. Diferenţele care sînt privilegiate sînt reprezentate nu numai de o serie largă de elemente culturale exotice, dar – ceea ce e poate mai semnificativ – şi de stiluri de viaţă alternative, care sînt promovate. Astfel, *mass-media*, educatorii sociali şi guvernele le acordă homosexualilor şi, mai recent, transsexualilor, statutul unor persoane cărora li se cuvin drepturi speciale şi recunoaştere pe motiv că au fost anterior marginalizaţi sau traumatizaţi. Singura modalitate de a împiedica perpetuarea unei astfel de «persecuţii» este remodelarea conştiinţei sociale a cetăţenilor majoritari“[84].

„Părinţii care au nevoie de părinţi“

Diana West, în cartea sa, *The Death of the Grown-Up: How America's Arrested Development Is Bringing Down Western Civilization*[85], trece în revistă principalele aspecte care au contribuit la decăderea societăţii occidentale, atrăgînd atenţia că ideologia distructivă a *corectitudinii politice* a putut fi „implantată“ doar într-o societate adusă într-un stadiu avansat de infantilizare. Ca urmare a eradicării valorilor maturităţii, societatea nu mai are puterea să reziste în faţa forţelor care o destructurează şi o masifică. Elementul organic, unificator, care-i menţinea coeziunea

---

[84] Paul Gottfried, *op. cit.*, p. 27.

[85] Diana West, *The Death of the Grown-Up: How America's Arrested Development Is Bringing Down Western Civilization*, St. Martin's Griffin, 2008.

– creştinismul[86] – a slăbit pe măsură ce tinereţea/adolescenţa „emancipată“ a fost ridicată la rang de adevărat cult. Demnitatea şi autoritatea morală care erau asociate, altă dată, bătrîneţii, în mentalul colectiv, au fost înlocuite cu dezgustul faţă de vîrstă. „Chiar dacă vîrsta a fost eliminată din procesul îmbătrînirii, avem sentimentul că societatea a «aruncat peste bord» nu numai părul alb, ridurile şi celulita. Ceea ce a dispărut este şi aprecierea pentru calităţile maturităţii: verticalitatea şi onoarea, răbdarea şi responsabilitatea, capacitatea de a vedea în perspectivă şi înţelepciunea, sobrietatea, buna-cuviinţă şi bunele maniere, precum şi faptul de a şti ce se cade [a face sau a spune] şi cînd“[87].

Bătrîneţea trebuie discreditată fiindcă influenţa pe care ar putea să o exercite asupra tinerilor este cu totul *incorectă politic*. Oamenii au tendinţa să-şi ascundă vîrsta, de care au ajuns să le fie ruşine. Cum spune, în stilul său

---

[86] „Christianity is basically the cradle faith of Western civilization. ... Christianity basically revived Europe, created and defined the new Europe, Christian civilization, the West. That is the cradle faith, that is what holds us or held us all together as a community and as a civilization. ... there is a desert of godlessness in Europe... one of the things that hold us together is gone. Secondly, Christianity is the basis of our moral consensus, the moral code by which a community lives. ... look at all these cultural war issues – we've got the abortion, the homosexuality, and gay marriage, all these things ripping us apart, these divisions are rooted in the death of faith...“ (Pat Buchanan, într-un interviu la postul TV „PJ Media“, în care a vorbit despre cartea sa *Suicide of a Superpower* şi despre decăderea civilizaţiei occidentale; interviul poate fi vizionat aici: https://www.youtube.com/watch?v=3GG1rFA_QEk). Şi Păr. Dumitru Stăniloae spunea că „Din pricina slăbirii credinţei, naţiunile europene trec azi prin criza grozavă a destrămării, a decăderii lor în starea de masă“.

[87] Diana West, *op. cit.*, p. 4. Autoarea a ales drept motto al capitolului „The Rise of the Teen Age“ („Ascensiunea adolescenţei“) un citat din sociologul Eric Hoffer: „If a society is to preserve its stability and a degree of continuity, it must know how to keep its adolescents from imposing their tastes, attitudes, values, and fantasies on everyday life.“ (Eric Hoffer, *Reflections on the Human Condition*, Harper and Row, New York, 1973, p. 29).

ironic, Vladimir Volkoff, „în zilele noastre, bătrînețea se machează, își face lifting, se ia peste picior sau se neagă"[88].

A fost nevoie doar de o generație pentru ca aceste schimbări, la care au contribuit, mai ales, cultura pop și televiziunea, să se producă în societate, remarcă scriitoarea. Dacă altădată copiii „orbitau" în jurul părinților, astăzi părinții sînt cei care „orbitează" în jurul copiilor[89], abdicînd de la responsabilitățile lor de adulți, renunțînd la autoritatea pe care o presupune statutul de părinte, „la drepturile și privilegiile lor pentru a nu tulbura confortul [emoțional] și buna dispoziție a tinerilor"[90]. Societatea a fost adusă într-o stare de pasivitate, „anesteziată" prin televizor, muzică, filme, jocuri video etc. La procesul de regresie morală (strîns corelat erodării valorilor maturității) și de „tîmpire" a populației contribuie și vulgarizarea limbii, care a devenit un fenomen obișnuit în *mass-media* (dar și în filme, literatură etc.), nelipsind nici limbajul licențios, care e tot mai la modă.

Un alt fenomen care indică decăderea morală asociată dispariției maturității îl reprezintă petrecerile dezmățate care au loc în fiecare an în SUA chiar în vacanța de Paști și care au devenit un adevărat „ritual" la care participă adolescenții cu susținerea părinților: aceste petreceri („inspirate de MTV" și organizate adesea în stațiuni exotice), care deseori degenerează în adevărate orgii, erau de neconceput cu o generație în urmă. Dacă altădată părinții nu numai că nu le-ar fi încuviințat, dar și și-ar fi pedepsit sau mustrat aspru copiii care ar fi luat parte la aceste destrăbălări, astăzi părinții îi însoțesc pe adolescenți și le închiriază camere de hotel pentru ca ei să se poată distra în acest fel. „Doar o cultură în care autoritatea adulților a devenit perimată [„post-grown-up culture"] poate accepta acest ritual bizar:

---

[88] Vladimir Volkoff, *op. cit.*, p. 19.
[89] Diana West, *op. cit.*, p. 17.
[90] *Ibidem*, p. 12.

în fiecare primăvară, părinţi americani care, în general, respectă legea, merg la biserică şi fac, cel mai probabil, parte din PTA [Parent Teacher Associations], îi urcă pe băieţii şi pe fetele lor, adesea minori şi lăsaţi să-şi facă de cap, în avioanele ticsite şi zboară sute, dacă nu mii de mile pînă la litoraluri unde curge alcoolul, unde drogurile halucinogene se pot consuma fără oprelişti şi orgiile sexuale, de multe ori în public – pe tejghelele barurilor, pe plajă –, sînt atracţia principală. Şi, aproape totdeauna, aceşti părinţi fac acest lucru împotriva voinţei lor. «Nu avem de ales. Nu ne cer permisiunea. Cel mult, ne spun că se duc», a spus o mamă intervievată de cotidianul Detroit Free Press"[91].

Diana West argumentează că relativismul valoric care a aruncat societatea de astăzi într-un vid moral este o urmare firească a anihilării virtuţilor specifice maturităţii şi, implicit, a atrofierii totale a facultăţii de a discerne între bine şi rău, între ceea ce este cuviincios şi ceea ce încalcă limitele decenţei, între normal şi anormal. Inevitabil, valori precum căsătoria şi familia, care pentru strămoşii noştri erau sfinte (de aceea se străduiau să nu le întineze; pentru ei, căsătoria se clădea prin jertfă şi purtarea crucii, prin asumarea responsabilităţii şi disciplină), nu-i mai atrag pe tineri fiindcă „dacă sexul [în afara căsătoriei] este tot mai disponibil, atunci nu mai există motivaţie pentru întemeierea unei familii", adică pentru asumarea a ceea ce constituia cîndva un pas important către maturizare. Muzica contemporană, arată West, are, de asemenea, un rol major în sexualizarea adolescenţilor şi în degradarea sentimentului de dragoste (care se reduce la satisfacerea instinctuală), subminînd capacitatea oamenilor de a se implica într-o relaţie monogamă matură. „Nu degeaba ne-a învăţat Platon că, dacă vrem să înţelegem un om sau societatea în care trăieşte, să fim atenţi la muzica pe care o ascultă... Dacă

---

[91] Diana West, *op. cit.*, p. 75.

muzica pop din America a putut idealiza excesiv iubirea romantică, rock'n'roll-ul degradează şi mai mult relaţiile fizice, corupînd nu numai modul de manifestare a dragostei, dar şi sensul dragostei şi al romantismului. Şi, aş adăuga, din păcate, capacitatea noastră de a le trăi (...). Există o diferenţa enormă între o cultură în care este cîntată dragostea romantică şi căsătoria («*Have You Met Miss Jones?*»[92]) şi o cultură în care sînt cîntate dorinţa sexuală şi plăcerea de o noapte («*I Can't Get No Satisfaction*»[93])"[94].

Aceste aspecte reflectă abandonarea virtuţilor şi principiilor morale ale creştinismului şi cufundarea în „nebuloasa" relativismului valoric al multiculturalismului şi umanismului secularizat. Pe măsură ce modelele care întruchipau în mod tradiţional autoritatea s-au devalorizat, s-a produs şi o nivelare a ierarhiilor, iar această uniformizare, alături de contestarea autorităţii tatălui, a avut drept corolar şi negarea superiorităţii culturii (creştine) occidentale.

În capitolul „*Parents who need parents*", autoarea subliniază că principalul factor care a condus la „abdicarea" adultului a fost devalorizarea modelului de autoritate reprezentat de părinte. Părinţii de astăzi ar avea nevoie de părinţi, în schimb, au copii, cărora „le dau undă verde să facă lucruri degradante care nu sînt spre binele copiilor". Însă, dacă virtutea nu mai reprezintă o regulă socială care trebuie urmată, atunci nu se mai pune problema dacă un lucru este sau nu „spre binele" cuiva. „Ca şi societatea din jur, părinţii speră că copiii vor face «alegerile cele mai bune pentru ei». Dar teoria falsă cu privire la posibilitatea lor de a face «alegerile cele mai bune» nu este inspirată nici de sentimentul dem-

---

[92] „Ai întîlnit-o pe domnişoara Jones?", piesă aparută în 1937, compusă de Richard Rodgers (muzica) şi Lorenz Hart (versurile) pentru filmul muzical „I'd Rather Be Right". Există şi o versiune a piesei cîntată de Frank Sinatra, fiind inclusă în albumul acestuia „Sinatra Swings".

[93] Piesă aparţinînd formaţiei britanice de rock „The Rolling Stones".

[94] Diana West, *op. cit.*, p. 39.

nităţii personale, nici de un sistem de valori morale solid“[95], pe care se întemeia altădată educaţia primită de copii în familie. Astăzi, ni se bagă pe gît teoria conform căreia tinerii nu au nevoie decît de „informaţii“ şi că trebuie să primească şi să aibă acces la cît mai multe. Aşa se face că, „în districtul Fairfax, Virginia, elevii de clasa a 10-a care fac ore de educaţie sexuală învaţă o definiţie mult mai largă a termenului de «abstinenţă», sensul variind de la cel de «abstinenţă» pînă la cel implicînd toate activităţile sexuale care exclud actul sexual. Apoi, elevii sînt «sfătuiţi să aleagă care definiţie se potriveşte cel mai bine cu valorile individuale». Cum s-a exprimat un profesor, «nu susţinem nici un punct de vedere. Nu facem decît să oferim informaţii»“[96].

Însă „informaţiile“ sînt lipsite de orice fundament moral. Diana West aminteşte cazul grupului „Spur Posse“[97]: „La începutul anilor '90, acest grup de băieţi din clasa de mijloc din Lakeland, California, deţinea toate informaţiile de care avea nevoie pentru a practica «sexul sigur [protejat]», atunci cînd băieţii s-au luat la întrecere pentru a vedea cine obţine cele mai mari «scoruri» - cine va ajunge la numărul cel mai mare de relaţii sexuale cu fete locale (cîştigătorul, atunci cînd a fost arestat pentru molestarea unei minore în vîrstă de 10 ani, a susţinut că a obţinut «punctajul» 63). Membrii grupului Posse se întrebau cu ce au greşit. «Ei [profesorii] ne împart prezervative, ne predau educaţia sexuală şi despre prevenirea sarcinii», a spus unul dintre băieţi. «Dar nu ne învaţă nici o regulă [de natură morală, n. tr.]“[98].

---

[95] Diana West, *op. cit.*, p. 74.
[96] *Ibidem.*
[97] „Spur Posse“, grup format din băieţi de liceu din Lakewood, California, care foloseau un sistem de puncte prin care „ţineau evidenţa“ cuceririlor lor sexuale. Grupul a intrat în atenţia publicului pe 18 martie 1993, cînd unii dintre membrii acestuia au fost arestaţi pentru diverse infracţiuni de natură sexuală (sursa: wikipedia).
[98] Diana West, *op. cit.*, p. 74.

Scriitoarea Kay S. Hymowitz argumentează că această metodă de pregătire pentru viață a adolescenților, care sînt învățați că pot alege ce cale doresc după ce au primit „toate informațiile", este sortită eșecului. „Modelul de «educație» bazat pe alegere pornește de la premisa că adolescenții au deja valorile, certitudinile și discernămîntul necesare pentru a-i ajuta să facă aceste alegeri... Se pare că experții nu își pun deloc problema de unde vin valorile, convingerile și discernămîntul din spatele acestor alegeri. Deși acestea se dobîndesc, fără îndoială, în urma unui proces gradual de învățare, specialiștii le privesc ca și cum ar face parte, în mod miraculos, din identitatea adolescenților."[99] Dar adolescenții nu se nasc cu aceste valori, ci le deprind în timp, prin educația pe care o primesc mai întîi în familie, apoi la școală (a cărei sarcină ar trebui să fie formarea de caractere[100]). Însă adulții de astăzi, inclusiv părinții, au uitat acest lucru.

Corectitudinea politică și revoluția în plan lingvistic

Revoluția culturală implică, firește, și o revoluție în plan lingvistic, fiindcă, odată ce cuvintele își pierd sensul lor real

---

[99] *Ibidem.*

[100] „Am spus-o într-un rînd că ceea ce ne inspiră durerea cea mai mare și o adevărată teamă de viitorul acestei țări nu sînt pe atîta oamenii generației actuale pe cît tinerii noștri, care vor stăpîni în viitor soarta nației lor. Lucrarea continuă a instituțiilor prea liberale a consistat la spiritele tinere în dărîmarea oricărei autorități dumnezeiești și omenești, într-o încredere oarbă în propria persoană neînsemnată, în nerespectarea oricărui superior. ... [acestor tineri] le-am putea prezice de pe acuma lipsa de statornicie și impotența morală. Aceasta-i pedeapsa ce ne-o dă Dumnezeu pentru c-am făcut din școli numai unelte în care se îngrămădește învățarea unei mulțimi de cunoștințe, fără să fi îngrijit deloc pentru creșterea inimei și caracterului" (Mihai Eminescu, *Curierul de Iași*, 5 iunie 1877).

şi reprezentativitatea (nu mai trimit către adevăr), realitatea şi, implicit, mentalităţile, pot fi lesne modificate în funcţie de agenda ideologică prin care se urmăreşte fabricarea de noi sensuri şi valori. Diana West vorbeşte, pe de o parte, despre eufemismele întîlnite atît de frecvent în limbajul *corectitudinii politice* şi, pe de altă parte, despre vulgarizarea tot mai accentuată a limbii în *mass-media*.

Autoarea face o comparaţie între eufemismele folosite în epoca victoriană şi cele frecvente azi în „nouvorba“ *corectitudinii politice*. Eufemismele din perioada victoriană reflectau principiile morale după care se ghidau oamenii din acea epocă şi tendinţa lor de a se ridica mai presus de lucrurile triviale, la mare preţ fiind, pentru ei, moralitatea şi decenţa: preferau să spună „membru“ în loc de „picior“, „formă“ în loc de „corp“ şi chiar obişnuiau să acopere cu învelitori picioarele pianelor. În schimb, în limbajul *corect politic*, lucruri altădată inacceptabile din cauza caracterului lor imoral şi reprobabil sînt numite prin cuvinte menite să le „cureţe“ de semnificaţiile *incorecte politic*, să anuleze sensurile care ar putea incomoda sau ar putea trezi în om conştiinţa morală. „Nu există eufemisme mai echivoce şi mai aberante decît denumirile folosite astăzi în legătură cu industria sexului, de la «cluburi pentru gentlemeni» [„gentlemen's clubs“]“ ale căror clienţi numai „gentlemeni“ nu s-ar putea numi, „la «programele pentru adulţi» [„adult entertainment“], formulă care înseamnă, desigur, pornografie, şi spectatorii «maturi» (peste 18 ani), care le vizionează.“[101] Totodată, acest limbaj ne inoculează ideea că „a ajunge la maturitate înseamnă a avea acces la o lume în care practicarea unui voaierism în masă, evaluat cu R, X sau NR, în care scene explicite, obscene, de sexualitate, violenţă, şi alte turpitudini similare ar reflecta, chipurile, un comportament de «adult». Este «matur» cineva care

[101] Diana West, *op. cit.*, p. 115.

priveşte scene pornografice pe ecran sau plăteşte pentru a privi un dans într-un club de striptease? Eufemismele victoriene erau mai mult sau mai puţin inteligibile. Eufemismele din vremea noastră sînt o mască pentru cele mai josnice şi depravate manifestări deghizate sub numele de «maturitate»"[102].

Alte eufemisme - adăugăm noi - nelipsite din limbajul *corectitudinii politice*, sînt „întrerupere de sarcină" sau „sănătate reproductivă", primul însemnînd, de fapt, uciderea unui prunc lipsit de apărare[103], iar a doua sintagmă - pervertirea copiilor prin impunerea orelor de educaţie sexuală la vîrste cît mai fragede[104]. Un alt exemplu grăitor şi revoltător despre modul cum se ţinteşte către deformarea şi redefinirea normalităţii este demersul iniţiat în unele ţări în sensul înlocuirii termenilor de „mamă" şi „tată"[105], *incorecţi politic*, cu „părinte 1" şi „părinte 2". Am oferit aici, exemplificativ, doar o mică listă a acestor termeni care ar merita însă un studiu separat.

---

[102] *Ibidem.*

[103] Recomand cartea Marie-Helene Congourdeau, *Embrionul şi sufletul lui la Sfinţii Părinţi în izvoarele filozofice şi medicale greceşti*, Editura Deisis, 2014.

[104] A se vedea http://www.familiaortodoxa.ro/2009/12/04/onu-cere-introducerea-educatiei-sexuale-in-scoli-ca-drept-al-copilului/; pentru acest subiect, recomandăm şi cărţile: Virgiliu Gheorghe, *Pornografia, maladia secolului XXI*, Editura Prodromos, 2007; Gabriele Kuby, *Revoluţia sexuală globală: distrugerea libertăţii în numele libertăţii*, Editura Sapientia, 2014.

[105] „France Proposes Banning Words 'Mother' And 'Father' From Government Documents As Part Of Gay Marriage Legalization" http://www.huffingtonpost.com/2012/09/25/france-mother-father-gay-parents-law-_n_1912606.html; Mesajul unei mame creştine din Franţa despre scoaterea termenilor „tată" şi „mamă" din formularele administrative: „Nu sînt «părinte 2», ci mama copiilor mei!" http://www.culturavietii.ro/2013/09/05/mesajul-unei-mame-crestine-din-franta-despre-scoaterea-termenilor-tata-si-mama-din-formularele-administrative-nu-sunt-parinte-2%E2%80%B3-ci-mama-copiilor/.

Diana West atrage atenţia şi asupra trivializării limbajului în programele TV. Aaron Sorkin, producătorul serialului „The West Wing“ („Viaţa la Casă Albă“) susţinea că „programele de televiziune trebuie să se maturizeze, aşa cum trebuie să se întîmple şi cu restul ţării. Nu avem absolut nici un motiv să nu folosim un limbaj pentru adulţi în programe care sînt dedicate adulţilor“[106] . Folosirea unui „limbaj al adulţilor“ ar presupune, pentru Aaron Sorkin, înlăturarea tabuurilor, astfel încît un personaj să poată „rosti o înjurătură în care să se ia numele Domnului în deşert“[107]. Producătorul Steven Bochco „era implicat într-o campanie similară menită să ajute televiziunea să se «maturizeze» prin punerea telespectatorilor americani în situaţia de a auzi «o afirmaţie scabroasă care nu a mai fost niciodată rostită într-un serial la postul ABC»[108] (...) Nouă este introducerea unor astfel de remarci vulgare în *mass-media mainstream* [şi în cultură – literatură, poezie, dramaturgie etc., n. n.] – prin undele radio, în casele noastre şi în vocabularul nostru obişnuit – fapt care trebuie să treacă drept o manifestare a «elevaţiei» culturale“[109]. Consecinţa vulgarizării limbajului este alterarea simţului nostru pentru frumos şi, implicit, a simţului etic, inculcarea concepţiei că buna-cuviinţă şi decenţa, care caracterizau lumea şi modul de comportare ale părinţilor şi strămoşilor noştri, sînt valori desuete, învechite. Demnitatea limbajului trebuie recuperată.

---

[106] „Broadcast television can grow up as the rest of the country does. There is no reason why we can't use the language of adulthood in programs that are about adulthood“ http://www.washingtontimes.com/news/2001/sep/16/20010916-025426-3299r/; citat si in Diana West, *op. cit.* p. 115.

[107] *Ibidem.*

[108] http://www.washingtontimes.com/news/2001/sep/7/20010907-025248-4627r/; Diana West, *ibidem.*

[109] Diana West, *op. cit.* p. 115.

Distrugerea familiei, principalul obiectiv al corectitudinii politice

După cum am văzut, devalorizarea autorității atrage după sine anularea ierarhiilor. Însă desființarea ierarhiilor implică și deformarea și, în cele din urmă, distrugerea ideii de familie. „Morala“ după care se ghidau tinerii din vremea contraculturii ar putea fi rezumată în sloganul „Fă ceea ce vrei“. În acest sens, hipioților, care disprețuiau ierarhiile, le plăcea să se considere „copii ai florii, întrucît floarea este într-o schimbare perpetuă, se recreează pe sine“[110], iar stilul de viață „de familie“ pentru care pledau erau căsătoriile deschise și poligamia.

Erodarea valorilor maturității are drept consecință distrugerea familiei. Familia presupune maturitate, asumarea de responsabilități, înțelepciune, de aceea ea poate bloca funcționarea instrumentelor de manipulare folosite de *corectitudinea politică*, un instrument principal fiind infantilizarea. Astfel că familia este *incorectă politic*, avînd în vedere, de asemenea, că se bazează pe valori date, pe raporturi ierarhice, ea este, pentru reprezentanții Școlii de la Frankfurt, o „fabrică“ unde iau ființă „structurile reacționare“ (Wilhelm Reich), în care se formează „caracterul [personalitea] autoritar[ă]“ (Theodor Adorno). Prin urmare, cum spune Vladimir Volkoff, în cartea sa *Manualul corectitudinii politice*, „familia împiedică individul să beneficieze plenar de influența *corectă politic*. Pe de altă parte, orice familie este mai mult sau mai puțin ierarhizată. Funcțiile nu sînt identice, diferențele de vîrstă sînt evidente. Relațiile dintre membri sînt congenitale și nu depind aproape deloc de alegere. Pe scurt, familia este cel mai puțin *corect politic* dintre toate modurile de asociere a ființelor umane“[111].

[110] Adi Dohotaru, *op. cit.*, p. 21.

[111] Vladimir Volkoff, *Manualul corectitudinii politice*, Editua Antet, 2007, p. 43.

Așa se explică de ce „unul dintre principiile de bază ale *teoriei critice* a fost necesitatea de a distruge familia tradițională. Corifeii Școlii de la Frankfurt predicau: «Chiar și o abolire parțială a autorității parentale în familie ar trebui să sporească disponibilitatea unei generații viitoare de a accepta schimbarea socială.»“[112].

Războiul împotriva familiei s-a intensificat pe măsură ce revoluția homosexuală[113] a luat proporții care, în urmă cu cîteva zeci de ani, ar fi fost greu de imaginat. Militantismul gay ia avînt spre finalul anilor '70. Manifeste care circulau în epocă propuneau „eliberarea homosexualului din fiecare (...): îmbrăcămintea, atitudinea devin unisex (fetele poartă pantaloni, bărbații au părul lung și amulete); destui tineri hippie sînt bisexuali poligami. Se cere încetarea represiunii sexuale“[114].

Corectitudine politică și globalism economic

Revoluția „eliberării“ a transformat omul dintr-o ființă puternică, demnă, înrădăcinată în Adevăr și ancorată în valori moștenite (organice), responsabilă și liberă (atribute ale maturității) într-un individ vulnerabil, dependent, fără identitate, înrobit patimilor pe care i le stimulează cultura consumismului și „manipularea magică“ mediatică[115], absorbit în vîltoarea relativismului valoric care îi

---

[112] Dr. Gerald L. Atkinson, „Feminismul radical și *corectitudinea politică*“, vezi capitolul cu același titlu din această carte.
[113] Recomand cartea Virgiliu Gheorghe și Andrei Dîrlău, *Fața nevăzută a homosexualității*, Editura Christiana, București, 2014.
[114] Adi Dohotaru, *op. cit.*, p. 73.
[115] A se vedea conferința „Manipularea magică, pericolul pornografiei“ susținută de biofizicianul Virgiliu Gheorghe http://www.familiaortodoxa.ro/2012/03/25/manipularea-magica-pericolul-pornografiei/.

anulează discernămîntul și reperele, un om incapabil să se autoguverneze. Toate acestea, tocmai ca o consecință a faptului că (revoluția „eliberării") a ridicat mai presus de orice ideea autonomiei individuale. Omul dezrădăcinat devine inevitabil subjugat ingineriilor sociale. Rupt de comunitatea organică în cadrul căreia era legat de semenii săi printr-o istorie, limbă și tradiție comune, pentru a fi „globalizat", el ajunge nu numai un individ fără concretețe, „topit" în melanjul uniformizator multiculturalist, dar și o piesă de schimb, o marfă sau mînă de lucru ieftină pe „piața liberă globală". Din idealul unei libertăți fără limite și al unei vieți fără responsabilități, propovăduit de *noua stîngă* a anilor '60, s-a născut acest „om nou" infantilizat și slab, automizat. Însă atît ingineriile culturale din laboratoarele neomarxismului, cît și ingineriile economice asociate mercantilismului corporatist au contribuit la crearea acestui „om nou", la subminarea instituțiilor tradiționale, la masificarea comunităților și fragmentarea societății[116]. Marxismul cultural creează indivizi perfect integrabili în sistemul corporatist neoliberal, înghițiți în abstractismul globalist.

Societatea, atacată din ambele direcții („Society? There is no such thing as society" – „Societatea? Nu există așa ceva!", este o spusă celebră a lui Margaret Thatcher), nu-și poate menține coeziunea și nu poate dăinui fără „cărămi-

---

[116] „Simbioza dintre stîngismului academic și social cu capitalismul corporat, alianța dintre *corectitudinea politică* și globalismul economic sînt cele care dau apă la moară sistemului actual. Imigranții, de exemplu, convin și stîngii multiculturale ahtiate după «hibriditate», și marilor corporații care caută mînă de lucru ieftină și servilă." (Mircea Platon, „Ce a mai rămas de apărat" http://www.rostonline.org/rost/sep2007/conservatorii.shtml); „Controlul social exercitat de stat nu presupune existența unei economii socializate, iar intervenția guvernamentală în creșterea copilului, în relațiile conjugale și în relațiile dintre grupuri poate continua acum în asociere cu forțele pieței" (Paul Gottfried, *op. cit.*, p. 25).

zile" ei de baza: familia[117], biserica, comunităţile organice, care alcătuiesc ţesutul ei trainic. Smuls din acestea şi negînd orice altă autoritate, individul pasiv s-a lăsat lesne angrenat în structuri artificiale, impersonale. Cum spune G. K. Chesterton, „fără familie, rămînem lipsiţi de apărare în faţa statului, care, în vremurile moderne, este statul servil"[118]. „Statul servil" de astăzi este „statul terapeutic" (Gottfried) sub a cărui oblăduire grijulie se află individul vulnerabil. Individualismul anarhic – constată conservatorul britanic Phillip Blond[119] – a avut nevoie de puterea şi controlul unui stat cu atribuţii tot mai extinse care să menţină ordinea şi să stabilească normele *corecte*, dezirabile, care trebuie urmate. „Date fiind discreditarea sau uzurparea altor autorităţi, numai administratorii publici şi gardienii, în cîrdăşie cu aceştia, ai «amabilităţii», «corectitudinii» şi

---

[117] „În ultimii treizeci de ani am fost martorii unui atac concertat împotriva familiei şi a înţelegerii tradiţionale a căsătoriei. Schumacher [E. F. Schumacher, autorul cărţii *Small Is Beautiful: A Study of Economics As If People Mattered* (1973), n. tr.] ar fi fost consternat de o asemenea întorsătură a lucrurilor. El înţelegea că familia constituie cea mai mică şi cea mai frumoasă parte a unei societăţi sănătoase – de fapt, temelia pe care se clădeşte orice societate sănătoasă. Să înlăturăm familia din inima societăţii şi va domni un hedonism inuman. Şi, de vreme ce înseamnă egoism fără limite, hedonismul este opusul total al autolimitării [virtuţii cumpătării] necesare pentru restaurarea unei economii şi politici fireşti. Pe scurt, ce e mic este încă frumos fiindcă familiile au încă valoare." (Joseph Pearce, „A Still, Small Voice", articol în revista online http://distributistreview.com/mag/2010/09/a-still-small-voice/).

[118] „Without the family, we are helpless before the state, which in our modern case is the Servile State", G. K. Chesterton, *The Superstition of Divorce* (1920). A se vedea, pentru acest subiect, şi cărţile lui Hilaire Belloc (care ar merita traduse şi în România) *The Servile State* (1912) şi *An Essay on the Restoration of Property* (1936).

[119] Phillip Blond, „Shattered Society", în *The American Conservative*, 1 iunie 2010, http://www.theamericanconservative.com/articles/shattered-society/; http://distributistreview.com/mag/2010/11/societatea-destramata/, trad. Irina Bazon.

«bunăvoinţei» sînt împuterniciţi să decidă care este comportamentul corect.“[120]

Un alt conservator, James Matthew Wilson, profesor la Universitatea creştină din Villanova (SUA), constată, pe bună dreptate, că, „dacă individul e unica entitate socială, el se va simţi întotdeauna slab, relativ lipsit de apărare, izolat şi înstrăinat de mijloacele de a-şi asigura viitorul“[121]. Puterea comunităţilor fiind tot mai slăbită, „soluţia“ rămîne dependenţa individului faţă de entităţi abstracte, impersonale. Singurele puteri care rămîn - remarcă tot Phillip Blond - sînt statul şi piaţa[122] sau, am spune noi, „big government“ (marele guvern) şi „big business“ (marile corporaţii). În fond, acestea sînt noile „entităţi“ deţinătoare de autoritate, care substituie comunităţile tradiţionale (formînd, în locul lor, societatea de masă) şi anihilează legăturile fireşti de vecinătate dintre oameni[123].

---

[120] Paul Gottfried, *op. cit.*, p. 9.

[121] James Matthew Wilson, „Scrisoare de la un conservator tradiţional“, „Letter from a Traditional Conservative“ http://www.frontporchrepublic.com/2009/04/letter-from-a-young-conservative/. Preluată şi tradusă în româneşte în cartea *A treia forţă. Economia libertăţii*, Ed. Logos, 2009, pp. 180-191.

[122] „Decăderea culturii noastre este înţeleasă cel mai clar ca rezultat al dispariţiei societăţii civile. Rămîn doar două puteri: statul şi piaţa. Nu mai există, în mod eficient şi independent, guvern local, biserici, sindicate, societăţi cooperatiste sau organizaţii civice care să opereze la nivel de comunitate. În trecut, aceste instituţii funcţionau ca mijloace prin care oamenii obişnuiţi îşi exercitau puterea. Acum comunităţilor mutualiste le-au luat locul indivizii pasivi şi izolaţi unii faţă de ceilalţi. Sferele civile fie au dispărut, fie au devenit aservite statului dictatorial sau pieţei monopolizate“ (Phillip Blond, *ibidem*).

[123] „Relaţiile dintre indivizii societăţii de masă nu mai sînt specifice, individualizate şi nu mai reprezintă un scop în sine. Ele au devenit mijloc de atingere a altor scopuri impuse de un sistem de valori incompatibil cu cel tradiţional. Puterea comunităţilor este tot mai slabă, acestea delegîndu-şi competenţele către puteri şi instituţii străine, impersonale, neinteresate de specificul lor, care, pe cale de consecinţă, nici nu rezolvă în mod adecvat problemele comunităţilor. În astfel de condiţii, indivizii sînt tot mai singuri, mai îndepărtaţi unii de alţii, mai săraci în relaţii,

Statul managerial urmăreşte să neutralizeze puterea grupurilor sociale care nu se află sub controlul acestuia, acaparînd sferele sociale odinioară independente. Grupurile minoritare care se bucură de statut privilegiat depind de stat, care le protejează şi le întăreşte poziţia în detrimentul grupurilor care contestă dominaţia acestuia. O cultură majoritară, înrădăcinată istoric, care nu este un „produs“ al statului managerial, „se află în poziţia de a se opune în mod eficient puterii acestuia; prin urmare, statul pretinde că cultura dominantă [cu rădăcini istorice în acea comunitate] nu reprezintă decît unul dintre multele grupuri care se află în competiţie, fără a avea vreun statut privilegiat. Ca urmare, societatea civilă îşi pierde statutul independent şi devine total subjugată puterii statului“[124]

Acest tip de stat nu mai este reprezentativ, de vreme ce nu mai reprezintă valorile organice ale populaţiei majoritare. Astfel că se întîmplă deseori ca reglementările şi legile implementate să vină în contradicţie cu aceste valori organice. Exemple în acest sens sînt încercarea de scoatere a religiei din şcolile publice, introducerea educaţiei sexuale în şcoli, legalizarea „căsătoriilor“ între persoane de acelaşi sex, modificarea Constituţiei pentru a o adapta agendei străine etc. „...statul, astăzi, face legea. Statul e sursa legii pe care poporul trebuie să o aplice, deşi ar trebui să fie invers. «Elita» născoceşte «valori» pe care poporul trebuie să le asimileze, cînd de fapt elita ar trebui să ilustreze valorile organice ale ortodoxiei populare. În locul tradiţionalei autorităţi de judecător a regelui care împarte dreptatea, statul şi-a arogat autoritatea de legiuitor. Statul e acum sursa legii, chiar dacă în teorie e «poporul». Ca atare, statul nu

mai slabi ca posibilităţi, percepîndu-se a fi la dispoziţia şi în situaţia de a deveni victimele unor forţe destructurante.“ (Prof. univ. Ioan Deac, cursul *Introducere în sistemul mass-media*, p. 10).

[124] http://www.whatwouldthefoundersthink.com/multiculturalism-and-the-politics-of-guilt-by-paul-edward-gottfried.

mai reprezintă nimic altceva decît pe sine (adică elitele birocratic-manageriale)."[125] Acest tip de stat devine „minimal" cînd se pune problema să apere cauza și interesele cetățenilor de rînd, majoritari.

Pentru ca statul să-și recapete reprezentativitatea, el trebuie să redevină al poporului (al populației majoritare). Iar poporului nu îi este potrivit nici „big government" (statul supradimensionat), nici „big business" (care, pentru a-și putea întinde tentaculele strivitoare, are nevoie de statul minimal, absolvit de obligația de a apăra interesele omului obișnuit) – ambele construite pe individul masificat –, ci un stat care să asigure condițiile pentru existența și dezvoltarea acelor comunități care formează societatea, începînd cu cea mai mică, de care depind sănătatea și continuitatea întregii comunități: familia.

„Toate aspectele statului servil[126] conduc la erodarea familiei. Marele guvern încearcă să reducă autoritatea și funcțiile familiei. *Big Business* destramă familia, îndepărtîndu-i atît pe tată, cît și pe mamă de căminul familial și reducîndu-i la condiția de sclavi salariali."[127] Familia este supusă, prin urmare, unui proces alarmant al distrugerii atît prin războiul dus împotriva ei de ideologia *corectitudinii politice*, cît și prin politicile neoliberale, care favorizează dispariția ei.

---

[125] Mircea Platon, „Distributismul și statul reprezentativ" in *A Treia Forță. Economia libertății: Renașterea României profunde*, John C. Medaille, Ovidiu Hurduzeu (eds.), Logos, 2009, pp. 161-179. Recomand și Mircea Platon, *Conștiința națională și statul reprezentativ*, Editura Timpul, Iași, 2011.

[126] Definiția pe care Chesterton o dădea „statului servil" este „marele guvern sprijinit de marile corporații și marile corporații susținute de marele guvern" (Dale Ahlquist, președintele American Chesterton Society, recenzie la cartea lui G. K. Chesterton, *What's Wrong with the World*, „Ce este în neregulă cu lumea?", http://www.chesterton.org/lecture-16/.

[127] *Ibidem.*

Necesitatea ca statul sa protejeze familia este dovedită de un număr de gînditori și economiști creștini, printre care John Médaille[128], care arată că „ne putem da seama de succesul sau de eșecul guvernului observînd cît de puternice sînt familiile ca unități de bază ale societății"[129]. Dacă familiile abia supraviețuiesc, afundate în datorii, dacă numărul căsătoriilor e în scădere drastică, dacă mamele nu mai au timp, din cauza unei munci extenuante, să se ocupe de educația copiilor lor, dacă funcțiile care aparțineau inițial familiei (economică, educativă etc.)[130] sînt din

---

[128] Economist, teolog, om de afaceri, profesor universitar american, predă un curs de justiție socială la Universitatea din Dallas, în cadrul programului de Business Leaderhip. „Ceea ce nu înțeleg majoritatea experților, politicienilor, lobbiștilor, bancherilor și a societății civile cu privire la criza economică din Europa și din restul lumii occidentale este strînsa legătură dintre criză și politicile anti-viață și anti-familie. Creșterea dimensiunilor statului, monopolul deținut de corporațiile uriașe asupra resurselor lumii, dependența tot mai mare de stat a omului obișnuit, datoriile incredibil de mari și imposibil de acoperit atît ale statelor, cît si ale cetățenilor privați sînt rezultatul slăbirii politicilor de protejare a familiei ca unitate de bază a societății"; „Greșeala pe care o fac statele moderne este că înlocuiesc sau elimină funcțiile care erau inițial îndeplinite de familie." (John Maidaille, „Life and family issues underlie all economic issues in global debt crisis", https://www.lifesitenews.com/news/life-and-family-issues-underlie-all-economic-issues-in-global-debt-crisis-a?, 7 noiembrie 2011, apărut și în română pe http://www.culturavietii.ro/2011/11/25/declinul-familiei-si-criza-economica/, traducere de Irina Bazon).

[129] John Medaille, *Spre o piață cu adevărat liberă*, Editura Logos, 2012, trad. Irina Bazon, p. 138.

[130] Un număr prea mare dintre aceste funcții pe care le îndeplineau înainte familiile au fost transferate către corporații și stat, aceasta fiind o cauză importantă a slăbirii familiei și comunităților: „Wendell Berry susține că, pentru ca viața unei națiuni să se întemeieze din nou pe principiile libertății și familiei, familia trebuie să își recapete funcțiile firești. După cum scrie Berry: «Va trebui să recuperam funcțiile de cunoaștere și responsabilitate» care au fost transferate guvernelor și corporațiilor pe parcursul secolului XX, «să le reunim și să le restituim familiilor, gospodăriilor și comunităților noastre» [Wendell Berry, *A Continuous Harmony: Essays, Cultural and Agricultural*, San Diego, CA si New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1972, 1970, pp. 79, 82.]. Și marele

ce în ce mai reduse, „dacă oportunitățile de educație ale copiilor sînt limitate, dacă părinții sînt preocupați mai mult de obținerea (și distrugerea) cît mai multor lucruri pentru fericirea lor“[131], dacă (așa cum este cazul în țara noastră) părinții sînt nevoiți să ia calea emigrării abandonîndu-și copiii - consecința fiind destrămarea familiilor -, atunci statul și-a pierdut atribuțiile lui adecvate, iar familia este supusă disoluției.

Încheiere

Singura posibilitate de a ne sustrage din mrejele noului tip de totalitarism (care, spre deosebire de cel dinainte, are un caracter magic, ademenitor, mult mai perfid și mai corupător al sufletelor și minții) este prin recuperarea valorilor maturității și, implicit, a controlului asupra propriei noastre vieți, asupra propriilor noastre comunități și a copiilor noștri. Ca și înainte, dușmanul numărul 1 al noului totali-

---

sociolog ruso-american Pitirim Sorokin a arătat că «pierderea funcției» constituie atît cauza, cît și simptomul principal al declinului familiei. Sorokin scria în *Criza epocii noastre*: «În trecut, familia reprezenta cea mai importantă instituție educațională în cadrul căreia erau formați tinerii. Acum cîteva sute de ani, familia era aproape singura instituție care asigura educația unei proporții însemnate a generației tinere. În prezent, funcțiile educative ale familiei s-au redus extrem de mult. (...) Familia a rămas fără majoritatea prerogativelor care îi reveneau în trecut». Sorokin a atras atenția și asupra pierderii funcțiilor religioasă, recreațională și de subzistență. «Acum familiile sînt mici, iar membrii ei se desprind repede de căminul familial (...). Drept rezultat, casa familială a devenit doar «un loc de parcare pe timp de noapte» [Pitirim Sorokin, *The Crisis of Our Age*, E.P. Dutton, New York, 1941] - conchide el.“ (Allan Carlson, *Economia centrată pe familie*, discurs rostit în cadrul „Summitului demografic de la Moscova: Familia și viitorul umanității“, desfășurat în perioada 29-30 iunie 2011, la Universitatea de Stat din Moscova, http://atreiafortaromaniaprofunda.blogspot.ro/2011/08/economia-centrata-pe-familie.html, traducere de Irina Bazon).

[131] John Medaille, *ibidem*.

tarism este creştinismul. Fiindcă numai Adevărul întrupat în istorie este neintegrabil utopiei şi „strică planurile" celor care urmăresc să anihileze omul concret, să-l depersonalizeze, pentru a-l transforma într-un „cetăţean global". Cînd îşi va reîntoarce chipul către Tatăl, omul va înceta să mai fie pradă „tiraniei terapeutice", ingineriilor (sociale, culturale, economice etc.) şi experimentelor de tot felul. Restaurarea valorilor care sînt întruchiparea autorităţii – Biserica, familia, neamul, strămoşii etc. – ne va crea pavăza tare împotriva tăvălugului globalist ce se rostogoleşte dinspre Occidentul descreştinat şi decadent, căruia marxiştii culturali au reuşit să-i sluţească, într-o asemenea măsură, chipul – un chip altădată creştin şi demn –, făcîndu-l de nerecunoscut. O soluţie ne-o propune şi William S. Lind, coordonatorul volumului despre istoria *corectitudinii politice*, care formează prima parte a acestei cărţi: „Mulţi membri ai comunităţilor conservatoare sînt deja parte a mişcării ce urmăreşte separarea de cultura dominatoare coruptă, dorind crearea de instituţii paralele. Mişcări similare au început şi în alte aspecte ale vieţii, încercînd să ofere variante viabile. Un exemplu sînt cei care promovează fermele mici, care cultivă produse organice, ocupîndu-se de dezvoltarea pieţelor pentru produsele lor."[132]

---

[132] https://www.scribd.com/doc/14151239/Intellectual-Terrorism-Crossing-Marx-With-Freud-and-Nietzsche-The-Frankfurt-School-From-New-York; fragmentul tradus preluat de la http://gandeste.org/politica/corectitudinea-politica-marxism-cultural-industria-de-divertisment-arma-principala-pentru-genocidul-cultural-moral-2/27931.

Această pagină a fost lăsată intenționat albă

Muzeul Țăranului Român, sub asaltul agresiv al corectitudinii politice

DE
IRINA BAZON

1. Despre „muzeografia mărturisitoare“ a lui Horia Bernea și sacrilegiul la adresa memoriei sale

Prin gestul condamnabil și absurd al directorului general al Muzeului Țăranului Român de a accepta ca muzeul să fie partener în manifestările legate de „luna istoriei LGBT“, din februarie 2013, prin proiectarea, chiar în studioul „Horia Bernea“, de filme de propagandă homosexuală, sînt întinate, în mod scandalos, memoria marelui Horia Bernea, dar și credința, modul de viață și valorile țăranului român – pe care Bernea a dorit să le prezerve cît mai vii, mărturisindu-le prin „obiecte-martir“, menite să îl faca pe omul de azi „să înțeleagă cît de sărac este în comparație cu strămoșii lui“[1]! Horia Bernea, care a ales icoana și crucea „implicată în sensul profund al obiectelor“ ca teme principale pentru a crea o „muzeografie mărturisitoare“, se întreba:

[1] Interviu cu Horia Bernea: „Arta icoanei este o culme a artei“ http://www.crestinortodox.ro/interviuri/arta-icoanei-este-culme-artei-70549.html.

„Ce fel de om, de român, poate să nu se bucure de existența unui muzeu al civilizației tradiționale?

Ce fel de om, de intelectual și de român nu se bucură de refacerea celui mai vechi muzeu etnografic al țării?

Ce fel de om e acela care nu vrea ca imaginea strămoșului nostru, țăranul, să aibă un loc de «odihnă» și de «acțiune» binefăcătoare asupra lumii noastre bolnave?!

Ce fel de om, ce fel de intelectual este acela care nu știe că nu se poate trăi fără memorie? (...)

Te gîndești mereu la tot ce-a fost distrus în această țară, la ce are nevoie, la ce poți face, la ce răspunde unei nevoi esențiale a omului de azi (cu sau fără voia și știința lui). Revezi obiecte și se configurează o temă vastă, dar lipsită de echivoc: Crucea. (...) A opta pentru această temă este, cum ziceam, o mărturisire. Înseamnă să reafirmi omniprezența crucii, importanța și puterea ei în ziua de astăzi, într-o lume rătăcită, secularizată și îndrăcită de multe ori."[2]

Ce fel de oameni conduc astăzi Muzeul, dacă necinstesc în acest mod imaginea strămoșului nostru, a omului tradițional, Crucea, icoana, valorile și temele pe care le descriu tainic și „le cîntă" obiectele („Începi să-ți propui teme posibile, teme ce-ar putea trăi într-un astfel de spațiu «cîntate» de obiectele ascunse în depozit. (...) Revezi obiecte și se configurează o temă vastă, dar lipsită de echivoc: Crucea"[3])? Fiindcă muzeul nu este un depozit de obiecte neînsuflețite, perimate sau de piese de artizanat care „suferă de o avansată carență spirituală", ci „un muzeu ca un cîntec, ca o respirație", care, în același timp, are menirea de „a atrage atenția

---

[2] Horia Bernea, Irina Nicolau, Carmen Huluță, *Cîteva gînduri despre muzeu, cantități, materialitate și încrucișare*, Editura Liternet, 2003, pp. 9-10, http://editura.liternet.ro/carte/48/Horia-Bernea-Irina-Nicolau-Carmen-Huluta/Cateva-ganduri-despre-muzeu-cantitati-materialitate-si-incrucisare-Dosar-sentimental.html.

[3] *Ibidem*, p. 10.

asupra sensurilor profunde ale vieţii şi ale morţii"[4]; nu este despre o lume moartă, ci despre ceea ce face din muzeografia lui Horia Bernea **„un act de recuperare a vieţii"**.

Muzeul vorbeşte despre „coerenţa (frumuseţea) sufletului tradiţional", despre „rînduială", despre omul nededublat, care nu producea, ci „năştea obiecte". Ne introduce într-un univers al obiectelor tradiţionale, „mult mai legate de organic", care interacţionează armonic şi reflectă întregul, fiindcă ele nu au „funcţia de a se autoprezenta, de a vorbi despre sine", ci compun lumea ţăranului român, care „nu cunoaşte lupta pentru autodepăşire. Este o calmă şi bună exprimare a bucuriei de a exista"[5]. E un muzeu „în stare permanent născîndă", hărăzit să ofere mereu o „privire proaspătă" asupra civilizaţiei ţărăneşti, să vorbească despre o lume care este „bună prin scop, frumoasă prin facere, complexă prin vieţuire şi spirituală prin materialitate"[6].

„Societatea s-a schimbat mai mult decît omul, ale cărui nevoi esenţiale nu pot varia în funcţie de epocă. Ţăranul vechi, cel pe care l-am cunoscut în copilărie, este pentru omul de astăzi greu de definit, aşa cum greu de înţeles sînt noţiunile de om cumsecade, nobleţe, cinste, curaj, grijă, ascultare, rînduială, cuvînt dat. Sînt cuvinte pentru care merită să te baţi." (Horia Bernea[7]).

Aşadar, ce fel de om conduce astăzi Muzeul Ţăranului Român, cînd acesta nu doar se îndepărtează, dar şi se aşază la antipodul omului tradiţional (uitînd, în mod

[4] „Un muzeu neliniştitor, care pune probleme? Dar ce înseamnă a pune probleme? Înseamnă a atrage atenţia asupra sensurilor profunde ale vieţii şi ale morţii. Un muzeu care pune probleme îl obligă pe vizitator să se întrebe asupra unor lucruri care, în mod obişnuit, depăşesc condiţia lui" (*ibidem*, p. 13).

[5] *Ibidem*, p. 6.

[6] *Ibidem*, p. 12.

[7] *Ibidem*, p. 6.

iresponsabil, avertismentul lui Horia Bernea: „Cu cît ne îndepărtăm de omul tradițional, cu atît riscul imposturii este mai mare“[8])? Fiindcă îngăduie ca ușile acestui sanctuar păstrător al identității și al unui tezaur de valori tradiționale și spirituale ale neamului românesc să fie larg deschise pentru a face loc, împotriva oricărui bun-simț și oricăror decențe – trăsături definitorii ale țăranului român (oglindite desăvîrșit în scrierile lui Ernest Bernea și ale Părintelui Dumitru Stăniloae) –, ideologiei mutilante care lovește în miezul profund al acestor valori. Sînt atacate, astfel, straturile profunde ale sufletului românesc pe care omul tradițional l-a păstrat, prin vremuri, curat, demn și senin[9], chiar în fața morții, a nenumăratelor năpaste pe care le-a îndurat jertfelnic pentru a-și apăra credința și neamul; el a rezistat în istorie prin răbdare și rugăciune[10].

---

[8] *Ibidem.*

[9] „De unde psihanaliza ne învață că înapoia conștientului aparent clar, demn și curat, clocotește inconștientul cel sumbru, mocirlos, complexat și abject, iată că în privința sufletului românesc lucrurile stau anapoda. ... Straturile mai adînci ale nuvelei lui Brătescu-Voinești ne dezvăluie străfundurile unui lac de o mare limpezime, ca și balada Mioriței, unde palpită aceeași putere de transfigurare (în baladă, transfigurarea situației tragice, în nuvelă transfigurarea prin simpatie și prietenie a unor situații triviale) și aceeași pace — principala moștenire lăsată oamenilor de Mîntuitor. Vezi, Anatolie, *Călătorului îi șade bine* este o bucată de mare însemnătate pentru tipologia românească și nemuritoare în literatura noastră deoarece rămîne ca o fotografie, mai bine zis o radiografie a caracterului unui norod. O radiografie care vorbește deslușit și se interpretează ușor: straturile adînci ale sufletului românesc sînt calme și senine, în lacul mioritic — modest ca suprafață, așezat la periferia marilor centre ale civilizației, la «răscrucea marilor imperii» — se reflectă un cer cu totul curat“ (Nicolae Steinhardt, *Jurnalul fericirii*, Editura Polirom, 2008, p. 296).

[10] „Strămoșii noștri nu au fost oameni secătuiți de energia duhovnicească. Ei au fost în stare să înfrunte năvălirile din cele patru puncte cardinale, au apărat Occidentul vărsîndu-și sîngele aici, suferind pe acest pămînt pentru credință și pentru neam. Pe sacrificiul nostru s-a dezvoltat Occidentul. ... ei ne scufundă din criză în criză, din mizerie în mizerie, și poporul român rabdă. Lucrul acesta nu se întîmplă cu ungu-

Dar conducerea muzeului refuză ca „imaginea strămoşului nostru, ţăranul, să aibă un loc de «odihnă» şi de «acţiune» binefăcătoare asupra lumii noastre bolnave", pentru că permite ca odihna să-i fie tulburată, memoria întinată şi cîntecul transfigurator al obiectelor care mărturisesc despre el - şi despre o lume care-şi păstra armonia şi unitatea datorită icoanei („Eu nu pot să mă pierd, din cauza icoanei. Ce fac cei ce nu au icoane? Cad mai uşor"[11]) şi a „omniprezenţei crucii" - să fie curmat. Este lăsată, în mod ruşinos, cale liberă unei lumi bolnave, care să invadeze, să siluiască acest spaţiu proiectat de Horia Bernea a fi păstrător şi mărturisitor al normalităţii. Prin permiterea unor astfel de manifestări în interiorul lui, muzeul se dezice de însăşi menirea pentru care a fost conceput, pentru a deveni părtaş la minciuna propagandei, care impune anormalul drept normal - conform unui plan de reeducare dictat de diverse fundaţii străine. Impostura, cu privire la care atrăgea atenţia Horia Bernea, se instalează nestingherită.

„Se instaurează încetul cu încetul un duh perfid, care răstoarnă valorile şi perverteşte limbajul. Anormalul devine normal, viciul devine virtute, minciuna devine adevăr, (...) sodomia se cheamă «orientare comportamentală». (...) Iuda se plimbă nestingherit prin societate, prin istoria omenirii, dar şi prin creştinătate." (Mitropolitul Bartolomeu Anania[12])

Un astfel de duh perfid trebuie întîmpinat prin acea subversiune creştină, despre care vorbea Horia Bernea, menită să împiedice fiinţa umană să intre „în conformis-

---

rul, cu polonezul, cu alţii, care se scutură repede de apăsarea altora. Dar românul, săracul, rabdă. Să ştiţi că noi aşa am rezistat în istorie, prin răbdare şi rugăciune" (Interviu cu Părintele Iustin Pîrvu, http://www.cuvantul-ortodox.ro/recomandari/2011/08/19/parintele-iustin-parvu-intr-un-interviu-recent-la-ora-actuala-nu-avem-alta-cale-decat-rabdarea-si-rugaciunea/).

[11] Horia Bernea, *op. cit.* p. 10.

[12] http://apostolatintarafagarasului.blogspot.ro/2011/05/civilizatia-anormalului.html.

mul păcatului"[13]. Un rol similar trebuie să îl aibă un „muzeu subversiv"[14], care dă mărturie și ne reamintește de o lume a rînduielii și frumuseții, în contrapondere cu neorînduiala morală a lumii contemporane măcinate pînă în temelii de boli crunte, care desfigurează chipul omului.

Acest „duh perfid" nu poate fi contracarat și subminat decît prin legătura vie cu ceea ce păstrează „duhul fecund" al celor de ieri[15], iar un muzeu precum Muzeul Țăranului Român a fost gîndit tocmai pentru a înlesni crearea acestei legături, care să regenereze, să îmbogățească, să odihnească sufletul blazat, sărăcit și dezorientat al omului contemporan, care și-a uitat rădăcinile. Puterea acestui „duh perfid" nu poate fi învinsă decît prin ancorarea în Biserică – pe care nu fără rost Horia Bernea a adus-o în muzeu –, singura care, cum spune profesorul Ilie Bădescu[16], are puterea de a controla teribilele „forțe ale devierii" (forțe care conduc popoarele la „ascultarea răutății" și le abat de la rînduielile firești), fiindcă are acces la învățăturile revelate.

Răspunzînd, prin temele muzeografiei sale mărturisitoare, unei „nevoi esențiale a omului de azi (cu sau fără voia și știința lui)", Horia Bernea a știut că omul depersonalizat și ateizat al lumii contemporane (trecut prin

---

[13] „A lupta contra păcatului: acesta este miezul nonconformismului «definitiv» al creștinismului. De aceea el va surprinde întotdeauna ființa umană înclinată în orice moment, cu fiecare gest, să intre în conformismul păcatului!" (Horia Bernea, în *Rosturi*, iunie 1992; *op. cit.* p. 14).

[14] „Cînd afirmăm că muzeul este subversiv aveam în vedere o subversiune de felul celei creștine, una care te face să simți și să crezi că lumea e bună prin scop, frumoasă prin facere, complexă prin viețuire și spirituală prin materialitate." (Horia Bernea, *op. cit.* p. 12).

[15] „Noi cei pierduți, re-ntorși din zări, / Cu vechiul nostru duh fecund,/ Ne 'napoiem și-n disperări / Și-n răni ce-n piepturi se ascund. / Și-n lacrimi ori în mîngîieri, / Tot noi vom curge zi de zi./ În tot ce mîine, ca și ieri, / Va sîngera sau va iubi..." (Radu Gyr, *Ne vom întoarce într-o zi...*)

[16] Ilie Bădescu, „De-realizarea lumii prin false elite", în cursul *Globalizare, comunicare interculturală, identitate și integrare europeană. Perspectiva sociologiei*, pp. 91-94.

experimentul comunist mutilant) are nevoie să fie ajutat să refacă legătura cu propriile lui rădăcini, rol pe care artistul şi l-a asumat ca fiind „esenţialmente legat, pentru noi, de tradiţia ortodoxă"[17].

Nevoia esenţială a omului de azi este, mai mult decît oricînd, icoana. Artistul trebuie „să salveze", participînd „la sensul sacrificiului ce a mîntuit lumea", sens prin care firea şi chipul omului sînt restaurate, şi nu să contribuie la alterarea şi falsificarea naturii umane pentru a o „ajusta" diverselor agende ideologice ale prezentului – exact ceea ce face propaganda homosexuală.

„Prohibirea prozelitismului homosexual din articolul 200 al Codului Penal este un lucru folositor în încercarea de a bara puţin calea ridicolului existenţial al unor dezvoltări recente din societatea occidentală. Ştiu că lumea e condusă, în bună măsură, de o mafie homosexuală, dar asta nu trebuie să ne impresioneze prea tare. A merge «în ton cu spiritul vremii» este un lucru pozitiv, dar e un act în care trebuie să domine discernămîntul. În general, e jenant că realitatea ne obligă să vorbim despre şi să dezbatem lucruri ce au un caracter intim. Problemele de mare interes, cele ale Bisericii şi ale credinţei, de exemplu, au devenit lucruri de interes privat, iar problemele intime legate de sex au ajuns lucruri de interes general..." (Horia Bernea[18])

Sprijinul acordat de MŢR acestor manifestări toxice pentru sufletul atîtor tineri este un gest incalificabil prin care conducerea muzeului, în special directorul acestuia, nu face decît să cînte în strună celor care au călcat şi continuă să calce cu bocancii pe chipul României – pe care strămoşii

---

[17] Horia Bernea, interviu acordat în septembrie 1990, preluat în revista *Rost*, nr. 35, ianuarie 2006; http://irinamonica.wordpress.com/2012/11/10/horia-bernea-artistul-trebuie-sa-participe-la-sensul-sacrificiului-ce-a-mantuit-lumea/

[18] www.observatorcultural.ro/Prohibirea-prozelitismului-homosexual-din-articolul-200...*articleID_4982-articles_details.html.

noştri (printre care şi valorosul artist Horia Bernea) l-au păstrat demn, făcînd din acest chip o icoană.

2. Luna „Nymphomaniac" la sala „Horia Bernea" a Muzeului Ţăranului Român[19]

Dacă în februarie 2013 era programată celebrarea „lunii LGBT" la Muzeul Ţăranului Român, în februarie 2014 a venit rîndul lunii „Nymphomaniac" la MŢR. A fost cel mai difuzat film din luna respectivă la Noul Cinematograf al Regizorului Român – cum a fost redenumit studioul „Horia Bernea"[20] -, din incinta Muzeului Ţăranului Român, fiind la loc de cinste pe lista filmelor proiectate în perioadele 7-9 februarie[21], 14-19 februarie, 22-26 februarie. Un film

[19] Articol apărut iniţial pe portalul *Active News*, 24 februarie 2014, http://activenews.ro/luna-nymphomaniac-la-sala-horia-bernea-muzeului-taranului-roman_1822530.html.

[20] Întrebată, într-un interviu, ce părere are despre faptul că studioul „Horia Bernea" a primit, recent, un alt nume – „Noul Cinematograf al Regizorului Român" – artista Silvia Radu a răspuns: „Cred că este o ruşine. Horia Bernea este un erou naţional şi ar trebui să fie fericiţi că au un studio care îi poartă numele. Faptul că se dezic de el este un lucru foarte urît" http://vremurivechisinoi.blogspot.ro/2013/02/silvia-radu-despre-cazul-mtr-accept-in.html.

[21] „Noul Cinematograf al Regizorului Român, Program 7-9 februarie 2014: Vineri, 7 februarie, 18:30 şi 21:00 Premieră – Nymphomaniac: Volume 2 de Lars von Trier. 2013. Cu Stellan Skarsgard, Stacy Martin, Charlotte Gainsbourg, Shia LaBeouf. Dramă. 124 min. IM-18.

Sîmbătă, 8 februarie, 14:00 Inside Llewyn Davis de fraţii Coen, S.U.A, 105 min, 2013. Cu Oscar Isaac, Carey Mulligan, John Goodman, Garrett Hedlund, Justin Timberlake. Grand Prix Cannes 2013. Două nominalizări la Premiile Oscar. 16:00 Nymphomaniac: Volume 1 de Lars von Trier. 2013. Cu Stacy Martin, Charlotte Gainsbourg, Shia LaBeouf. Dramă. 118 min. IM-18. 18:30 Nymphomaniac: Volume 2 de Lars von Trier. 2013. Cu Stellan Skarsgard, Stacy Martin, Charlotte Gainsbourg, Shia LaBeouf. Dramă. 124 min. IM-18. 21:00 Nymphomaniac:

pornografic (avînd două părţi, „Volume 1" şi „Volume 2"), la care au putut avea acces elevi şi studenţi.

Ne întrebăm dacă proiectarea unor filme de acest gen pentru „educaţia tinerilor", prezentate sub numele perfid de „filme de artă", este ceva obişnuit la acest cinematograf şi dacă face parte dintr-un program ideologic bine ţintit.

Care este rostul acestui cinematograf în cadrul Muzeului Ţăranului Român? Prin astfel de „proiecte culturale" care nu au nici o legătură cu obiectivele şi funcţiile muzeului, prevăzute clar în statut, valoarea patrimoniului deţinut, însăşi identitatea acestui muzeu, care respiră şi mărturiseşte identitatea şi chipul neamului românesc, nu este oare puternic diluată şi erodată? Este un fapt constatat de persoane mult mai îndreptăţite, cum este directorul adjunct al muzeului, dl Mihai Gheorghiu, într-o scrisoare deschisă adresată, în noiembrie 2013, fostului ministru al Culturii[22].

Despre aceste probleme s-a mai discutat în februarie 2013, cînd au existat reacţii bine-venite din partea unor

---

Volume 2 de Lars von Trier. 2013. Cu Stellan Skarsgard, Stacy Martin, Charlotte Gainsbourg, Shia LaBeouf. Dramă. 124 min. IM-18.

Duminică, 9 februarie: 14:00 Nymphomaniac: Volume 1 de Lars von Trier. 2013. Cu Stacy Martin, Charlotte Gainsbourg, Shia LaBeuf. Dramă. 118 min. IM-18. 16:30 Nymphomaniac: Volume 2 de Lars von Trier. 2013. Cu Stellan Skarsgard, Stacy Martin, Charlotte Gainsbourg, Shia LaBeouf. Dramă. 124 min. IM-18. 19:00 Inside Llewyn Davis de fraţii Coen, S.U.A, 105 min, 2013. Cu Oscar Isaac, Carey Mulligan, John Goodman, Garrett Hedlund, Justin Timberlake. Grand Prix Cannes 2013. Două nominalizări la Premiile Oscar. 21:00 Nymphomaniac: Volume 2 de Lars von Trier. 2013. Cu Stellan Skarsgard, Stacy Martin, Charlotte Gainsbourg, Shia LaBeouf. Dramă. 124 min. IM-18. Preţ - bilet întreg - 10 lei. Redus: elevi/ studenţi/ pensionari 7 lei. Spectacolele rulează cu un minim de 8 spectatori. Adresa: str. Monetăriei nr. 3, Sect. 1, în incinta Muzeului Naţional al Ţăranului Român" (program preluat de pe site-ul Muzeului Ţăranului Român)

[22] Dr. Mihai Gheorghiu, *Scrisoare deschisă către ministrul Culturii, Daniel Barbu: Lichidarea Muzeului Ţăranului Român?* http://www.cotidianul.ro/lichidarea-muzeului-taranului-roman-225810/.

organizații ortodoxe față de reprobabila asociere a MȚR cu manifestările legate de „luna istoriei LGBT" și cu propaganda homosexualității. Atunci se programase proiecția filmului „The kids are all right", o armă ideologică folosită în războiul (dus pe plan mediatic și psihologic, amploarea și efectele lui fiind cu atît mai alarmante) împotriva familiei și a rînduielii firești, film încadrat, de asociația Motion Picture din America, în categoria „R" pentru conținutul sexual puternic, nuditate, limbaj licențios și consum de alcool și droguri de către tineri.

Deși proiecția lui în timpul „lunii istoriei LGBT" a putut fi împiedicată, filmul a fost reprogramat, rulînd mai tîrziu în sala care poartă numele refondatorului celui mai frumos și valoros muzeu al nostru. În incinta unui muzeu care dă mărturie despre o lume a rînduielii și a serenității, așezată în rost, cum era cea a țăranului român, desfășurarea unor astfel de programe „culturale" este un fapt total inadecvat și lipsit de decență. Prin asemenea asocieri ale MȚR cu tot felul de proiecte și manifestări „artistice" și „culturale"[23] (în general, emanații ale unui postmodernism destructurant), care nu au nimic comun cu menirea muzeului, se creează ceea ce dl Mihai Gheorghiu numește, pe bună dreptate (în scrisoarea adresată fostului ministru al Culturii), un „bazar cultural". Un „bazar" în care valorile tari și vii, profund ortodoxe și tradiționale, ale satului românesc sînt secătuite de forța lor simbolică, transformatoare, de puternica lor încărcătură identitară, care este dizolvată în talmeș-balmeșul cultural politic corect.

Or, tocmai acesta este pericolul de care s-a ferit Horia Bernea cînd a întemeiat muzeografia sa mărturisitoare,

[23] Printre acestea, absolut revoltătoare a fost și expoziția de tablouri cu maneliști pictați în foițe de aur, găzduită de Muzeul Țăranului Român între 2 și 8 iulie 2014, www.mediafax.ro/life-inedit/lumea-manelistilor-din-expozitia-de-la-muzeul-taranului-asigura-cantaretilor-accesul-la-eternitate-galerie-foto-12880625.

fiindcă a intenționat, în primul rînd, să îi facă pe români „să comunice cu propriile lor rădăcini", dar într-un mod care să le îmbogățească sufletul și să reînvie în inima (cum spunea marele artist, „muzeografia mărturisitoare se adresează inimii"[24]) și în conștiința lor frumusețea spiritului românesc. În acest scop, a evitat ideea de „muzeu etnografic" în sens clasic, ca depozitar al unor exponate moarte. În al doilea rînd, a sfidat orice formă de ideologie care ar fi putut dilua sensurile profunde conținute și viu evocate în temele muzeografiei sale mărturisitoare, printre care cele mai importante sînt Crucea și icoana, teme „«cîntate» de obiectele"[25] care compun, în muzeu, lumea țăranului român.

Aceste teme aproape că fac din muzeu o biserică (Horia Bernea a și adus biserica în muzeu), întrucît, ca și într-o biserică, menirea acestui spațiu nu este de a-i oferi omului informații, ci, în primul rînd, de a-l reînnoi, de a-l pune în comuniune cu omul tradițional (în mod similar, cuvintele din Liturghie nu sînt informație – ne spune Părintele Rafail Noica –, ci comuniune, altfel spus, ele sînt vii prin energia comuniunii, cu Dumnezeu și cu semenii noștri, pe care o degajă, sînt opusul spectacolului). Însă, prin programul ideologic suprapus agresiv peste cel adecvat scopurilor reale ale muzeului, viul din aceste obiecte este neutralizat, tradiția nu mai este evocată printr-o muzeografie gîndită de Bernea ca „un act de recuperare a vieții"[26], ci este muzeificată prin vidarea ei de viață, pentru a nu deranja ideologia corectă politic.

---

[24] *„Cum se transformă un act de mărturisire într-o muzeografie mărturisitoare? Creînd o muzeografie care se adresează în primul rînd inimii. Se adresează mult mai tare unui afect inteligent, să zicem, decît rațiunii uscate"* (Horia Bernea, Irina Nicolau, Carmen Huluță, *Cîteva gînduri despre muzeu, cantități, materialitate și încrucișare*, Editura Liternet, 2003, p. 11).

[25] *Ibidem*, p. 10.

[26] *Ibidem*, p. 19.

„Arta" postmodernă versus arta ca „sursă de identitate"

Avertismentul lui Horia Bernea trebuie reafirmat tranșant în fața celor care urmăresc să impună o astfel de agendă: **„Există un pericol în care sîntem sincroni cu Occidentul: pierderea identității, uitarea rădăcinilor noastre profunde"**; „Omul tradițional, în mersul său spre Dumnezeu, avea o cale directă: calea rugăciunii; credea! Noi, care ne-am tot îndoit, care sîntem atît de bruiați, sîntem pe o cale care trebuie ajutată prin cultură. **Dar să ne întărim prin cultură, nu să ne zăpăcim prin cultură"**; „Fiecare artist trebuie să ia creația sa ca pe un dar de la Dumnezeu, adică în chip de «povară» și obligație de a o fructifica. Un astfel de artist are misiunea unui gardian, **conservator al unui tezaur spiritual, sursă de identitate pentru el și ceilalți. El trebuie, în același timp, să păstreze și să comunice (mărturisească). El trebuie să ajute și să incite pe ceilalți să comunice cu propriile lor rădăcini, un rol care este esențialmente legat pentru noi de tradiția ortodoxă. Acceptarea acestei misiuni, angajarea ființei sale profunde în acest scop, dă artistului adevărata sa investitură.** În fața unei lumi amenințate de descompunere, forțată să renege reperele fundamentale ale existenței sale, artistul **trebuie să participe la sensul sacrificiului ce a mîntuit lumea, el trebuie «să salveze»**"[27].

Or, tipul de „artă" promovată prin filmele de „artă" proiectate frecvent în sala „Horia Bernea", la așa-zisul

[27] „Arta icoanei este o culme a artei", interviu cu Horia Bernea, septembrie 1997, Muzeul Țăranului Român, http://www.crestinortodox.ro/interviuri/arta-icoanei-este-culme-artei-70549.html; Horia Bernea, interviu acordat în septembrie 1990, preluat în revista *Rost*, nr. 35, ianuarie 2006 http://irinamonica.wordpress.com/2012/11/10/horia-bernea-artistul-trebuie-sa-participe-la-sensul-sacrificiului-ce-a-mantuit-lumea/.

cinematograf de artă „Noul Cinematograf al Regizorului Român", este, mai curînd, o unealtă ideologică prin care sînt suprimate modelele identitare tradiționale. O armă mediatică folosită pentru răsturnarea valorilor, pentru a înstăpîni nefirescul drept normal, pentru a polua sufletele cu „virușii mediatici" (Virgiliu Gheorghe) concepuți să imprime, mai ales în mentalul tinerilor, gustul pentru vulgaritate și desfrîu și să le paralizeze deplin orice reacție critică și de împotrivire față de deviațiile sexuale.

Există și un „proiect educațional" lansat de către Asociația Culturală Macondo, asociație care se ocupă și cu programarea filmelor de „artă" la NCRR. Aceeași organizație planificase anul trecut, în cadrul manifestărilor legate de „luna LGBT", proiecția filmului „The Kids are All Right", ca eveniment făcînd parte din „proiectul educativ pentru liceeni" numit Cinema-Edu. Acesta este descris pe site-ul asociației drept un „proiect extrem de ambițios care acționează la nivelul cel mai adînc al sistemului educațional românesc, încercînd o educare vizuală a liceenilor din București și provincie".

Uitîndu-mă, din curiozitate, la partenerii acestei asociații, am descoperit că printre aceștia se numără gingergroup.ro, love-plus.ro și revistele *Bravo* și *Bravo girls!*. Citesc la întîmplare cîteva postări pe site-ul gingergroup.ro. Pe prima pagină se vorbește despre o expoziție numită „Centrul de reflecție pentru istorii suspendate", care „a participat la cea de-a 55-a ediție a Expoziției Internaționale de Artă – La Biennale di Venezia". Găsim toate ingredientele artei postmoderne nihiliste, dizolvante, relativizante. Un film proiectat în cadrul expoziției este „un comentariu asupra necesității de a incendia arta veche pentru a face loc celei noi" și „întregește experiența care combină frica și incertitudinea cu o istorie dilematică a artei". Într-un interviu, o artistă premiată, participantă la această expoziție, și-a afirmat crezul conform căruia „nu există rău sau bine în

înțelegerea artei. Orice sens este satisfăcător pentru tine este un sens bun“[28].

Felul în care e înțeleasă și practicată arta de către acești „artiști“ este reversul absolut al modului cum e înțeleasă de Horia Bernea, ca „sursă de identitate“, ca act salvator într-o „lume amenințată de descompunere“, este opusul modului cum a profesat-o marele nostru artist, încununarea efortului sau creator fiind capodopera reprezentată de Muzeul Țăranului Român. Acești „artiști“ nu creează, de fapt, nimic, fiindcă baza de la care pornesc este golul unor suflete debusolate, ieșite din rost, neliniștite, care se risipesc într-o lume ce și-a pierdut coerența și stabilitatea, supusă dezintegrării. „Arta“ lor este chipul unei lumi în care totul este fărîmițat în lipsa forței unificatoare a identității, a credinței în Dumnezeu și a legăturii cu trecutul. E normal ca un astfel de om, rămas fără bază ontologică, să devină un solipsist a cărui lume se reduce la propriile dorințe și instincte, iar artistul, un spirit superficial, construindu-și lumea și creațiile pe tenebrele propriului gol sufletesc[29].

Prin urmare, de ce printre partenerii acestei asociații, care promovează o astfel de „artă“, trebuie să figureze și Muzeului Țăranului Român, printr-un proiect prin care sînt propagate aberațiile postmodernismului nihilist? Potrivit informațiilor de pe site-ul „cinema-edu.ro“, Noul Cinematograf al Regizorului Român a fost lansat și este exploatat de către Asociația

---

[28] http://gingergroup.ro/arte/arts-all-over/nu-exista-rau-sau-bine-in-intelegerea-artei-interviu-cu-karolina-bregula.html.

[29] În acest sens, este grăitoare mărturia unei alte artiste peste care am dat tot pe gingergroup.ro: „Cînd eram puștoaică și eram întrebată de unde sînt, aveam două răspunsuri preferate. Primul era că-s de nicăieri și-l dădeam cînd mă simțeam cel mai singur om de pe pămînt. Al doilea era că-s de peste tot și-l dădeam, culmea, tot cînd mă simțeam cel mai singur om de pe pămînt. Diferența era că-n a doua situație găseam o mare voluptate în asta, simțind singurătatea și neapartenența ca o binecuvîntare. Dacă eram întrebată, ziceam că locuiesc în Neverland“ http://gingergroup.ro/random-stories/acasa.html.

Culturală Macondo. De asemenea, pagina de Facebook a NCRR aparține acestei asociații și este administrată de ea.

Adăugăm că, apărînd printre ceilalți parteneri ai asociației, revistele *Bravo* și *Bravo girls!* sînt alte instrumente pentru depravarea și intoxicarea sufletelor tinerilor, servindu-le, cu fiecare număr, aceeași otravă: ei trebuie să învețe că viața înseamnă distracție, consumism, sex (rubrică nelipsită), vedete de la Hollywood – idolii impuși drept model, obsesia pentru un „fizic ideal“. Un tînăr mutilat sufletește în acest mod va fi veșnic o ființă imatură, instabilă, programată pentru a deveni sclava patimilor și a instinctelor, pentru a se supune comenzilor unui sistem perfect huxleyan. Nimeni nu mai poate asculta de „comenzile“ sufletului, cînd sufletele sînt pustii și dezorientate. „Zadarnic curățim pămîntul de gunoaie dacă-l vom lăsa populat cu oameni deformați și mutilați sufletește. Vă rog, părinților, ocrotiți-vă copiii! E vorba de viitorul nostru ca neam, popor și patrie“ – ne îndemna vrednicul de pomenire Mitropolitul Bartolomeu Anania, în una dintre puternicile sale predici[30].

[30] „Nu am auzit însă de un ecologism spiritual, de un curent împotriva poluării sufletelor tinere, sistematic agresate de libertinajul mediatic care le inculcă gustul pentru vulgaritate, pornografie, violență și desfrîu. Or, gustul viciat devine mentalitate, iar mentalitatea deviată răstoarnă valorile, consfințind anormalitatea drept normalitate, în interiorul unei libertăți prost înțelese și rău folosite. (...) Avem o lege pentru protecția copilului, dar ea nu se resimte și pe micul ecran și, cu atît mai puțin, în școlile publice unde funcționează, obligatoriu, așa-zisele programe de sănătate care-i învață pe copii cum să îmbătrînească vertiginos prin depravare planificată. Avem o lege antidrog, dar nu și una antidezmăț. Avem o lege anticorupție, dar nu și una antiseducție. Avertismentul antialcoolic devine timid și neputincios în vecinătatea imediată a bețivului proclamat erou. Ora de religie nu poate face mare lucru dacă eforturile Bisericii nu sînt sprijinite de instituțiile statului, de societatea civilă și, nu în ultimul rînd, de presă. Ne interesează copiii străzii, dar nu avem dreptul să-i uităm pe copiii maidanului moral. Astăzi sîntem într-o febrilă căutare de soluții împotriva crizei și a sărăciei, dar nu vom face nimic fără remediile spirituale împotriva acestei crime lente și bine studiate care distruge conștiința tinerilor. Zadarnic curățim pămîntul de gunoaie dacă-l vom lăsa populat cu oameni deformați și muti-

Alte filme „de artă"

Dintre filmele proiectate de această asociaţie, în astfel de scopuri „educative", mai fac parte „Just between us" şi „The Lover Boy", primul fiind plin de scene pornografice, al doilea, un film în care se întîlnesc nelipsitele scene pornografice, alături de consumul de alcool şi de droguri[31].

Un alt film care a rulat la studioul „Horia Bernea" din incinta MŢR este „Antihrist" (în 2010, de Sfîntul Gheorghe). În interiorul muzeului fondat de Alexandru Tzigara-Samurcaş şi refondat de Horia Bernea, acest film nu poate fi decît blasfemator, proiectarea lui fiind un act de sfidare şi defăimare a valorilor acestui muzeu. Nuditatea filmului este evaluată cu 10 puncte din 10, iar „sexul este tema majoră a acestui film", după cum precizează site-ul *imdb.com*, care mai menţionează că filmul conţine frecvente scene de violenţă sexuală şi imagini şocante. Pelicula abundă în scene demente de violenţă şi sînge. Trailerul poate fi încă vizionat pe site-ul Muzeului Ţăranului Român[32].

Nu avem voie să întinăm icoana neamului românesc

Bunul-simţ şi cuviinţa (trăsături esenţiale ale sufletului ţărănesc) ne spun că astfel de proiecte „culturale" nu îşi au locul în interiorul Muzeului Ţăranului Român.

laţi sufleteşte. Vă rog, părinţilor, ocrotiţi-vă copiii! E vorba de viitorul nostru ca neam, popor şi patrie" (Mitropolitul Bartolomeu Anania, *Pastorală la Naşterea Domnului, 2010,* ultima sa pastorală de Crăciun http://www.crestinortodox.ro/pastorale/nasterea-domnului/pastorala-nasterea-domnului-2010-mitropolitului-bartolomeu-anania-122759.html).

[31] Detalii despre aceste filme pot fi găsite aici: http://floareadefoc.ro/2013/02/21/muzeul-taranului-roman-via-ncrr-face-educatie-prin-pornografie-si-propaganda-homosexuala/.

[32] www.muzeultaranuluiroman.ro/director-museum/antichrist.html.

Că asemenea filme, proiectate într-un studio care poartă numele marelui Horia Bernea, sînt o impietate, o jignire la adresa celui care, prin munca sa și dăruirea sa, a făcut cinste românilor înființînd un muzeu care le poartă și le mărturisește chipul. Un muzeu „ca un cîntec, ca o respirație“, care le vorbește străinilor, prin „obiecte-martir“, despre ceea ce este mai frumos în ființa și sufletul românești – și căruia i s-a acordat premiul European Museum of The Year în 1996.

Prin asocierea cu asemenea proiecte și evenimente „culturale“, oare nu necinstim memoria lui Horia Bernea, acest erou național? Și, implicit, memoria țăranului român, a cărui lume era una a echilibrului, care nu se dezintegra, nici nu se răsturna (precum cea de azi, cînd reeducarea „artistică“ prin deviații sexuale și pornografie zdruncină fundamentele lumii tradiționale pînă în temelii), ci își păstra armonia și unitatea „din cauza icoanei“ (Horia Bernea[33]). Nu avem voie să uităm, nici să întinăm icoana țăranului român, însuși chipul neamului românesc – nu întîmplător Alexandru Tzigara Samurcaș l-a numit „muzeul neamului românesc“. Ni se cere, mai stringent decît oricînd, să reînviem și să păstrăm în noi chipul curat al țăranului român, pe care trebuie să îl cunoască, la fel de curat, și copiii noștri și căruia Horia Bernea a dorit să-i creeze un „loc de «odihnă» și de «acțiune» binefăcătoare asupra lumii noastre bolnave“[34].

[33] „Eu nu pot să mă pierd, din cauza icoanei. Ce fac cei ce nu au icoane? Cad mai ușor“ (Horia Bernea, *op. cit.*, p. 10).
[34] *Ibidem*, p. 9.

Această pagină a fost lăsată intenționat albă

Freudizarea maselor și „eliberarea" prin consum

Studiu de caz: Edward L. Bernays

DE

CIPRIAN VOICILĂ

1. O nouă dogmă: psihanaliza

În autobiografia sa, *Amintiri, vise, reflecții*, Carl Gustav Jung redă o întîlnire pe care a avut-o cu Sigmund Freud la Viena, în 1910. La un moment dat, Freud îi adresează următoarea rugăminte: „Dragul meu Jung, promiteți-mi să nu renunțați, niciodată, la teoria sexuală. Este lucrul esențial. Vedeți, trebuie să facem din ea o dogmă, un bastion de neclintit"[1].

Prin urmare, intenția ascunsă a fondatorului psihanalizei a fost aceea de a fundamenta o nouă dogmă pentru omul modern, ceea ce nu mai avea nimic comun cu caracterul științific al psihanalizei. Teoria sexualității elaborată de Freud pretindea că explică totalitatea activității psihicului uman pe temeiuri strict științifice. În realitate, Jung a surprins în comportamentul irațional al lui Freud semnificația religioasă pe care acesta o atribuia propriei teorii despre sexualitate. Jung notează: „Era evident că teoria sexuală îl preocupa

[1] Carl Gustav Jung, *Amintiri, vise, reflecții*, Editura Humanitas, București, 1996, p. 161.

mult pe Freud, chiar într-un mod cu totul neobişnuit; ea era foarte aproape de sufletul său. Cînd vorbea despre ea, tonul său devenea pripit, chiar neliniştit, şi nu se mai observa nimic din felul său critic şi sceptic de a fi. O expresie ciudată de agitaţie, a cărei cauză nu mi-o puteam explica, îi însufleţea atunci fizionomia. Asta mă impresiona profund: sexualitatea însemna pentru el un *numinosum.* (...) Pentru Freud, sexualitatea însemna, pare-se, mai mult decît pentru alţi oameni. Ea era pentru el o *res religiose observanda* (un lucru care trebuie respectat cu religiozitate)".[2]

Interesantă este şi atitudinea critică a lui Jung faţă de teoria sexuală formulată de Freud – pansexualismul, cum a fost numit ulterior în istoria psihologiei. Despre acest subiect, Jung scrie: „Pentru mine, teoria sexuală era la fel de «ocultă» – adică nu o ipoteză dovedită, ci doar posibilă – ca multe alte concepţii speculative. Un adevăr ştiinţific era pentru mine o ipoteză pe moment satisfăcătoare, dar nu un articol de credinţă, valabil pentru toate timpurile".[3]

Într-adevăr, deşi psihanaliza pretinde că e o ştiinţă, ea nu este. Epistemologul şi filosoful politic vienez Karl R. Popper a dovedit pretenţia absurdă a psihanalizei de a fi o ştiinţă prin faptul că ipoteza ei de bază – „există inconştient personal" – nu poate fi supusă la teste obiectiv-observabile.[4]

---

[2] Carl Gustav Jung, *Amintiri, vise, reflecţii,* Editura Humanitas, Bucureşti, pp. 160-161.

[3] Carl Gustav Jung, *op. cit.*, p. 161.

[4] Karl R. Popper a suprins similitudinile dintre teoria psihanalizei şi marxism, relevînd caracterul lor comun, neştiinţific: „Am descoperit că aceia dintre prietenii mei care îi admirau pe Marx, Freud şi Adler fuseseră impresionaţi de anumite caracteristici comune ale acestor teorii, în mod deosebit de aparenta lor *putere explicativă.* Aceste teorii păreau să fie în stare să explice practic aproape orice se întîmpla în cadrul domeniului la care se refereau. Cercetarea oricăreia dintre ele părea să aibă efectul intelectual al unei convertiri sau revelaţii, deschizîndu-ne ochii asupra unui nou adevăr ascuns celor încă neiniţiaţi. Odată ce ochii îţi erau deschişi, vedeai pretutindeni confirmări: lumea era plină de cazuri care *verificau* teoria. Orice s-ar fi întîmplat, teoria era confirmată întot-

Ipoteza ei fondatoare nu poate fi dovedită nici ca falsă, nici ca adevărată, după criterii strict empirice. În schimb, psihanaliza are pretenția totalitară de a fi confirmată continuu de tot ceea ce se petrece în viața de zi cu zi.

2. Freud cucerește America prin nepotul său, Edward Bernays

În ciuda caracterului său pseudoștiințific, psihanaliza freudiană avea să cucerească mai întîi America[5]. Acest

---

deauna. Adevărul ei părea manifest, iar persoanele care nu aveau încredere în teorie erau cele care nu voiau să vadă adevărul manifest, cele care refuzau să îl vadă, fie din cauză că teoria era împotriva interesului lor de clasă, fie din cauza pulsiunilor reprimate care erau încă „ne-analizate" și care aveau mare nevoie de un tratament. (...) În mod sigur, acest fapt - că teoriile se potriveau întotdeauna, că erau întotdeauna confirmate, reprezenta în ochii admiratorilor cel mai puternic argument în favoarea acestor teorii. Începuse să-mi fie limpede că această putere aparentă a teoriilor era, de fapt, slăbiciunea lor. (Karl R. Popper, *Conjecturi și infirmări - Creșterea cunoașterii științifice*, Editura Trei, București, 2001, p. 53-54.) Pentru Popper, psihanaliza este o nouă mitologie, o fabulă pentru omul modern: „Iar pentru povestea lui Freud despre Ego, Super-Ego și Id nu poate fi susținută în mod temeinic o pretenție mai puternică la un statut științific decît în cazul istoriilor lui Homer despre Olimp. Aceste teorii descriu anumite fapte, însă o fac în maniera unor mituri. Ele conțin multe sugestii interesante din punct de vedere psihologic, dar nu într-o formă testabilă" (*op. cit.*, p. 56).

[5] Joseph Heath și Andrew Potter notează: „Opera lui Sigmund Freud a devenit pentru noi precum apa pentru pești. Abia dacă mai este privită ca o teorie - ca ceva ce s-ar putea dovedi corect sau greșit. A ajuns ca o pereche de ochelari prin care percepem întreaga realitate. Acest fapt este deosebit de evident în Statele Unite. E suficient să te uiți la un talk-show TV. Vocabularul psihologiei populare («flecăreala psihanalitică» de care vorbesc criticii) - «încredere în sine»,«negare», «blocaj», «dependență», «copil interior» și tot așa - conduce, într-un fel sau altul, la opera lui Freud. Influența sa se regăsește nu numai în modul în care vorbim despre noi înșine, ci și în felul în care ne înțelegem propria persoană. Ca să luăm doar un exemplu, mulți oameni cred că au ceea ce se numește un «subconștient». Cînd au un vis ciudat, cînd încurcă cuvin-

succes fulminant s-a datorat în primul rînd nepotului lui Freud, Edward L. Bernays (1891-1995), creatorul domeniului relațiilor publice, „părintele relațiilor publice". Inițial, Edward Bernays a fost agent de presă; părinții lui emigraseră în America. Mama sa, Anna Freud Bernays, era sora întemeietorului psihanalizei. Cu unchiul său, Freud, se vedea uneori în munții Alpi. Mai tîrziu, Bernays s-a ocupat de editarea operelor lui Freud în America, organizarea de conferințe (cu rolul de a populariza psihanaliza în mediul universitar american) și promovarea studiilor freudiene în *mass-media*.[6]

Bernays a citit cu atenție cărțile unchiului său, descoperind utilitatea economică, practică, a teoriei psihanalizei, modul în care descoperirile despre comportamentul uman determinat de libido (energia sexuală) pot fi folosite pentru manipularea comportamentului cumpărătorilor, dar și a maselor umane. Și-a dat seama că instituind relații între anumite imagini, simboluri, și dorințele sexuale și agresive, provenite din inconștientul indivizilor, poate transforma percepția consumatorilor asupra produselor. Dacă pînă la el cumpărarea unui produs comercial satisfăcea anumite nevoi specifice, de la Bernays pînă în prezent a cumpăra un produs înseamnă mult mai mult: a-ți satisface dorințele emoționale, afective, a accede prin simplul act al cumpărării produsului la un nou statut social.

Bernays a făcut, realmente, experimente pe subconștientul maselor. Este suficient să ilustrăm această aserți-

---

tele sau nu-și pot explica propriile acțiuni, dau vina pe subconștient. Dacă le spui că aceasta este doar o teorie și că s-ar putea să nu existe așa ceva, reacționează cu un amestec de neîncredere și dispreț. Evident că avem subconștient. Oricine neagă asta trebuie că tocmai trece prin negare". (Joseph Heath, Andrew Potter, *Mitul contraculturii. Rebelii, consumul și capitalismul*, Editura Comunicare.ro, București, 2011, p. 36).

[6] Cf. studiului *Edward Bernays, părintele relațiilor publice*, din volumul Edward Bernays, *Cristalizarea opiniei publice*, Editura Comunicare.ro, București, 2003, p. 14.

une printr-un singur exemplu. În America începutului de secol XX, în rîndul femeilor, fumatul era considerat tabu. George Hill, preşedintele corporaţiei American Tobacco, i-a cerut lui Bernays să schimbe mentalitatea americanilor. În acest scop, Bernays l-a sunat pe doctorul A.A. Brille – psihanalist, liderul psihanaliştilor din New York, din generaţia primilor psihanalişti din America – pentru a înţelege, mai întîi, care este semnificaţia psihologică pe care femeile o atribuie ţigărilor. A recurs la ajutorul lui Brille, fiindcă Freud era la Viena. Brille i-a divulgat, contra cost, „secretul“: pentru femei, ţigara este un simbol şi substitut al penisului şi semnifică puterea sexuală masculină. I-a dat sugestia de a crea la nivel subconştient o legătură directă între utilizarea ţigărilor şi provocarea dominaţiei masculine. Dacă femeile ar avea posibilitatea să fumeze în public ar fi „ca şi cum femeile ar avea propriile lor penisuri“[7].

Exista tradiţia urbană ca, în ziua de Paşti, newyorkezii să obişnuiască să se adune în mijlocul oraşului. Bernays a organizat acolo o paradă. Cîteva femei bogate au fost convinse să-şi ascundă ţigările sub haine şi, la semnalul lui Bernays, să şi le scoată şi să înceapă să fumeze ostentativ în mijlocul mulţimii. Bernays a pus în gardă presa că un grup de femei vor protesta în public faţă de tabuul fumatului şi că îşi vor aprinde acolo ţigările – „torţele libertăţii“, cum le-a numit el. În filmul documentar *Century Of The Self*, regizat de Adam Curtis, Pat Jackson, consilier în domeniul relaţiilor publice, coleg cu Bernays – explică ce a realizat, în fapt, Bernays: „Deci avem un simbol – femeile, femeile tinere, fumînd o ţigară în public, cu o expresie care

---

[7] Am reprodus afirmaţia lui A. Brille aşa cum apare ea *mot-à-mot* în filmul documentar *Century Of The Self*, în regia lui Adam Curtis, partea I, *Happiness Machines*. Filmul poate fi văzut la http://freedocumentaries.org/documentary/bbc-the-century-of-the-self-happiness-machines-season-1-episode-1.

înseamnă: oricine crede în acest tip de egalitate trebuie să le sprijine în dezbaterea ce va urma cu privire la acest lucru; din cauza „torțelor libertății". Adică, ce e pe toate monedele americane? E libertatea (Statuia Libertății) ținînd torța sus, vedeți? Și toate acestea erau acolo împreună: emoție, memorie și o sintagmă rațională. Chiar știind că se folosește din plin partea emoțională, este o expresie care funcționează într-un sens rațional. Și toate acestea, împreună."[8]

A doua zi, toate ziarele din New York, din Statele Unite și din lume au scris despre protestul femeilor, iar vînzarea și industria de țigări în rîndul cumpărătoarelor a început să crească. „Le-a făcut acceptabile de către societate, cu un singur act simbolic", concluzionează Pat Jackson. Le-a indus americanilor ideea că o femeie care fumează dovedește prin asta că este puternică și independentă.

Acesta este momentul în care Bernays a realizat că îi poți face pe oameni să se comporte irațional dacă reușești să creezi legătura între dorințele lor subconștiente și anumite produse. Obiecte banale pot fi transformate în simboluri emoționale puternice, pot schimba modul în care posesorul lor este perceput de către ceilalți, de societate.

Bernays a descoperit în acest fel modalitatea de a crea nevoi artificiale: deși nu am nevoie de un anumit produs comercial, îl cumpăr pentru că, odată însușit, posesia lui mă face să mă simt mai bine. Îmi oferă satisfacție psihologică. Cînd îl cumpăr, investesc emoțional în obiect.

Dacă, pînă la Bernays, scopul unei reclame era unul aproape inocent: să releve calitățile specifice fiecărui produs, în parte, după el, a cumpăra un obiect înseamnă a-ți exprima personalitatea, caracterul, dorințele, a te etala în plan social.

Bernays a schimbat mentalitatea americanilor, dar și implicit a marilor corporații, metamorfozînd „cultura

[8] Din filmul *Century Of The Self*, citat mai sus.

nevoilor" într-o „cultură a dorințelor", și a creat un nou tip de consumator, uzînd de o serie de tehnici de persuasiune: marile vedete ale cinematografului au fost convinse să se afișeze în public etalînd haine și bijuterii de la firmele pe care le reprezentau. Bernays le-a arătat marilor companii de autovehicule că pot vinde mai bine inducînd în psihismul cumpărătorului legătura subconștientă dintre obiectul numit „mașină" și dorințele ascunse ale publicului masculin: mașina a devenit un simbol sexual masculin, care conferă bărbăție și putere celui care o posedă.

Printre altele, Bernays a fost primul care a plasat produse comerciale în filme. A angajat psihologi pentru a întocmi rapoarte false din care reieșea că anumite produse sînt mai bune decît altele și a pretins, ulterior, că rezultatele lor au apărut în urma unor „studii de piață" independente. A organizat spectacole de modă în magazine universale.

Datorită relației create de Bernays între produsul comercial și nevoile inconștiente ale cumpărătorilor, un obiect oarecare satisface – mai bine zis, pretinde că satisface – o multitudine de dorințe și nevoi. Dacă îl cumpăr, mă voi simți satisfăcut sexual, îmi voi recăpăta stima de sine, voi da uitării angoasele existențiale, voi avea sentimentul că de acum fac parte din *high-class*.

Bernays a creat această nouă paradigmă psiho-socială, lumea totalitară a marketingului, în care sub aparența schimbului de mărfuri se cumpără și se vînd, de fapt, identități. Identități artificiale, dobîndite doar prin exercitarea rolului social de cumpărător.

Sociologul american Zygmunt Bauman, care a dedicat un studiu globalizării și efectelor sale sociale, sublinia faptul că în societatea de consum actuală, postmodernă, „relația tradițională dintre nevoi și satisfacerea lor este inversată: promisiunea și speranța satisfacției preced nevoia a cărei satisfacere a fost promisă și va fi întotdeauna mai intensă și

ispititoare decît nevoile deja existente“[9]. Bauman a relevat faptul că o societate de consum se defineşte prin aceea că „are nevoie să speculeze capacitatea de consum a membrilor săi“, iar individul „are datoria de a juca rolul de cumpărător – spre deosebire de societatea anterioară, modernă (indiferent dacă e vorba de modernitatea incipientă sau de cea tîrzie, n.m.), în care „îi erau valorizate alte capacităţi – de războinic, de muncitor“[10].

Revenim la impactul gîndirii lui Bernays asupra societăţilor occidentale. În anii '80 ideile lui Bernays ajung la maturitate. Marile companii comerciale au deja departamente speciale în care sînt testate dorinţele cumpărătorilor prin focus-grupuri, create de psihanalişti angajaţi în diverse corporaţii din America. Dacă, pe canapeaua psihanalistului, pacientul este încurajat să îşi exprime liber dorinţele şi fantasmele inconştiente pentru a-şi rezolva conflictele refulate, în cadrul focus-grupurilor oamenii sînt încurajaţi să îşi exprime nevoile pentru ca viitoarele produse comerciale să le satisfacă fără rest.

Tot în anii '80, în Anglia, teoriile lui Bernays cuceresc viaţa socială. Specialiştii în studiul comportamentului cumpărătorilor creează noi categorii de descriere a realităţii şi a naturii umane: englezii sînt împărţiţi alfabetic pe categorii – în funcţie de statutul lor social şi de puterea de cumpărare – în clase: A, B, C, D – şi sînt chestionaţi care produs este de preferat, dar şi... cu cine vor vota la viitoarele alegeri. Scopul politicienilor şi al marilor companii era – şi este şi astăzi – unul comun: identificarea dorinţelor populaţiei şi satisfacerea lor. Un regim politic bun este cel capabil să satisfacă, pe cît posibil, totalitatea nevoilor votanţilor. Chiar dacă, în fapt, aceste nevoi sînt create artificial, chiar dacă relaţia dintre produsele comerciale şi nevoile interne

---

[9] Zygmunt Bauman, *Globalizarea şi efectele ei sociale*, Editura Antet, p. 81.
[10] *Idem, op. cit.*, p. 80.

ale oamenilor nu este una naturală, ci este indusă. Chiar dacă politicienii şi directorii marilor companii au creat şi întreţin un paradis artificial. În noua paradigmă a consumului, problema adevărului (ce este adevărat/fals, natural/artificial) este exclusă.

Prin Bernays şi urmaşii săi, în societatea de consum individualismului i s-a creat o nouă arie de manifestare. Îţi poţi exprima personalitatea alegînd, de pildă, să fii diferit prin faptul că alegi... să locuieşti într-un apartament nou la etaj, nu la parter ca restul proprietarilor, sau într-un apartament mult mai scump decît al celorlalţi. Individualismul nu mai are nimic metafizic, nu mai reprezintă o opţiune sau o atitudine filosofică, metafizică, ci una pur economică: invididualismul de consum.

Tot în Anglia anilor ’80, au fost testate reacţiile emoţionale ale cumpărătorilor faţă de anumite produse şi branduri, după tehnici de sondare a personalităţii preluate din psihoterapie. Băutorilor de bere Guinness li s-au dat creioane colorate şi au fost îndemnaţi să îşi exprime liber, prin desen, sentimentele şi dorinţele refulate. S-a constatat că băutorul de bere manifestă fantasme sexuale care pot fi folosite pentru îmbunătăţirea produsului. Astfel, berea Guinness poate fi... şi trebuie să fie... feminină.

Ulterior, în Anglia, agenţii marilor corporaţii au creat o nouă taxinomie a societăţii umane, în funcţie nu de statutul social al indivizilor, ci conform nevoilor psihologice profunde de care sînt animaţi: adepţii *mainstream*-ului erau cei ale căror nevoi primare erau nevoia de securitate şi nevoia de apartenenţă la un grup; nevoia de recunoaştere socială, de stimă şi statut social o manifestau cu precădere „aspiranţii“. Nevoia de control era apanajul „învingătorilor“, iar nevoia de stimă de sine era specifică „reformatorilor“.

Cărţile lui Eduard Bernays (*Relaţii publice. Manual de PR*, *Cristalizarea opiniei publice*, *Propaganda*) au deve-

nit „canonice“ și în facultățile cu profil socio-umanist din România (jurnalism, științele comunicării, științe politice, sociologie), fiind considerate adevărate manuale pentru orice student interesat de manipularea politică, domeniul relațiilor publice sau al propagandei. Prin urmare, influența teoriilor și tehnicilor lui Bernays, adică a freudismului recent, de consum, asupra societății românești în ansamblu, este doar la început și se exercită la două niveluri: la nivelul superior, al învățămîntului universitar, dar și la nivelul de jos, al culturii populare sau al contraculturii, prin *mass-media*, publicitate, marile corporații.

3. Concluzii

Potrivit profesorului Allan Bloom, Herbert Marcuse „îi atrăgea pe studenții din anii '60 cu o combinație de Marx și Freud. În *Eros și civilizație* și *Omul unidimensional*, Marcuse promitea că «înfrîngerea capitalismului și a falsei sale conștiințe va duce la o societate în care cele mai mari satisfacții sînt sexuale, de genul celor pe care moralistul burghez Freud le numea polimorfe și infantile».“ În mod paradoxal, „muzica rock atinge în tineri aceeași coardă. Expresia sexuală liberă, anarhismul, explorarea inconștientului irațional și eliberarea sa sînt elementele lor comune. Înalta viață intelectuală (...) și lumea primitivă a rockului sînt parteneri în aceeași lume a divertismentului. Ambele trebuie interpretate ca părți ale țesutului cultural al capitalismului tîrziu“[11].

Dacă pentru Marx rețeta fericirii consta în dispariția claselor sociale și a diferențelor dintre ele, dacă pentru

---

[11] Allan Bloom, *Criza spiritului American. Cum universitățile au trădat democrația și au sărăcit sufletele studenților*, Editura Humanitas, București, 1997, p. 88.

Freud (în lectura lui Marcuse[12]) oamenii redeveneau egali și fericiți prin satisfacerea dorințelor sexuale refulate, pentru adepții curentelor contraculturale (hipioți, punckeri, rockeri, rapperi) o viață fericită este una situată, odată pentru totdeauna, în opoziție cu sistemul, cu ordinea recunoscută îndeobște. O viață an-arhică, în afara principiilor religioase și metafizice care au făcut dintotdeauna și fac dintr-un haos o lume: credința într-un Dumnezeu atotputernic și iubitor care ține lumea în ființă și un set de principii și norme morale, aferente, care asigură, prin respectarea lor, devenirea noastră „întru ființă", actualizarea potențialului nostru uman.

Am simțit nevoia să îl includ, prin acest text, în tabloul „clinic" al freudo-marxismului pe nepotul lui Freud, Edward Bernays – alături de Georg Lukács, Antonio Gramsci, Wilhelm Reich, Erich Fromm, Herbert Marcuse – datorită rolului important pe care l-a avut și îl are în freudizarea maselor umane prin crearea omului nou – consumatorul – și a noii utopii: aceea că prin consum ne putem satisface dorințele primare, ascunse, subconștiente, redevenind egali, recuperînd acea egalitate originară din *illo tempore*.

---

[12] Jonah Goldberg explică rolul Școlii de la Frankfurt în următorii termeni: „ O mînă de teoreticieni marxiști extraordinar de influenți, în marea lor majoritate germani și exponenți ai așa-numitei Școli de la Frankfurt (transplantați la Universitatea Columbia începînd cu anii '30) au oficiat căsătoria între psihologie și marxism spre a asigura un nou vocabular pentru liberalism. Acești teoreticieni – conduși de Theodor Adorno, Max Horkheimer, Erich Fromm și Herbert Marcuse – au încercat să explice de ce fascismul fusese mai popular decît comunismul în cea mai mare parte a Europei. Împrumutînd idei de la Freud și Jung, Școala de la Frankfurt a descris nazismul și fascismul drept forme ale psihozei de masă. Ideea era destul de plauzibilă, dar analiza lor susținea că, de vreme ce marxismul era superior din punct de vedere obiectiv celorlalte alternative, atunci masele, burghezia și oricine altcineva respingea puctul lor de vedere nu putea fi decît, la propriu, nebun". (Jonah Goldberg, *Fascismul liberal. Istoria secretă a stîngii americane de la Mussolini la politica semnificației*, Editura Polirom, Iași, p.p. 241-242).

Bibliografie

Bernays, Edward L.: *Cristalizarea opiniei publice*, Editura Comunicare.ro, Bucureşti, 2003.

Bloom, Allan: *Criza spiritului american. Cum universităţile au trădat democraţia şi au sărăcit sufletele studenţilor*, Editura Humanitas, Bucureşti, 2006.

Heath, Joseph şi Andrew Potter, *Mitul contraculturii: Rebelii, consumul şi capitalismul*, Editura Comunicare.ro, Bucureşti, 2011.

Bauman, Zygmunt: *Globalizarea şi efectele ei sociale*, Editura Antet, f.a.

Goldberg, Jonah: *Fascismul liberal. Istoria secretă a stîngii americane de la Mussolini la politica semnificaţiei*, Editura Polirom, Iaşi, 2010.

Jung, Carl Gustav: *Amintiri, vise, reflecţii*, Editura Humanitas, Bucureşti, 1996.

Popper, Karl R.: *Conjecturi şi infirmări. Creşterea cunoaşterii ştiinţifice*, Editura Trei, Bucureşti, 2001.

Freudo-marxismul: noua utopie

Ideologia corectitudinii politice – avatar al marxismului cultural

DE
ANDREI DÎRLĂU

În prezentul articol, fenomenul numit *political correctness* este abordat ca o formă deghizată sub care comunismul a supraviețuit, s-a impregnat și a proliferat, incognito, în lumea neoliberală de azi: o lume pe care a *permeat-o*, a infuzat-o, cu care s-a contopit organic, în Statele Unite mai ales, pînă la punctul în care aproape nu mai poate fi distins de acesta, devenit aproape insesizabil din cauză că s-a „normalizat".

Deși tezele economice ale marxismului clasic au fost invalidate de eșecul economiilor răsăritene, precum și, în plan teoretic, de economiști precum Alfred Marshall, de școala austriacă etc., iar cele politice – de istoria represiunii sîngeroase exercitate de sistemele invariabil totalitare care le-au transpus în practică în secolul XX, totuși comunismul nu pare azi compromis, exercitînd încă o inexplicabilă seducție asupra unor intelectuali ce vorbesc de o înviere a lui „a treia zi"[1].

[1] Vezi cazul lui Emmanuel Terray, descris cu luciditate de Andrei Pleșu în *A treia zi a comunismului?*, în Andrei Pleșu, Gabriel Liiceanu, Horia Patapievici, *O idee care ne sucește mințile*, Humanitas, 2014, p. 13.

Dar a murit oare comunismul? Oare a eşuat el cu adevărat? Credem, împreună cu André Tosel, că eşecul său a fost doar parţial, respectiv că „ordinea neoliberală a obţinut în 1991 [anul destrămării URSS-ului] doar o victorie *à la* Pirus“[2]. Căci totuşi comunismul şi-a atins scopuri importante, precum decimarea elitelor sau enormele dislocări axiologice şi avarii produse tradiţiei. În realitate, comunismul nu este doar o „modernitate eşuată“, cum pe bună dreptate şi bine argumentat îl numeşte Radu Preda, ci şi - paradoxal şi în aceeaşi măsură - o *modernitate reuşită subversiv, impregnată clandestin, deturnată sub camuflaj în postmodernitate.* La un anume nivel, comunismul şi-a îndeplinit rolul distructiv, s-a metamorfozat şi, prin *componenta lui cea mai virulentă, freudo-marxismul*, a devenit metastazat în ţesutul neoliberal al societăţii, americane în special, cu care a fuzionat pînă la a deveni indiscernabil.

„De multe ori cînd ne uităm spre Vest“, spune dl. Pleşu, „găsim acolo o foarte vie gîndire de tip marxist.“[3] Aşa este, dar care este explicaţia? Cum de am ajuns să importăm de acolo marxism, fie şi sub o formă reşapată? Cum de s-a infiltrat el în aspecte ale vieţii pe care, mai ales societatea românească, obişnuită cu reflexele a 45 ani de comunism, nu o asociază sub nici o formă cu marxismul?

Prezentul volum răspunde pe larg acestor întrebări. Aici schiţăm doar cîteva repere istorice şi analitice.

Aşa cum arată Raymond Raehn[4], după succesul Revoluţiei din Octombrie 1917 au loc revolta spartakistă din

---

[2] André Tosel, „The Development of Marxism: From the End of Marxism-Leninism to a Thousand Marxisms“, în Jacques Bidet şi Stathis Kouvelakis (ed.), *Critical Companion to Contemporary Marxism*, Brill, Leiden, 2008, p. 43.

[3] Andrei Pleşu, *ibidem*.

[4] Raymond Raehn, „Rădăcinile istorice ale corectitudinii politice“, în *Political Correctness: A Short History of an Ideology*, ed. W. Lind, Free Congress Foundation, 2004, p. 12 (v. *supra*).

Berlin, înfiinţarea Sovietului din Bavaria, proclamarea Republicii comuniste a lui Bela Kuhn în Ungaria, în 1919, în acelaşi timp cu invadarea Poloniei de către Armata Roşie condusă de Leon Troţki[5], Comisar al poporului pentru armată şi marină, care spera ca, trecînd peste Polonia, să facă joncţiunea cu Revoluţia din Germania. „Comunismul de război" al lui Lenin părea într-o ofensivă biruitoare asupra Europei burgheze.

Dar succesele au fost efemere. Spartakiştii Rozei Luxemburg şi Republica Sovietică Bavareză din München condusă de Eugen Levine[6] sînt spulberaţi de Freikorps în ianuarie, respectiv mai 1919. Guvernul lui Bela Kun este răsturnat de trupele române, care înving Armata Roşie Maghiară pe Tisa şi intră victorioase în Budapesta pe 6 august 1919. Armata Roşie Sovietică este învinsă în „bătălia Varşoviei" („miracolul de pe Vistula") din august 1920[7].

Se constată că nicăieri mişcările revoluţionare bolşevice nu sînt susţinute masiv de clasa muncitoare oprimată, care să se ridice invincibilă, unită sub stindardul marxismului, şi să răstoarne regimurile exploatatoare. E o contrazicere flagrantă a teoriei marxiste şi a vechii profeţii făcute de Marx privind „inevitabila unire internaţională" a proletarilor.

Aceste eşecuri majore de pe frontul occidental, atît teoretice cît şi practice, trebuiau explicate. Impasul grav în avansul revoluţiei globale trebuia depăşit.

---

[5] Despre cartea lui Troţki *Comunism şi terorism* şi violenţa promovată de el, vezi articolul lui Vladimir Tismăneanu, *Cine a fost Lev Davidovici Troţki? Despre comunism, terorism şi mistica revoluţiei totale*, la www.contributors.ro/global-europa/cine-a-fost-lev-davidovici-trotki-despre-comunism-terorism-si-mistica-revolutiei-totale/.

[6] http://en.wikipedia.org/wiki/Eugen_Leviné.

[7] Conform istoricului A. J. P. Taylor, acest eşec „a determinat cursul istoriei europene; de voie – de nevoie, URSS-ul a abandonat pentru 20 de ani cauza revoluţiei internaţionale" (citat în Ronald Grigor Suny, *The Soviet Experiment: Russia, the USSR, and the Successor States*, Oxford University Press, 1998, p.106).

Soluția găsită de cominterniștii Antonio Gramsci și Georg Lukács, apoi de Wilhelm Reich și de membri ai Școlii de la Frankfurt precum Herbert Marcuse, a fost marxismul cultural sau freudo-marxismul.

Trebuie subliniat că marxismul cultural conceput de Gramsci sau Marcuse este o erezie, în raport cu „revoluția spontană" pe care mizau Marx și Lenin și cu impunerea marxismului prin forță brută și teroare realizată de Stalin. Totuși, acest caracter „eretic" față de marxismul clasic nu l-a împiedicat să fie tipul de marxism aplicat cu cel mai mare succes în Occident pînă azi.

Din analiza acestor teoreticieni, concentrată mai cu seamă pe „suprastructura" culturală a societății occidentale decît pe structura economică, reiese că revoluția marxistă nu va triumfa la nivel planetar, așa cum prevăzuse Marx, și mai ales nu va reuși în Occident, atîta timp cît muncitorii și țăranii vor fi „contaminați" de creștinism, de morala și de relațiile de familie tradiționale, trăind într-o societate structurată organic pe principiile eticii creștine, mai importante pentru ei decît neajunsurile exploatării economice. Pentru ca noua lume marxistă să ia ființă, trebuia mai întîi distrusă societatea existentă, cu întreaga ei tradiție morală. Gramsci, arestat de Mussolini, scrie în faimoasele „Caiete din închisoare": cît timp muncitorii au suflet creștin, ei nu vor răspunde apelurilor revoluționare. Teoria lui despre hegemonia culturală ca mijloc al dominației de clasă presupune crearea unui om nou comunist <u>înainte</u> ca revoluția să fie posibilă.

Georg Lukács (căruia *Istorie și conștiință de clasă* i-a adus recunoașterea ca „cel mai inteligent teoretician marxist de după Marx") afirmă și el:

„Distrugerea revoluționară a societății e unica soluție. O asemenea răsturnare de proporții mondiale a valorilor nu poate avea loc fără anihilarea vechilor valori și crearea unora noi de către revoluționari".

El fixează ca scop prioritar distrugerea fundamentului familial şi civilizaţional creştin al Occidentului. Aşadar, nu direct revoluţie violentă şi preluarea puterii politice de tip dictatorial, ca în Rusia (metoda lui Lenin, Troţki şi Stalin - între care nu erau atît diferenţe esenţiale de viziune, cît luptă pentru putere), ci invers: întîi revoluţie „soft" şi destrămarea lentă, subversivă, a ţesutului social, şi abia pe urmă preluarea puterii politice.

Devenit (din fericire, doar pentru cîteva luni) Vicecomisar pentru Cultură în Ungaria anilor 1919, sub regimul bolşevic al lui Bela Kun, Georg Lukács a lansat imediat ceea ce va fi cunoscut sub numele de „terorism cultural", inclusiv un program radical de educaţie sexuală în şcolile maghiare. Copiii erau instruiţi în teme precum „iubirea liberă", raporturile sexuale, natura „arhaică" a codurilor familiei burgheze, caracterul demodat al monogamiei şi irelevanţa religiei ce priveează omul de plăceri. Femeile erau instigate la revoltă împotriva normelor sexuale tradiţionale. Campania „terorismului cultural", iniţiată de Lukács, a fost precursoarea a ceea ce mai tîrziu *corectitudinea politică* avea să genereze în şcolile americane.

În 1923, Georg Lukács şi Wilhelm Münzerberg[8] au o întîlnire cu marxiştii sovietici la Institutul Marx-Engels din Moscova. La această întîlnire, din ordinul lui Lenin a participat primul şef al CEKA (precursoarea KGB-ului), Felix Dzerjinski. Acolo s-a decis de către intelectuali marxişti afi-

[8] Propagandist al Partidului Comunist German în epoca de la Weimar, colaborator al Internaţionalei Comuniste (Comintern) şi al poliţiei secrete sovietice (CEKA, OGPU) între 1917-1934 (http://en.wikipedia.org/wiki/Willi_Münzenberg). El a definit misiunea Institutului de la Frankfurt astfel: „Vom organiza intelectualii şi-i vom folosi pentru a face civilizaţia occidentală atît de stricată, încît să pută (subl. n. A.D.; în engleză: *„so corrupt that it stinks"*). Doar atunci, după ce-i vom fi alterat toate valorile şi făcut viaţa imposibilă, vom putea impune dictatura proletariatului." (cf. www.americanthinker.com/2009/05/hate_crime_legislation_back_do.html).

liaţi Partidului Comunist German şi cu sprijinul indirect, dar consistent, al URSS-ului înfiinţarea Institutului de Studii Sociale marxiste în cadrul Universităţii din Frankfurt: viitoarea Şcoală de la Frankfurt. Primul său director a fost Carl Grünberg, filosof marxist născut la Focşani în 1861. Mai tîrziu, mergînd pe linia lui Lukács, Institutul avea să-l conjuge pe Marx cu Freud, producînd *freudo-marxismul*. Determinismul ***economic*** a fost înlocuit cu cel ***cultural***.

Aici, termenul „cultură" trebuie înţeles în accepţia largă, de *civilizaţie* sau *societate*, a cuvîntului german *Kultur*, aşa cum e folosit de Sigmund Freud în *Das Unbehagen in der Kultur*[9].

Chiar în această lucrare din 1930, Freud îşi dezvoltă teoria ce va fi preluată de neomarxişti şi grefată pe marxism. Freud pretinde că civilizaţia ar avea o natură represivă în raport cu instinctele primare ale individului – a căror satisfacere, în virtutea principiului plăcerii, ar constitui sursa fericirii şi însuşi scopul vieţii[10]. Prin legi ce pedepsesc crima, violul, adulterul etc., posibilităţile individului de a-şi găsi fericirea ar fi, chipurile, grav restrînse, societatea civilizată devenind astfel principala sursă de nefericire a oamenilor. Nefericirea se traduce adesea prin nevroze cauzate de aceste frustrări. Pulsiunea nativă a ego-ului spre agresivitate şi moarte e reprimată de societate, generînd un super-ego cultural ce ar acţiona ca o conştiinţă socială sau o instanţă represivă colectivă.

---

[9] Vezi Sigmund Freud, *Disconfort în cultură*, Ed. All, Bucureşti, 2011.

[10] Această plasare a sensului vieţii în sfera imanentului, reducerea umanului la satisfacerea preferinţelor şi instinctelor, e exprimată plastic de Fukuyama: „Fiind de acord privind ţelurile, oamenii nu vor mai avea motive să se lupte între ei. ... Un cîine e mulţumit să doarmă toată ziua la soare cît timp e hrănit, deoarece nu e nemulţumit de ceea ce e. Nu-l preocupă că alţi cîini o duc mai bine decît el, nici că-i stagnează cariera lui de cîine ori că undeva, în altă parte a lumii, cîinii sînt oprimaţi." (Francis Fukuyama, *The End of History and the Last Man*, Free Press, New York, 1992, p. 311.)

La neomarxişti, eliberarea de acest „supra-eu" social represiv devine eliberarea de puterea represivă a statului democraţiei occidentale şi a creştinismului instituţionalizat.

Ideea ingenioasă a neomarxiştilor a constat pur şi simplu în înlocuirea represiunii economice din marxismul clasic, respectiv exploatarea clasei muncitoare de către capitalişti, cu represiunea sexuală din teoria freudiană, respectiv reprimarea cetăţenilor în societatea de inspiraţie creştină care le interzice manifestarea liberă a erotismului, frustrîndu-le satisfacerea sexuală plenară. Nedreptatea nu mai constă în oprimarea proletariatului de către burghezie în goana după profit, ci în oprimarea tuturor de către o civilizaţie ce le reprimă libidoul prin tabuuri şi restricţii. Soluţia: distrugerea acestei civilizaţii, revoluţia totală, liberalizarea radicală şi abolirea tuturor normelor, restricţiilor şi tabuurilor ce îngrădesc instinctele primare. Iar categoriile cele mai reprimate, pretinde Marcuse, sînt minorităţile sexuale şi rasiale, femeile, tinerii.

În acest scop, membrii Şcolii de la Frankfurt vor elabora noua *teorie critică*, de la care se vor revendica apoi toate grupările radical-minoritare şi care va sta la baza conceptului postmodern de *deconstructivism*.

Existau şi alte tentative de acest gen: în 1928, la *Al Doilea Congres Internaţional pentru Reformă Sexuală*, ţinut la Copenhaga, Kurt Hiller, succesor al lui Magnus Hirschfeld (numit şi „apostolul indecenţei") ca preşedinte al organizaţiei homosexualiste *Comitetul Ştiinţific-Umanitar*, a încercat şi el, sprijinit de marxişti notorii precum Karl Kautsky, o fuziune între Freud şi Marx, lansînd ideea că homosexualii ar fi un „grup oprimat".[11]

În 1933, cînd naziştii au venit la putere în Germania, membrii Şcolii au plecat în exil, cei mai mulţi în America. Aici neomarxistul Herbert Marcuse e cel ce va dezvolta

[11] http://en.metapedia.org/wiki/Sexual_Bolshevism.

această teză, absolutizînd criteriul sexual în „emanciparea" Occidentului și concepînd o societate a „perversității polimorfe", văzute ca „eliberare sexuală". El consideră, ca și Erich Fromm, că distincția dintre sexe nu e un dat natural, ci un construct socio-cultural.

Paradisul material, insuficient pentru Occident, trebuia dublat de paradisul senzual erotic postulat de neomarxistul Marcuse. Strategia articulată de el era menită „să demanteleze societatea americană, folosind diversitatea și multiculturalismul ca pe niște «răngi» cu care să demoleze structura acesteia, bucată cu bucată. El i-a opus pe negri albilor, punînd «grupurile-victimă» în conflict cu societatea în ansamblu. Teoria lui Marcuse despre grupurile-victimă ca noul proletariat, combinată cu teoria critică a lui Horkheimer, a pătruns în mediul universitar american, unde a devenit baza mișcării post-structuraliste (studii «de gen»/*LGBT*/*queer*). Toate își descriau fățiș menirea: de a aboli valorile tradiționale creștine, tradițiile acceptate ale culturii occidentale, și a le înlocui cu un relativism moral ce pune semnul egal între toate culturile și filosofiile – cu excepția civilizației apusene «exploatatoare și rea»."[12]

Aceasta e azi ideologia oficială în toate campusurile universitare americane. Marcuse specula că progresul tehnologic și „raționalitatea tehnologică" vor duce la apariția unei noi ordini sociale și a unei noi forme umane. El a postulat o utopie a libertinajului nelimitat (numit „de-sublimare"): omul, emancipat de orice norme morale restrictive, își va „reintra în drepturi" prin patimile sale. Obiectele dorințelor sale vor fi modelate de voința sa liberă, fără a trebui să le apere împotriva unei societăți ostile, „imature, represive". Marcuse predică eliminarea oricărei constrîngeri morale,

---

[12] Andrew Breitbart, *Righteous Indignation. Excuse me while I save the world*, Grand Central Publishing, 2011.

descătușarea tuturor apetitelor și patimilor, o societate total liberalizată erotic, populată de o nouă formă umană, un „om nou": un soi de *Phoenix* ce va învia din cenușa industrialismului modern.[13]

În realitate, *freudo-marxismul* promovează o falsă antropologie, mai corect spus, o anti-antropologie". În baza unui relativism aberant, noua ideologie a *corecției politice* a ajuns să pretindă că genurile au devenit „fluide": simple convenții pe care postmodernismul le botează „roluri", determinate nu de anatomia și fiziologia cu care omul se naște, ci de propria sa alegere. „Genul" ar deveni o „șaradă" ce poate avea „soluții" diverse și aleatorii (cu, sau fără, intervenția unui chirurg). Asistăm la un narcisism radical, ce duce la desubstanțializarea sinelui și pulverizarea persoanei umane.

Granița dintre natural și sintetic se estompează, devenind tot mai arbitrară. Firea umană e redefinită, schimonosită într-o „natură" artificială, confecționată tehnologic și „legitimată" mediatic. *Chipul* omenesc devine o caricatură ce-și sfidează modelul divin. Singura lege universală devine hedonismul nelimitat, ce transformă omul într-un agregat fără memorie și fără identitate, altul de la o clipă la alta. Definiția sa e redusă la o continuă succesiune de experiențe, fără nevoia, nici posibilitatea, de a menține un „sine" sau o „personalitate" stabilă. Omul devine un flux de trăiri și experiențe, fără trecut și deschis oricărui viitor. Pînă și datele sale biologice devin „opțiuni" private, supuse acelorași alegeri arbitrare dictate de patimi.

Așa cum anticipa Marcuse, extazul (erotic), nu persoana, este cel ce devine substratul identității, într-o lume în care evoluția tehnologică induce o permanentă schim-

---

[13] Herbert Marcuse, „Some Social Implications of Modern Technology", în *Studies in Philosophy and Social Sciences*, Vol. IX (1941). Cf. Moya K. Mason, *Herbert Marcuse: Evolution and Transformation of Individuality and Reason*, www.moyak.com/papers/herbert-marcuse-sociologist.html.

bare și, ca urmare, riscul inevitabil al alienării. Existența nu mai e guvernată de nici un principiu, cu excepția celui al subiectivismului absolut. Anarhia și iresponsabilitatea sînt implicite. Tranziența radicală, ca unică realitate de necontestat, abolește normele etice tradiționale. Eticul e înlocuit de estetic, la rîndul lui guvernat de norme cu totul relative, mergînd de la sordid pînă la grotesc și monstruos. Existența încetează a se mai supune raționalității, decenței sau bunului-simț, alterările dramatice ale biologiei și psihologiei avînd implicații șocante.

În final, însuși ontologicul este alterat. Căci, oare, va mai putea omul trăi astfel? Și cum? Da, cu o singură condiție: să înceteze a mai fi om. Dar asta se și dorește: crearea unui „om nou", total dezumanizat, infinit maleabil și perfect obedient. Tocmai în virtutea iluziei sale că el ar fi cel care alege permanent, el va fi în realitate cel ce nu alege niciodată. Da, își va putea alege „genul și partenerii", așa cum alege canalele TV cu telecomanda. Dar de fapt patimile sale vor alege pentru el. Prin intermediul lor, el va fi astfel pururea la cheremul alegerilor induse de demon. Acesta este viitorul pregătit omului în societatea post-creștină de către corectitudinea politică: un om inconsistent și, în ultimă instanță, inexistent, epitom al unei utopii de coșmar.

Bibliografie

Bidet, Jacques și Stathis Kouvelakis (ed.), *Critical Companion to Contemporary Marxism*, Brill, Leiden, 2008.

Breitbart, Andrew, *Righteous Indignation. Excuse me while I save the world,* Grand Central Publishing, 2011.

Freud, Sigmund, *Disconfort în cultură*, Ed. All, București, 2011.

Fukuyama Fukuyama, Francis, *The End of History and the Last Man*, Free Press, New York, 1992.

Lind, William (ed.), *Political Correctness: A Short History of an Ideology*, Free Congress Foundation, 2004.

Marcuse, Herbert, „Some Social Implications of Modern Technology“, în *Studies in Philosophy and Social Sciences*, Vol. IX (1941). Cf. Moya K. Mason, *Herbert Marcuse: Evolution and Transformation of Individuality and Reason*, www.moyak.com/papers/herbert-marcuse-sociologist.html.

Pleşu, Andrei; Gabriel Liiceanu; Horia-Radu Patapievici, *O idee care ne suceşte minţile*, Humanitas, Bucureşti, 2014.

Suny, Ronald Grigor, *The Soviet Experiment: Russia, the USSR, and the Successor States*, Oxford University Press, 1998.

Tismăneanu, Vladimir, *Cine a fost Lev Davidovici Troţki? Despre comunism, terorism şi mistica revoluţiei totale*, la www.contributors.ro/global-europa/cine-a-fost-lev-davidovici-trotki-despre-comunism-terorism-si-mistica-revolutiei-totale/.

http://en.wikipedia.org/wiki/Eugen_Leviné.

http://en.wikipedia.org/wiki/Willi_Münzenberg.

www.americanthinker.com/2009/05/hate_crime_legislation_back_do.html.

http://en.metapedia.org/wiki/Sexual_Bolshevism.

Această pagină a fost lăsată intenționat albă

Freudo-marxismul: noua utopie

Șapte studii de caz

DE

ANDREI DÎRLĂU

„Vom face Occidentul atît de corupt încît să pută!“
WILHELM MÜNZENBERG[1]
Institutul Marx-Engels Moscova, 1923

Preliminarii

Despre rinoceri, „homofobi“ și agende cripto-marxiste

Textele care urmează, revizuite și reunite aici sub titlul *Freudo-marxismul - noua utopie. 7 studii de caz*, au fost inițial publicate în revista *Familia ortodoxă*, în serial, în perioada noiembrie 2013 - iunie 2014, fiind postate și pe web-site-ul revistei, și pe culturavieții.ro.

[1] *„We shall make the West so corrupt that it stinks!“* cf. www.americanthinker.com/2009/05/hate_crime_legislation_back_do.html.

Varianta de pe Internet a trezit reacţii diverse, printre care şi un comentariu foarte scurt ce suna aşa: „Cu bucurie aş veni să ardem steagul SUA în faţa Ambasadei." Semnat: Andrei Rinea. În laconismul celor 11 cuvinte am citit o provocare gravă şi am răspuns cu nişte precizări, pe site, pentru a nu lăsa loc neînţelegerilor. Le reiau aici, cu unele completări, pentru a sluji drept lămurire nu doar acestui capitol, ci şi întregului volum de faţă.

Nu, ideea acestor texte nu e arderea de steaguri, nici orice alt fel de violenţă. În nici un caz nu e asta reacţia pe care ele sînt menite să o provoace. Nimic din acest volum nu izvorăşte din ură, violenţă, intoleranţă, fanatism, bigotism, fundamentalism, „homofobie", xenofobie sau „putinism". Nu urîm pe nimeni şi nu dorim nicidecum să ne identificăm cu barbarii violenţi şi extremişti metaforizaţi prin rinocerii din piesa lui Eugen Ionescu. Nu sîntem aşa, deşi unii doresc să ne aplice asemenea etichete. E adevărat, lucrurile analizate aici sînt revoltătoare. Dar genul de reacţie pe care dorim să o trezim nu e nicidecum o revoltă viscerală şi rudimentară ca cea care s-ar traduce prin asemenea gesturi violente, ci o rezistenţă calmă, lucidă, inteligentă, un protest de ordin intelectual şi moral.

Întrebarea din paragraful introductiv al primului text de mai jos („Cum ar reacţiona SUA dacă România ar susţine o acţiune de profanare...?") era o interogaţie pur retorică, o comparaţie contextuală avînd rolul exclusiv de a evidenţia gravitatea pentru noi a faptului petrecut la Muzeul Ţăranului Român în februarie 2013. Nu era însă nicidecum un *îndemn de a comite* o asemenea acţiune, şi în mod cert nici nu reiese din text că ar fi o incitare în acest sens. Am dorit doar să accentuez, pe înţelesul oricui, faptul că MŢR este pentru noi un blazon naţional, *egal cu un drapel* în ordine simbolică şi axiologică; că reprezintă o emblemă de maximă importanţă: tradiţia satului românesc ţine de fibra însăşi a fiinţei acestui neam.

Este evident că nu am face niciodată un asemenea gest, demn de *Fahrenheit 451* al lui Ray Bradbury; nu ne-am coborî nicicum la nivelul troglodit al violenţei şi vulgarităţii. Nu am vrea niciodată să legitimăm acuzaţia că noi, creştinii ortodocşi, am fi plini de ură – pentru că nu sîntem. Dimpotrivă. Pledăm pentru un protest inteligent, cultivat, decent, al unor oameni înţelepţi şi paşnici, aşa cum îi considerăm pe români. Ne iubim poporul şi tocmai de aceea n-am vrea să-l vedem punîndu-se într-o lumină nefavorabilă prin recurgerea la vandalism.

Mai e un motiv pentru care personal n-aş comite un asemenea gest: admir naţiunea americană, care pe ansamblu nu merită aşa ceva. E o mare naţiune în istoria lumii. Dezaprob punctual politica Administraţiei Barack Hussein Obama în privinţa propagandei corecte politic, dar nu urăsc pe nimeni şi, în ocurenţă, nu urăsc Statele Unite, dimpotrivă. Nu am nimic cu poporul american, ci doar cu o anumită orientare politică actuală, agresiv şi intolerant anticreştină. De altfel există voci extrem de respectabile, chiar în spaţiul academic american, desigur din zona creştină conservatoare, care dezaprobă această orientare internă şi nu se sfiesc să afirme că Statele Unite se îndreaptă spre un „stat secular fundamentalist"[2]. Însuşi William Lind, editorul şi autorul unor texte din cartea tradusă în volumul de faţă, la fel ca şi ceilalţi autori americani, condamnă acest curent în termeni lipsiţi de echivoc. De aceea chiar îndemn la *abţinerea* de la un astfel de gest. Nici cu homosexualii ca persoane n-am nimic. Ei pot face ce vor în particular, dar nu să-şi aroge dreptul de a ne îndoctrina şi perverti copiii şi a se erija în standarde

[2] Vezi Mark Cherry, „Statul fundamentalist secular", trad. Andrei Dîrlău, în *Familia ortodoxă* nr. 57, oct. 2013; H. Tristram Engelhardt, *G.W.F. Hegel and Richard Rorty Were Right: Rethinking Morality in a Secular Culture*, studiu prezentat la conferinţa SOPHIE (Society of Orthodox Philosophers in Europe), Buchenau, iunie 2014.

de normalitate pe care apoi să ni le impună tuturor în mod totalitar.

* * *

Se poate observa că o mare parte din controversele purtate pe marginea *corectitudinii politice* se poartă la nivel empiric. Prevalează anecdoticul, subiectivismul, încărcătura emoţională şi personală: ce a zis fetiţa, ce a declarat activista, ce a făcut domnul Lestat Monroe / Jerome Goupil şi aşa la nesfîrşit. Dar, din păcate, niciodată discuţia nu urcă la un nivel conceptual pentru a atinge aspectele politico-ideologice, filosofice, istorice şi hermeneutice, abordate în volumul de faţă. Ele sînt îndeobşte ocolite cu grijă de apologeţii fenomenului în cauză – fie din ignorarea originilor acestei ideologii, fie deoarece preferă să ascundă scheletele neomarxiste în dulap. Prezentul volum îşi propune să aducă în dezbatere tema homosexualismului şi a celorlalte componente ale C.P. privite din perspectiva unei ideologii de sorginte freudo-marxistă şi socialist-utopică.

Desigur, acest demers – doar schiţat în acest volum – ar trebui continuat şi aprofundat. Totuşi, chiar şi la acest prim nivel hermeneutic, el dezvăluie că strategia de pervertire şi distrugere a societăţii tradiţionale este coerentă şi extrem de bine articulată. Nu am putut reda exhaustiv numeroasele tactici descrise pe larg în lucrările clasice ale mişcării homosexualiste şi *corectitudinii politice*, dar, parcurgîndu-le, ne-am convins cît sînt de subtile, ingenioase şi intercorelate, şi ce eroare am face ignorîndu-le. Şi totuşi, cei mai mulţi dintre contemporanii noştri, chiar cei ce se consideră bine informaţi – şi în mare parte chiar sînt – nici nu bănuiesc existenţa unei asemenea strategii comprehensive ori o numesc peiorativ „teorie a conspiraţiei".

Şocantele principii şi metode descrise în acest volum nu sînt inventate de autori. Ele sînt realităţi, preluate din *materialul clientului* – cărţi de referinţă ale unor mişcări

subsumate *corectitudinii politice*, demonstrate a fi de inspirație freudo-marxistă. Nu e vorba de vreun „discurs al urii", ci de o redare textuală a metodelor și obiectivelor lor strategice, așa cum apar în propriile lor documente programatice[3]. Pentru a se convinge, cititorul e trimis la textele originale citate, ce pot fi găsite cu ușurință. Rugăm frumos și autoritățile, inclusiv Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, să verifice aceste lucrări citate, pentru a înțelege mai bine cu ce fenomene se confruntă societatea românească. Pe care încercăm să o apărăm nu din bigotism, ci din dorința sinceră de a proteja o ordine morală și o așezare socială și sufletească firească și frumoasă. Nu incităm la ură sau violență, ci chemăm la păstrarea bunului simț.

Cred că putem face mai bine decît atît: soluția constă în unirea într-o coaliție a binelui, nu a violenței. Nu vom da apă la moară celor ce ne acuză de „limbaj al urii" (*hate speech*) sau gesturi ale urii? Prin ce ne-am mai deosebi de extremiștii jihadiști? Cu siguranță nu asta dorim. Trebuie să discernem răul, dar lupta nu trebuie dusă prin acte brutale ce pot face doar rău. În nici un caz prin bătaie, incendiere, huliganism. A distinge de partea cui e adevărul și binele, cine greșește și unde, nu e totuna cu a promova ura. Discernămîntul nu e totuna cu intoleranța. Sîntem mai eficienți dacă ne organizăm, ieșim cu sutele de mii și manifestăm pașnic, liniștit, nonviolent, ferm, pentru valorile în care credem. Dacă acționăm inteligent, fără fanatism sau isterie, fără a lovi sub centură. N-avem nevoie. Noi sîntem poporul român. Și ei fac parte din acest popor (mai puțin cei „de

[3] A se vedea de pildă Marshall Kirk și Hunter Madsen (alias Erastes Pill), *After the Ball: How America Will Conquer its Fear and Hatred of Gays in the '90s*, Doubleday, 1989, și *Tacticile mișcării homosexuale: Overhauling of Straight America, 1987. O strategie detaliată pentru acceptarea publică a homosexualilor*, trad. Bogdan Mateciuc, www.culturavietii.ro/2013/11/03/tacticile-miscarii-homosexuale-o-strategie-detaliata-pentru-acceptarea-publica-homosexualilor/.

import", deloc neglijabili) – o parte rătăcită, uneori chiar vindecabilă. Trebuie doar să conştientizăm, cu rugăciune pentru ei şi nădejde în Dumnezeu, şi să ne unim. Nu sîntem noi rinocerii. Cine doreşte neapărat să găsească unii, să-i caute în tabăra cealaltă! Căutarea ar putea fi încununată, mă tem, de mai mult succes decît se aşteaptă.

Cît despre inevitabila acuzaţie de „putinism", devenită deja un nelipsit clişeu „cool" bazat pe un raţionament reducţionist (echivalarea automată: ortodoxie = Putin), am explicat pe larg, în cel de al şaptelea studiu de caz de mai jos (*Conchita Wurst – o anti-antropologie*), de ce nu sînt deloc de partea lui Putin, dimpotrivă. Acelaşi articol, publicat în iunie 2014, includea şi un apel adresat vice-preşedintelui Joe Biden (care tocmai vizitase România), unde se explică de ce pledam pentru preluarea a ceea ce e bun în Statele Unite (întemeiate de părinţii fondatori ai Americii pe valori creştine şi morale), nu pe libertinajul şi anticreştinismul agresiv al unui secularism de sorginte neomarxistă. Am păstrat acea secţiune deoarece ea ne clarifică poziţia în raport cu valorile creştin-conservatoare pe care s-a fondat civilizaţia occidentală.

1. Hollywood: *Copiii* nu *sînt bine-mersi*

Cum e înlocuit marxismul
cu corectitudinea politică

Filmul „Copiii sînt bine-mersi" s-a difuzat pe 21 februarie 2013 la Muzeul Țăranului Român din București, în cadrul campaniei „Luna istoriei LGBT", declanșînd o acțiune de protest a unor organizații ortodoxe care, pe moment, a reușit să împiedice proiecția. Filmul a fost, din păcate, reprogramat la solicitarea expresă a Ambasadei S.U.A. la București. Nu a fost oferită nici o explicație a intruziunii reprezentanței diplomatice a Statelor Unite într-o chestiune culturală internă a României, susținînd o acțiune considerată de majoritatea cetățenilor români ofensatoare la adresa propriilor tradiții. Oare cum ar reacționa Statele Unite dacă Ambasada României ar susține o acțiune de profanare a drapelului american la Washington?...

1.1. Două mitologii ideologice

Ce legătură ar putea fi între un film sovietic alb-negru realizat în 1938, despre Lenin și Revoluția bolșevică din 1917, și un film hollywoodian din 2010, despre viața de zi cu zi și problemele emoționale ale unei „familii" americane moderne? Aparent, niciuna.

„Omul cu arma" (*Cielovek s rujiom*) al regizorului Serghei Iutkevici este, citînd din presa epocii, „un poem epico-eroic despre triumful Revoluției asupra vechii orînduiri țariste și rolul marelui conducător și vizionar V.I. Lenin în

călăuzirea proletariatului rus spre victoria asupra dușmanului de clasă și instaurarea noului regim sovietic".

Vizibil fascinat de mitologia ideologică a „realismului socialist", criticul de film și slavistul Giovanni Buttafava scria în 1973 în *Filmlexicon*, pe un ton exaltat: „*Omul cu arma* îmbină figura lui Lenin și energiile populare descătușate de Revoluție într-o povestire cu tonalități de cor bărbătesc, de o savoare ce atinge pragul legendei".

Desigur, stînd comod pe țărmul Mediteranei, cu un pahar de Campari în față, e ușor să idealizezi marxismul, departe de zecile de milioane de morți din Gulagul sovietic. Criticul italian nu vorbea întîmplător despre „legendă". Creat în perioada Marii Terori staliniste din anii 1930, filmul făcea parte din acțiunile de propagandă de masă menite să (re)populeze „Olimpul sovietic" cu eroi legendari care să întrupeze „valorile" revoluționare. Retorica mobilizatoare a campaniilor de îndoctrinare ideologică urmărea inventarea unei „hagiografii" comuniste cu care masele sovietice să se poată identifica.[4]

La prima vedere, pelicula sovietică nu poate avea nimic în comun cu „***Copiii sînt bine-mersi***" (*The Kids Are All Right*), filmul Lisei Cholodenko, după scenariul realizat de regizoare împreună cu Stuart Blumberg, premiat cu *Globul de Aur* pentru cel mai bun film - comedie sau muzical. Este, cum scrie alt critic, Peter Bradshaw (nu mai puțin exaltat decît Buttafava) în *The Guardian*: „Un studiu plin de căldură și umor al familiei postmoderne: o comedie inteligentă despre un cuplu de lesbiene, copiii lor și donatorul de spermă care le este tată".

Entuziasm naiv? Stupidă orbire ateistă? Sau cinică fabricare a altei mitologii ideologice? Căci totuși, la nivel

---

[4] David Brandenberger, *Propaganda State in Crisis: Soviet Ideology, Indoctrination and Terror under Stalin, 1927-1941*, Yale Univ. Press, 2012, pp. 56, 215.

simbolic, ambele filme îndeplinesc o funcție identică: *propaganda ideologică*. Desigur, ideologia s-a schimbat din anii '30, ca și limba de lemn. În locul comunismului clasic avem acum neomarxismul. *Corectitudinea politică* marxist-leninistă, în lectură sovietică, a fost înlocuită cu *corectitudinea politică* a drepturilor minorităților, în lectură californiană; proletariatul, „poporul ales" al comunismului, clasa purtătoare a mesianismului marxist, a fost înlocuit cu homosexualii și lesbienele, noul „popor ales" al ideologiei „corecției politice"[5], categoria socială purtătoare a mesianismului postmodern; Kremlinul e înlocuit cu Casa Albă, Mosfilm cu Hollywood, „exploatarea" cu „discriminarea", „subjugarea economică" cu „intoleranța religioasă"; „Buldozerele cu *gay*-ii"[6]; demolarea fizică a bisericilor în comunism cu demolarea morală a familiei creștine tradiționale în statul secular fundamentalist postmodern. Paralelismul e evident. Dacă s-ar face o analiză comparativă a celor două ideologii, izomorfismul s-ar susține la toate nivelurile.

Lupta nu se mai duce contra principiilor capitaliste ale profitului, azi legitime, ci contra principiilor morale tradiționale, creștine. Nu mai trebuie înlăturată „dominația nemiloasă a unei oligarhii capitaliste lipsite de scrupule asupra unui proletariat exploatat la sînge", ci „dominația nemiloasă a unei majorități intolerante și bigote asupra unor minorități rasiale sau sexuale lipsite de apărare și drepturi".

În numele acestor drepturi „călcate în picioare" se cere, ca și atunci, o revoluție. Nu una violentă ca aceea din 1917, ci una discretă, subtilă, la nivelul mentalităților: revoluția sexuală. În acest scop însă, vechile metode propagandistice

[5] Am preluat sintagma de la Virgiliu Gheorghe, *Știința și războiul sfîrșitului lumii*, Ed. Prodromos, București, 2008.

[6] Acad. Sorin Dumitrescu, *Cine ne vrea etrusci?*, www.culturavietii.ro/2013/02/22/etrusci-sorin-dumitrescu-muzeul-taranului-virgil-nitulescu-luna-istoriei-lgbt.

rămîn adecvate, cu condiția rafinării lor prin noile tehnici de manipulare în masă.

1.2. „De obicei auzi tot felul de povești înfiorătoare despre asemenea lucruri"

Cea mai eficace minciună e întotdeauna cea amestecată cu adevărul. O minciună 100% e ușor depistabilă și nu convinge pe nimeni. O minciună 50% e infinit mai credibilă, ascunsă viclean în spatele celorlalte 50 de procente de adevăr. Exploatarea maselor proletare era o realitate economică. Răul a constat în folosirea acestei realități pentru a legitima utopia ateistă marxistă, statul totalitar comunist și masacrele „revoluționare" leninist-staliniste. Discriminarea a existat și uneori mai există. Însuși conceptul de „drepturi ale omului" derivă din principii creștine și este legitim. Problema constă în deturnarea lor în sensul legitimării unor aberații precum „familia" homosexuală sau a unor crime precum avortul.

Există un adevăr în filmul despre Lenin? Desigur, eroismul inconștient al unor simpli ostași din Armata Roșie. Minciuna constă în camuflarea scopului totalitar al Revoluției din 1917, manifestat abia prin genocidurile de mai tîrziu, și în ipocrita mitologizare a lui Lenin, despre cruzimea și imoralitatea căruia s-au scris cărți bine documentate (inclusiv despre relația lui homosexuală cu Zinoviev). Aparent, *Omul cu arma* este un emoționant epos eroic modern; în esență însă, este o excelent construită ficțiune. Un mit.

Copiii sînt bine-mersi, la rîndul lui, e un film emoționant și credibil. Psihologia personajelor e atent construită, reacțiile afective sînt nuanțate și convingătoare. Și totuși, și el e o ficțiune asamblată cu talent (și un buget de 4 milioane de dolari). Un mit, în egală măsură. Chiar un personaj secundar din film afirmă, auzind că relația cu „tatăl biologic"

al copiilor merge bine: „Mă mir, de obicei auzi tot felul de povești înfiorătoare despre asemenea lucruri". Critica însăși recunoaște natura subversivă a filmului: „Cu subtilitate și stil, [scenariștii] Cholodenko și Blumberg au făcut ceva *mult mai subversiv*: au creat un tată-donator aproape bizar de perfect pentru familia lui Nic și Jules" (cele două lesbiene „căsătorite").

Pe cît de unanimă e critica în a lăuda filmul, pe atît este în a recunoaște că e unul „extrem de neobișnuit": „E greu să ne gîndim la multe alte exemple de familie homosexuală fericită, obișnuită, esențialmente bine adaptată, din cele zugrăvite pe ecran – poveștile homosexuale pe care le vedem tind adesea să fie pline de tristețe, dacă nu de tragedie".

Bineînțeles că e neobișnuit! Fiindcă filmul este doar un artefact reușit, atent confecționat, un construct mental inteligent asamblat, menit nu să arate un adevăr, ci să ilustreze o teză, o premisă ideologică politic corectă: că *se poate*. Că o familie homosexuală ar putea exista și că ar fi ceva *normal*. Ba chiar că ar putea avea copii. Acesta e postulatul totalitar pe care îl enunță filmul: o axiomă nedemonstrată și nedemonstrabilă, dar pe care e interzis să o contești. De aceea filmul nu e un simplu divertisment, ci o mistificare ideologică. Ni se induce mai ales ideea că nu ar exista nici un pericol pentru copiii dintr-o asemenea „familie": (chipurile) copiii ar fi *bine-mersi!*

Teza filmului este, desigur, chiar titlul. Scopul este spulberarea celei mai grave obiecții aduse ideii de „familie" *gay*: problema copiilor. La sfîrșit există un subînțeles *quod erat demonstrandum*: „Vedeți că e OK? Sigur, există probleme – dar oare în familiile heterosexuale nu există? Copiii, ca și adulții, au niște probleme emoționale – dar în celelalte familii, normale, oare nu au? Și în final vedeți că problemele se rezolvă și toată lumea zîmbește". Da, zîmbetul celor două lesbiene e un pic amar, forțat, iar al băiatului un pic sarcastic; totuși ele rămîn împreună. Chiar băiatul e pus

să le spună că n-ar trebui să se despartă. E, într-adevăr, o performanţă, în condiţiile în care atîtea familii tradiţionale divorţează (rata divorţului în S.U.A. e 50%)...

Nu trăim într-o lume perfectă, ne spun ideologii *corecţi politic*, dar soluţia familiei *gay* - vor ei să ne convingă - e la fel de bună ca şi cealaltă, sau poate, în anumite cazuri, chiar mai bună. Şi pînă la urmă le priveşte, nu-i aşa? În fond, par femei de treabă, mature, responsabile (fiindcă aşa sînt „proiectate" de scenarişti), care nu fac nici un rău nimănui, mai ales copiilor. Nici unul nu dă semne că ar deveni homosexual la rîndul lui, dimpotrivă, îşi exprimă limpede preferinţele hetero. Şi, dacă trec prin crize emoţionale, ele nu sînt mai grave decît ale altor copii de 15-18 ani; în final le depăşesc şi viaţa merge înainte. Vedeţi? Nu se droghează, nu se sinucid, sînt normali, fata are chiar excelente rezultate şcolare, reuşeşte la un *college* prestigios, iar dragostea celor două mame (în film sintagma „mamele", care o înlocuieşte pe cea de „părinţi", e făcută să pară nefiresc de firească) îi ajută să treacă peste crize. În fond, toată lumea are probleme în adolescenţă; în cazul lor problemele iau această formă, poate diferită de a altora. Dar nu sînt probleme pe care o „relaţie sinceră şi o afecţiune inteligentă" din partea celor două adulte lesbiene să nu-i poată ajuta să le depăşească.

Da, totul pare a suna perfect. Chiar prea perfect ca să fie adevărat. Pînă şi criticii spun că filmul „face eroi din cine nu trebuie şi personaje negative din cine nu merită". Din păcate însă, subversiunea funcţionează. Oamenii cred ce văd pe ecran şi spun: „Da, de ce nu? Uite că merge şi-aşa". Faptul că personajele sînt fictive, create *tocmai* ca să-i convingă de această teză, nu li se pare relevant. Spectatorul nu realizează presiunea ocultă la care e supus: persuasiunea operează clandestin prin mesajele de mai sus furişate subtil în mintea sa, cu atît mai eficace cu cît el rămîne inconştient că este victima unui proces de manipulare.

1.3. Operațiuni psihologice de manipulare în masă

În România sîntem obișnuiți să asociem cuvîntul „ideologie" cu economia politică, socialismul „științific" și cu alte discipline teoretice nesuferite, cu lecturi „sulfuroase" precum *Capitalul*, *Mein Kampf*, *Cursul scurt de istorie al PCUS* sau *Cărticica roșie* a lui Mao, impuse de un aparat de stat represiv prin odioase instituții coercitive de tipul KGB-ului sau Securității. Dar nicidecum nu asociem *ideologia* cu situații de viață concrete, cu impact emoțional, chiar simpatice și amuzante. Discursul ideologic e instinctiv asociat cu documente de partid aride, găunoase, plicticoase, scrise într-o scîrboasă limbă de lemn și proclamate strident de politicieni, lideri de partid sau dictatori odioși. Dar nicidecum cu niște personaje drăguțe cu care poți empatiza, interpretate de actrițe talentate, și cu peripețiile lor hazlii și foarte omenești.

Și totuși, *Copiii sînt bine-mersi*, de la un capăt la altul, e un discurs pur ideologic. Construit special pentru a convinge de „adevărul" unor dogme ideologice, filmul este esențialmente un manifest politic. Un instrument de propagandă. E un lucru evident pentru oricine vrea, cu bună-credință, să vadă chipul hidos al noului totalitarism al *corectitudinii politice* sub masca vicleană a înduioșătoarelor drame sufletești ale unor personaje inventate cu migală.

Dar de ce? Care-i miza? Ce se urmărește? E simplu: ca homosexualitatea, pornografia, pedofilia, incestul, adulterul să fie legiferate ca norme sociale. Iar cei ce vor refuza Sodoma să ajungă să fie socotiți – și pedepsiți – ca infractori.

Mai demult, manipularea opiniei publice se numea propagandă. În noul jargon ideologic ea este numită „gestionarea percepției" *(perception management)*. Metodele, mecanismele și strategiile ei sînt cele mai sofisticate din istorie, dezvoltate de experți în relații publice *(PR)* plătiți cu

sume fabuloase, iar acțiunile de manipulare sînt „operațiuni psihologice" *(psychological operations – PsyOps)* definite de un manual al armatei S.U.A. ca „forme de comunicare concepute pentru a influența părerile, emoțiile, atitudinile sau comportamentul oricărui grup, în folosul [instituției sau persoanei] care le plătește"[7].

Ne aflăm într-un război pe care îl putem pierde fără să știm măcar că am luat parte la el. Că este așa ne-o confirmă doi dintre principalii artizani ai propagandei homosexuale în S.U.A., Marshall Kirk și Erastes Pill, în „Cucerirea Americii heterosexuale", articol citat de Virgiliu Gheorghe în capitolul „Promovarea homosexualității" din excelenta sa carte[8]. Din el reiese că impunerea acestei perversiuni în întreaga lume nu are loc de la sine, spontan, ci ca urmare a unui război informațional dus după toate regulile strategiei militare. În acest război, armamentul e furnizat de *mass-media*, muniția o constituie „virușii" mediatici inoculați prin „operațiuni psihologice", campaniile militare sînt campanii sofisticate de *PR* deghizat, bătăliile se dau pe frontul modificării cadrului legislativ, tranșeele și redutele cucerite în înaintarea frontului sînt legi și acte normative aprobate în favoarea homosexualității și a altor păcate, obiectivul strategic este reconfigurarea conceptului de „normalitate" în cadrul societăților aflate tot mai mult sub ocupația noii ideologii, iar adevăratul țel final – reeducarea, generalizarea nihilismului și instituționalizarea ideologiei negării lui Dumnezeu.

În acest război diabolic, *Copiii sînt bine-mersi* reprezintă doar o operațiune psihologică implementată cu grijă de profesioniști bine școliți și finanțați. Iar „adevărul" că homosexualii ar reprezenta o „normalitate" este nu doar

[7] Citat în filmul *PsyWar / Treziți-vă*, la http://ciprianvoicila.blogspot.ro/2013/06/psywar-treziti-va.html.
[8] *Op. cit.*, p. 234.

indus prin tehnici subtile de „management al percepției“, ci și impus de o „Poliție a Gîndirii“ (*Thought-Police* în romanul *1984* al lui George Orwell), instituționalizată deocamdată sub forma *Consiliilor Naționale pentru Combaterea Discriminării*. Aceste CNCD-uri, înființate la ordin în subordinea guvernelor țărilor europene, au misiunea de a sancționa orice încercare a societății sănătoase majoritare de a se apăra în fața propagandei. La fel ca în romanul orwellian, unde misiunea Ministerului Păcii era de a întreține războiul, a Ministerului Abundenței - de a perpetua sărăcia, iar a Ministerului Adevărului - de a glorifica minciuna, misiunea CNCD este nu de a combate discriminarea, ci de a o promova: discriminarea majorității în numele minorității.

Și nu doar în America și Canada poți fi amendat sau închis dacă te opui. Recent, și la București academicianul Sorin Dumitrescu, Alianța Familiilor din România și Asociația ProVita au fost convocați la CNCD pentru a da socoteală și amendă. Poliția Gîndirii veghează. Cu mențiunea că, azi, Big Brother e *gay*.

Deci, nu vă lăsați păcăliți! *Copiii sînt bine-mersi* este *Omul cu arma* al zilelor noastre. Sînt noile mituri propagandistice, cum se fac azi cu sutele – echivalentul ideologic al fostei mitologii comuniste. Și să nu credeți tot ce vedeți pe diversele feluri de ecrane. Copiii (mai rar născuți, mai adesea adoptați) în „familii“ homosexuale nu sînt deloc bine-mersi. Așa cum nu sînt nici cei care vor să ne spele pe creier, făcîndu-ne să credem asta.

1.4. Păcăleala „născut așa“

Filme precum *Copiii sînt bine-mersi* (difuzat cvasiilegal și abuziv tocmai la Muzeul Țăranului Român) sînt subversive deoarece acționează ca niște „retro-viruși“ conceptuali,

creați și „injectați" mediatic special pentru a „păcăli" sistemul imunitar al organismului social.

„Anticorpii" acestui sistem trebuie să fie Biserica, valorile creștine și normele religios-morale, apoi normele juridice și legislația, în sfîrșit instituțiile statului și societatea civilă – formatorii de opinie și opinia publică. Or, asemenea artefacte cinematografice sînt pure „implanturi" ideologice, „psiho-bombe" menite să-i anihileze; să arunce în aer familia tradițională și rînduiala firească. Inducînd ideea că o „familie" lesbiană nu ar fi o aberație, ceva contra naturii, ci doar o alternativă perfect legitimă, filmul urmărește să valideze un fals model la nivel colectiv și să-l introducă în *mainstream* – curentul principal al comportamentelor normale, general admise – făcîndu-l acceptat și acceptabil.

Iată pașii acestei strategii de „*mainstreaming*"[9], planificați cu decenii în urmă:

a) Mai întîi perversiunea e transformată în „boală", descrisă ca o afecțiune de care homosexualii n-ar fi vinovați sau responsabili, nemaifiind, prin urmare, o alegere indusă de patimă, cum e, de fapt. Comportamentul imoral condamnabil devine o patologie, nemaifiind pedepsit ca infracțiune. „Boala" e dezincriminată și scoasă de sub incidența legii penale (în România, Articolul 200 a fost scos din Codul Penal în 2000).

b) Pasul următor este ca „boala" să nu mai fie boală, ci prezentată ca o „condiție" din naștere, eventual cu substrat genetic. Ceea ce înainte era o deviantă maladivă devine un atribut congenital, o condiționare biologică naturală, la fel de firească și de involuntară precum rasa ori culoarea ochilor. Individul nu poate fi responsabil sau vinovat de o trăsătură cu care s-ar fi născut, față de care nu poate face vreo alegere, fiind vorba de un „dat" înscris în normalitatea sa.

---

[9] Vezi și excelentul *Buletin al Alianței Familiilor din România*, 7 feb. 2013.

Tactica este veche, fiind azi cunoscută drept „păcăleala naşterii gay" (*born-gay hoax*[10]). Ea a fost introdusă acum 100 de ani în Germania de activistul politic pedofil Karl Heinrich Ulrichs („strămoşul" mişcării mondiale a drepturilor homosexualilor), odată cu lozinca: „Uranieni din toată lumea, uniţi-vă!".

Acest unghi de atac a fost rafinat în 1987, în SUA, de Marshall Kirk şi Hunter Madsen (sub pseudonimul Erastes Pill), în articolul *Repararea capitală a Americii hetero*[11]. Ideea era că a fi „născuţi aşa" (*born this way*) le dădea homosexualilor dreptul de a fi asimilaţi unei minorităţi. (Nu întîmplător piesa *Born This Way*, a lui Lady Gaga, este asociată mişcării LGBT, pretinzîndu-se „*Manifestul Mamei-monstru a unei noi rase a libertăţii nelimitate*"). Apartenenţa la o minoritate este acum asimilată unei identităţi înnăscute. A-i ataca devine echivalent cu a contesta dreptul unei minorităţi la propria identitate de grup, deci a încălca unul dintre „drepturile fundamentale ale omului".

În paralel, ponderea reală a acestei „minorităţi", sub 2%, este exagerat umflată la 10%, prin studii manipulate, pentru a invoca o pretinsă incidenţă socială semnificativă.

c) „Identitatea" gay este prezentată drept o simplă extravaganţă inofensivă. Anormalul este preschimbat într-o curiozitate ce nu prezintă pericol social, putînd fi uşor tolerat. Este etapa în care ne aflăm în România în prezent (cazul filmului *Copiii sînt bine-mersi*). Scopul, potrivit celor doi autori de mai sus, este „desensibilizarea[12]" majorităţii:

„Să-i facem să privească homosexualitatea cu indiferenţă, fără nici o emoţie... Marea masă trebuie să ajungă

---

[10] Ryan Sorba, *The 'Born-Gay' Hoax*, www.freewebs.com/theborngayhoax.

[11] Marshall Kirk şi Hunter Madsen (sub pseudonimul Erastes Pill), *The Overhauling of Straight America, Guide Magazine*, noiembrie 1987.

[12] În original *desensitization*, în sensul unei intense presiuni mediatice şi (pseudo)educaţionale pînă la tocirea simţului moral, atrofierea bunului simţ şi pierderea discernămîntului.

să așeze preferințele sexuale pe același plan cu cele pentru arome de înghețată sau sporturi: îți place ciocolata, mie vanilia; preferi voleiul, eu fotbalul. Nici o problemă... Cel puțin la început, urmărim să desensibilizăm publicul, nimic mai mult. Nu putem și nici nu trebuie să ne așteptăm la o «apreciere» sau «înțelegere» deplină a homosexualității din partea omului obișnuit. Uitați ideea de a convinge masele că homosexualitatea e bună. Dacă le faceți să gîndească că e doar un lucru obișnuit, să ridice din umeri, lupta pentru drepturi juridice și sociale e cîștigată".[13]

d) Pentru unele categorii de snobi se poate merge pînă la ridicarea simplei extravaganțe la rang de modă *cool*, comportament „șic", sofisticat, marcă a unei elite „branșate" la curentele emancipării deja prevalente în Occident. Curiozitatea benignă e metamorfozată în trăsătură dezirabilă, toleranța – în emulație a celor „speciali".

e) În cele din urmă, rezultatul e acceptarea la nivel de masă și legiferarea viciului ca un comportament perfect normal, ca normă socială și „morală". Păcatul devine lege, virtutea – infracțiune. Nebunia e normalizată. Ordinea firii se răstoarnă, cum spune Sf. Ioan Hrisostom, „cu susul în jos" într-o lume care L-a părăsit pe Dumnezeu.

---

[13] John Vennari, *Tacticile mișcării homosexuale. Repararea capitală a Americii heterosexuale: O strategie detaliată pentru acceptarea publică a homosexualilor* (analiza articolului *The Overhauling of Straight America* de Marshall Kirk și Erastes Pill). Excelenta traducere a lui Bogdan Mateciuc la http://www.culturavietii.ro/2013/11/03/tacticile-miscarii-homosexuale-o-strategie-detaliata-pentru-acceptarea-publica-homosexualilor/.

2. Strategia Kirk–Pill: „reparația capitală" a Americii hetero

2.1. Hollywoodul și campania de „*rebranding*“

În articolul menționat, *The Overhauling of Straight America (Reparația capitală a Americii heterosexuale)* – considerat azi un manifest sau o „biblie“ a mișcării de emancipare homosexuală –, Marshall Kirk și Erastes Pill concep un plan de acțiune cu scopul de a face homosexualitatea acceptabilă în America, prin zugrăvirea unui portret pozitiv. În contextul acestei strategii de imagine, ei numesc Hollywoodul „cea mai bună armă secretă în bătălia desensibilizării opiniei majoritare (*mainstream*)“. Această „desensibilizare“ se poate realiza doar printr-o „campanie mediatică masivă pentru schimbarea imaginii homosexualilor“, iar filmele și televiziunea sînt „calul troian“ prin care pot fi „anesteziate sensibilitățile acute“ ale publicului.

Primul principiu al campaniei este „să se vorbească despre homosexualitate cît mai tare și mai des posibil... în mod neutru sau pozitiv“:

„Aproape orice comportament începe să pară normal dacă ești expus la el suficient timp, în suficient de multe locuri. [...] Acceptabilitatea noului comportament depinde în ultimă instanță de numărul de cunoscuți care-l practică sau acceptă. Inițial, unii pot fi ofensați de noutate, însă... cît timp Ion Șase-la-Pachet [în original *Joe Six-Pack*, nume peiorativ sugerînd mediocritatea și conformismul majorității normale] nu se simte presat să facă la fel, cît timp comportamentul în cauză nu-i amenință siguranța fizică și financiară, se va obișnui cu el și viața va merge mai departe.“

De aceea, cei doi autori lăudau încă din 1987 (anul apariției manifestului) faptul că personajele homosexuale deveniseră vizibile în filme și emisiuni TV. De atunci, aceste personaje au devenit tot mai frecvente – vezi cazul *The Kids Are Allright*. Personajele homosexuale agreabile, simpatice, sînt tot mai numeroase în filme și la televizor; asta nu e o întîmplare, ci o tactică bine țintită a războiului publicitar.

Arta cinematografică se pretează perfect cerințelor de rafinament și subtilitate ale acestei complexe campanii de *„rebranduire"*. Sub ambalajul atrăgător, aparent nevinovat, al unui simplu produs cultural de divertisment, se pot „vinde" sofisticate mecanisme de „restructurare cognitivă", părți ale unui vast angrenaj strategic. Inoculînd în conștiința și subconștientul tinerilor otrava unei ideologii anticreștine, asemenea filme provoacă mutații profunde ce se propagă apoi în întregul țesut social. Arhitecții acestui proces de o extremă complexitate au înțeles că ispita e mai eficientă decît violența, seducția funcționează mai bine decît teroarea, persuasiunea e mai eficace decît coerciția.

Potrivit aceluiași manifest Kirk–Pill din 1987, al doilea principiu al campaniei e prezentarea homosexualilor drept *victime*. Publicul trebuie convins că homosexualii sînt victime ale sorții: ei nu și-au ales „orientarea sexuală", așa s-au născut, „așa cum voi v-ați născut heterosexuali, albi, negri, inteligenți sau sportivi. Nu i-a racolat sau sedus nimeni; n-au ales ei asta, deci nu pot fi judecați moral. Ce fac ei nu e conștient ori deliberat – e însă natural pentru ei. Destinul lor putea fi și al vostru". Adesea, asta se traduce prin drame, destine tragice de neînțeleși, persecutați. Ei sînt victime ele societății care îi marginalizează, ostracizează, discriminează. Victimizarea reduce sentimentul de amenințare al publicului hetero și-i trezește reflexul de asumare a rolului protector. Un bun exemplu e personajul gay Simon Bishop din *As Good As It Gets*, construit ca un artist sensibil, victimă a durității și prejudecăților unei lumi care nu-i înțelege aspirația către

frumos. Bătut măr şi spitalizat, rămas fără bani şi locuinţă la mila amicilor şi vecinilor, neajutorat, cu reacţii foarte umane, n-are cum să nu ne trezească empatia şi compasiunea.

În schimb, în acelaşi film din 1997, personajul „normal" interpretat de Jack Nicholson, scriitorul Melvin Udall, este un excelent exemplu al altui principiu din acelaşi manifest al emancipării gay: *demonizarea („vilification") oponenţilor* hetero. Adversarii mişcării gay trebuie prezentaţi ca nişte monştri oribili, antipatici, scîrboşi, faţă de care publicul să simtă o aversiune instinctivă. Ca să nu fie vreun echivoc, filmul începe cu o scenă revoltătoare în care dl Udall aruncă în ghena de gunoi căţelul (viu şi foarte simpatic) al vecinului său gay (Simon). E un mizantrop sinistru care jigneşte pe absolut toată lumea, mitocan şi ipohondru, cu cele mai aberante ticuri şi idiosincrazii. Ca şi în *Copiii sînt bine-mersi*, principalul personaj hetero este negativ. Scopul – după Kirk şi Pill – e dublu: a culpabiliza majoritatea şi a o face să se disocieze de tipologia oponenţilor prezentată grotesc. În plus, dl Udall e antisemit, pentru a agrava atitudinea discriminatorie prin componenta rasistă.

Alt principiu clar enunţat în planul strategic Kirk–Pill, ce continuă a fi aplicat şi azi cu succes, e acela că gay-ii trebuie să „dea bine" în filme, ca întrupări ale celor mai frumoase calităţi. Într-adevăr, Simon e o comoară de omenie, delicateţe, căldură şi înţelegere umană, fineţe, farmec, inteligenţă, talent, decenţă, altruism. Să-l pui la rană, nu alta. Mama lesbiană, Nic din *The Kids Are Allright* (Annette Bening), e şi ea un exemplu de devotament în meseria de medic, stabilitate, fidelitate, „monogamie" şi angajament faţă de valorile... „familiei" pe care şi-o apără cu hotărîre. Mesajul e că gay-ii nu sînt antifamilie, şi deci nici familia nu trebuie să fie antigay.

Corolarul acestui principiu e că „masele nu trebuie şocate şi dezgustate prin expunerea prematură pe scară largă la comportamentul homosexual propriu-zis". Trebuie,

de asemenea, evitată în mod programatic - scriu Kirk și Pill - afișarea mîndriei nonconformiste a unei deviante agresive, ce va fi percepută ca o provocare, o amenințare ce justifică opoziția... Nu vom prezenta în campanii musculoși obraznici, scene indecente, nici organizații precum NAMBLA" [*North-American Man-Boy Love Association - Asociația nordamericană a iubirii dintre bărbați și băieți*, promovînd explicit pedofilia]. „Cine e suspectat că molestează copii nu poate poza în victimă", personaj pozitiv ori „stîlp al societății". Evident!

Alt principiu din manifestul Kirk–Pill e cel al deghizării propagandei gay sub masca unor „cauze nobile" generale. Atît activiștii gay, cît și susținătorii din rîndul populației hetero trebuie să poată milita în numele unor cauze drepte, susținînd principii „democratice" greu de combătut: statul de drept, antidiscriminarea, drepturile omului, justiția socială, dreptul la libertatea de opinie–exprimare–asociere etc. Campaniile și pledoariile directe trebuie ascunse în spatele unora justificabile prin invocarea unor norme politice nediscriminatorii, a unor standarde general acceptabile, măcar aparent „morale" și raționale, care să contracareze argumentele „dogmatice" ale „homofobilor".

În cadrul acestei strategii de „reparare capitală" - a se citi „pervertire completă" - a societății, filmele rămîn o componentă esențială, repetată insistent de Kirk–Pill: *You Really Oughtta Be in Pictures*! Doar așa - zic ei - pot fi manipulate „gîndirea și credințele oamenilor și transformate valorile sociale ale Americii hetero" (*straight*). Mecanismele de inducere a modificărilor comportamentale dorite sînt dezvoltate de cei doi autori în 1989, în volumul *După bal: cum America își va depăși frica și ura față de homosexuali în anii '90*[14], unde scopul e definit astfel: „Prin conversie înțelegem ceva

[14] Marshall Kirk și Erastes Pill, *After the Ball: how America will conquer its fear and hatred of gays in the '90s*, Doubleday, 1989.

mult mai amenințător la adresa modului de viață american, fără de care nu poate avea loc o schimbare socială majoră. Înțelegem conversia emoțiilor, minții și voinței omului de rînd printr-un atac psihologic planificat, sub forma unei propagande administrate poporului prin *mass-media*". Conversia e mult facilitată de imagine, mai puternică decît noțiunile abstracte, evocînd un răspuns emoțional mai intens (mai ales în film). Scopul campaniilor e ca „stereotipurile bigote homofobe" - cum sînt numite convingerile majorității - să fie „bruiate" (*jammed*) sau anulate de imaginile diseminate, atent ajustate încît să semene cît mai mult cu genul de persoane despre care omul de rînd n-ar crede în ruptul capului că ar putea fi vreodată gay.

2.2 Microexperimentul M.Ț.R.

Dacă aceasta e logica potrivit căreia a fost fabricat filmul *Copiii...*, motivul pentru care a fost dat la Muzeul Țăranului Român a fost altul. În acest caz, proiecția n-a avut ca scop efectul propagandistic și manipularea în masă, întrucît publicul era infim. Țelul a fost altul: *provocarea* și *testarea* deliberate ale reacției societății românești prin expunerea la o mostră - executată profesionist - a acestei ideologii. Consider că evenimentul *The Kids Are Allright* difuzat la M.Ț.R. a fost un *experiment de laborator premeditat*, gîndit strategic pentru a testa și evalua, la scară mică, reacția publicului român, pentru a gîndi pașii următori.

Testul a reușit: reacția a fost anemică, în raport cu gravitatea provocării! În consecință, au trecut liniștiți la generalizarea experimentului la scară națională. Ea e deja în curs, conform următorilor pași strategici:

1. Introducerea în Constituția României a amendamentului pro-homosexualist (nu e nevoie de multe pagini, două cuvinte ajung: „orientarea sexuală" adăugată la criteriile

de non-discriminare în art. 4); legiferarea în Codul Civil a „familiei homosexuale“ (*Parteneriatul Civil*);

2. Legalizarea filiaţiei în aceste „familii“ prin adopţie de copii sau naştere asistată (cazul filmului *The Kids Are All Right*);

3. Obligativitatea educaţiei pro-LGBT şi pro-avort în şcoli şi grădiniţe;

4. Legalizarea *pedofiliei*, a familiei multiple (din trei sau mai mulţi membri „căsătoriţi legal“, deci a adulterului şi poligamiei), a incestului etc.

Într-un cuvînt, Sodoma şi Gomora, *urîciunea pustiirii*, consfinţite prin lege. Credeţi că sînt exagerări? Din 28 state membre UE, 22 deja au legiferat „căsătoria homosexuală“. România e printre cele 6 rămase, dar cît oare va rezista?

Faptul – semnalat deja de ProVita şi Alianţa Familiilor din România[15] – că pedofilia (numită azi eufemistic „intimitate intergeneraţională“) este următorul punct pe agenda mişcării LGBT e confirmat de multe surse. Grupul Naţional Pedofil din Olanda, cu filiale în marile oraşe, lucrează de patru decenii la dezincriminarea şi promovarea relaţiilor intime ale adulţilor cu copii şi face campanii publice pentru eliminarea completă a tuturor legilor ce prevăd o vîrstă minimă de consimţămînt.[16] Randy Engel arată că „pederastia e pe ruta rapidă spre dezincriminare în mod similar celui în care a fost dezincriminată homosexualitatea.“[17] El aduce ca dovadă reevaluarea fenomenului de o serie de organisme socio-profesionale şi ştiinţifice americane în sens favorabil adultului (sub presiunea lobby-ului gay).[18] Alţi autori

---

[15] *Spre normalizarea pedofiliei în România?* buletin AFR, 7 feb.2013.
[16] www.paedosexualitaet.de, citat în Randy Engel, *The Rite of Sodomy*, vol. 2, New Engel Publishing, Pennsylvania, 2011, p.548.
[17] *Op. cit.*, capitolul *Pederasty – The New Sexual Frontier*, p.455.
[18] American Psychiatry Association (APA), *Psychological Bulletin*, 1994 (art. Bruce Rind et. al.), *ibid.*

confirmă aceeaşi tendinţă.[19] Asociaţia Americană de Psihiatrie dezbate „ridicarea tabuului asupra pedofiliei, scoaterea ei completă din Manualul... Tulburărilor Mentale... ceea ce ar putea avea ca efect dezincriminarea ei... Odată «normalizată» de psihiatri, cum ar mai putea rămîne ilegală?"[20] Iar Gert Hekma, profesorul olandez pedofil cunoscut deja cititorilor din scandalul invitării lui la Facultatea de Sociologie, vorbeşte pe faţă despre „identitatea pedofilă" şi „beneficiile pentru copii" ale relaţiilor intime cu adulţi, la vîrste cît mai mici.

Vedem, aşadar, cît de coerentă şi perfect articulată e strategia de pervertire şi de distrugere a societăţii tradiţionale. Nu putem reda numeroasele tactici descrise pe larg în lucrările clasice ale mişcării „gay", dar credeţi-ne că, parcurgîndu-le, ne-am convins cît sînt de subtile, ingenioase şi intercorelate şi ce eroare ar fi să le ignorăm.

Şi, totuşi, cei mai mulţi nici nu bănuiesc existenţa unei asemenea strategii comprehensive, ori o numesc „teorie a conspiraţiei".

Nu am inventat nimic din şocantele principii şi metode de mai sus. Ele sînt preluate din „materialul clientului" – cărţile de referinţă ale mişcării. Nu e un „discurs al urii", ci o redare textuală a obiectivelor ei strategice, aşa cum apar în propriile ei documente programatice. Pentru a se convinge cititorul, e trimis la textele originale citate, ce pot fi găsite cu uşurinţă. Rugăm frumos şi CNCD-ul să verifice aceste lucrări ale mişcării în cauză, pentru a înţelege mai bine cu ce fenomene se confruntă societatea românească. Pe care încercăm să o apărăm nu din bigotism, ci din dorinţa sinceră de a proteja o ordine morală şi o aşezare socială şi

---

[19] Alan Medinger, citat în Scott Lively şi Kevin Abrams, *The Pink Swastika. Homosexuality in the Nazi Party*, 1995, p.320.

[20] www.theroadtoemmaus.org/RdLb/22SxSo/PnSx/Knsy/ReismnAPA-Pedo.htm.

sufletească fireşti şi frumoase. Nu incităm la ură sau violenţă, ci chemăm la păstrarea bunului simţ.

Dacă aveţi copii, fraţi români din CNCD şi Parlament, gîndiţi-vă în ce lume vreţi să trăiască şi să-şi crească, la rîndul lor, copiii. Vreţi să le fie teamă să vă ducă nepoţii la grădiniţă ca să nu fie violaţi „legal"? Sau poate vor considera şi ei că e „spre binele lor", cum spune domnu' Hekma!

3. Huxley: vizionar sau bine informat?[21]

3.1. Dubla distopie: fuziunea între Huxley și Orwell

În anul 1949, imediat după publicarea romanului său *1984*, George Orwell i-a trimis un exemplar lui Aldous Huxley, așteptînd verdictul mai vîrstnicului și celebrului autor al celeilalte anti-utopii (*Brave New World*), apărută în 1931. Huxley i-a răspuns într-o scrisoare fascinantă, datată 21 octombrie 1949, care merită a fi citată pe larg:

„Primele noțiuni despre o filozofie a revoluției finale, ultime — care trece dincolo de politică și de economie, urmărind subversiunea totală a psihologiei și fiziologiei individuale — se găsesc în Marchizul de Sade, care se considera continuatorul și cel ce trebuia să desăvîrșească opera lui Robespierre și Babeuf. Filozofia minorității conducătoare din *1984* e sadismul [...] dus pînă la concluzia sa logică: a merge dincolo de sex și a-l nega. E îndoielnic că în realitate politica cizmei-puse-pe-față ar putea merge la nesfîrșit. Convingerea mea este că oligarhia conducătoare va găsi, pentru a guverna și a-și satisface pofta de putere, metode care vor implica mai puțină caznă și risipă și că aceste metode vor semăna cu cele pe care le-am descris în *Brave New World.* [...] Filosofii și oamenii de știință ai secolului al XIX-lea n-au vrut să exploreze aspectele mai stranii ale psihologiei [...] aplicate în domeniul guvernării. Mulțumită ignoranței voluntare a părinților noștri, declanșarea revoluției supreme a fost întîrziată cu cinci sau șase generații. Alt accident norocos a fost incapacitatea

[21] Aici doar punem întrebarea; răspunsul se află mai jos, în capitolul 5.

lui Freud de a practica hipnoza cu succes şi, ca urmare, dispreţul cu care a tratat hipnotismul. Acest lucru a întîrziat aplicarea generală a hipnotismului în psihiatrie cu cel puţin 40 de ani. Dar acum, psihanaliza se combină cu hipnoza; iar hipnoza se poate realiza uşor şi extinde nelimitat prin folosirea barbituricelor, care induc o stare hipnoidă şi sugestionabilă chiar şi celor mai recalcitranţi subiecţi. Cred că în decursul următoarei generaţii conducătorii lumii vor descoperi cum condiţionarea infantilă şi narco-hipnoza sînt mai eficiente, ca instrumente de guvernare, decît bîtele şi închisorile, şi că pofta de putere poate fi tot atît de deplin satisfăcută sugestionînd oamenii să-şi iubească sclavia, ca şi biciuindu-i şi lovindu-i pentru a fi obedienţi. Cred că coşmarul din *1984* e destinat să se moduleze în coşmarul unei lumi ce va semăna mai mult cu cea pe care am imaginat-o în *Brave New World*. Schimbarea se va produce ca urmare a resimţirii unei nevoi de eficienţă sporită."[22]

Într-adevăr, politica brutală a „cizmei puse pe faţă", de tipul descris de Orwell, a părut a se încheia pentru totdeauna în 1989. Căderea regimurilor comuniste a părut a-i da dreptate lui Huxley. La un nivel superficial, aşa cum susţine toată lumea, lucrurile par limpezi: din confruntarea celor două sisteme – războiul rece dintre cel comunist şi cel capitalist – al doilea pare a fi ieşit definitiv învingător. În aparenţă, Ford l-a învins pe Marx, fără echivoc. Capitalismul pur a triumfat. Punct. Comunismul terorist de stat a murit. Cei ce se mai înverşunează să vadă peste tot un complot comunist se luptă doar cu fantasma unui trecut mort şi îngropat. Trăim într-o lume guvernată de marile corporaţii transnaţionale şi FMI, potrivit principiilor neoliberale ale lui Milton Friedman şi ale

[22] www.lettersofnote.com/2012/03/1984-v-brave-new-world.html (trad. n. A.D.)

„Consensului de la Washington"[23]. Dacă ceva nu merge, exclusiv acolo sînt vinovații. La prima vedere, capitalul, piața și libera concurență au înfrînt lagărul comunist. Statuia Libertății a cîștigat victoria totală asupra Stelei Roșii sovietice. Marx a fost în sfîrșit aruncat la groapa de gunoi a istoriei. Ce ușurare pentru noi, est-europenii care am îndurat 45 de ani de marxism: destul ca să ne facă mai înțelepți.

Dar să privim mai atent: cine a învins și cine a pierdut, de fapt?

În lumea de inspirație marxistă, condusă de un *Big Brother* gen Stalin sau Mao, din romanul *1984*, oamenii erau dominați prin *frica* de ceea ce se *temeau*. Erau permanent speriați, monitorizați, controlați prin ecrane bidirecționale (videocamere+televizor) instalate în dormitor. Statul totalitar de tip comunist își asigura dominația prin teroare de masă, represiune rudimentară și război.

De acord, toate acestea au luat sfîrșit. Putem vorbi și călători liber. Nu mai trebuie să cîntăm ode vreunui dictator mustăcios. Ceva s-a schimbat.

Dar ce observăm? Într-adevăr, și în lumea de inspirație freudian-darwinistă din *Brave New World*, a unui Ford-comasat-cu-Freud, oamenii erau dominați și controlați, dar altfel: prin *dependența* de ceea ce le *plăcea*. Iar, azi, triumful unei societăți consumeriste cu hipermarketuri, *fast food*, *fast love* și *Playboy* pare a confirma viziunea lui Huxley, nu a lui Orwell. Nu mai e nevoie ca omul să fie urmărit și controlat permanent prin camere video; el poate fi mai eficace manipulat prin filme, știri și emisiuni inepte de divertisment TV, site-uri pentru adulți. Banii,

---

[23] Vezi en.wikipedia.org/wiki/Washington_Consensus și critica devastatoare a doctrinei capitalismului de dezastru a lui Friedman, sau a dereglementării de tip *laissez-faire*, în Naomi Klein, *The Shock Doctrine. The Rise of Disaster Capitalism*, Knopf Canada, 2007.

sexul şi drogul au învins tortura, „glonţul şi puşcăria“[24]. „*Soma*“ şi plăcerile „pneumatice“ (în sensul personajului Lenina al lui Huxley) le-au învins pe *Big Brother* şi *Poliţia Gîndirii*. Huxley a avut dreptate: oligarhia conducătoare – cum spune în scrisoarea citată – pare a fi găsit într-adevăr „instrumente mai eficiente, moduri de guvernare mai puţin dure şi risipitoare“, dîndu-şi seama că oamenii pot fi mai eficient pervertiţi, spălaţi pe creier, „sugestionaţi să-şi iubească sclavia“ prin imbecilizare în masă şi pornografie. Modelul nostru de societate pare tot mai mult inspirat de o combinaţie complexă între Ford şi Freud, de tipul capitalist-bio-narco-hipnotic-pornografic descris în *Brave New World*. Huxley pare a fi văzut mai bine şi mai departe decît Orwell. Lumea noastră pare a se îndrepta mai curînd spre o societate hedonistă de tip capitalist, controlată prin principiul freudian al plăcerii, decît una totalitară de tip comunist, controlată prin teroare.

Aşa să fie, oare? Să fie oare această interpretare suficientă? Să fi murit oare Marx şi comunismul, cu adevărat? Oare să fi devenit statul totalitar şi instituţiile lui inerent represive realmente inutile şi, ca urmare, definitiv dispărute? Nu cumva e mai complicat? Oare de ce Huxley n-a spus prea multe despre economia distopiei sale? Poate fiindcă nu acesta era aspectul cel mai important?

Oare nu cumva comunismul continuă să trăiască în forme reziduale şi hibride, amalgamat cu capitalismul, printr-o mutaţie genetică ce duce la o ideologie de nouă generaţie, încă şi mai virulentă? Nu cumva cele două sisteme fuzionează sub ochii noştri? Nu cumva se naşte un nou tip de totalitarism sofisticat, o „dictatură a confuziei“ (Bertrand Vergely), impusă prin revoluţia sexuală şi culturală, folosind vectori publici şi mijloace coercitive institu-

---

[24] Paul Ghiţiu, www.rostonline.ro/2014/02/comunismul-stapanul-inelelor-ne-urmareste-de-la-kremlin/#comment-683.

ționale la nivel statal (sau chiar suprastatal, precum Parlamentul European sau ONU), dar bazate pe subversiune ideologică și manipulare în masă? Nu cumva diferențele între „stînga" și „dreapta" devin de tot difuze? Nu cumva apare o altă ideologie, mai cuprinzătoare, care le subsumează și le transcende? Nu cumva asistăm la apariția unui „spectacol integrat" ce unifică „spectacolul concentrat" (a se citi „concentraționar") comunist cu „spectacolul difuz" (confuz) occidental[25]?

Credem că așa stau lucrurile. Și vom invoca în acest sens alte studii de caz ce se constituie în argumente: „Raportul Lunacek", Școala de la Frankfurt, Bertrand Russell, „Conchita Wurst".

---

[25] Guy Debord, *Comentarii la societatea spectacolului*, 1988, citat în Radu Carp, *ISIS - dincolo de bine și de rău*, http://adevarul.ro/news/politica/isis--dincolo-rau-1_53faef300d133766a88fe8b5/index.html.

4. Lunacek: *toleranța represivă*. Mai egali decît alții

Corectitudinea politică,
noua utopie milenaristă

4.1. Rezoluția Lunacek

Așa cum se știe, în decembrie 2013 Parlamentul European a trebuit să respingă „Raportul Estrela“ (pro-avort, pro-LGBT), în urma protestelor masive ale cetățenilor UE care, în cadrul Inițiativei Cetățenești Europene „*Unul dintre noi*“, au trimis sute de mii de mesaje europarlamentarilor, cerîndu-le să voteze împotriva criminalei rezoluții.

Totuși, puternicele, excepțional-finanțatele grupuri de presiune și lobby pro-avort/homosexualism, ce acționează intens la nivelul instituțiilor UE, au recidivat.

Pe 4 februarie 2014 Parlamentul European a adoptat, în ciuda unei ample opoziții, *Rezoluția Lunacek*, cu titlul: „Foaie de parcurs UE împotriva homofobiei și discriminării pe motiv de orientare sexuală și identitate de gen“, propusă de eurodeputata austriacă Ulrike Lunacek, activistă pro-lesbiene, membră în grupul europarlamentar LGBT.

Ceea ce este fără precedent e faptul că P.E. a ales să desconsidere campania masivă de proteste a societății civile și a cetățenilor europeni. Raportul a întîmpinat o enormă opoziție în întreaga Europă. O petiție cu 200.000 de semnături cerînd respingerea lui, zeci de mii de manifestanți, sute de ONG-uri, chiar unii europarlamentari și-au exprimat dezacordul față de drepturile speciale pentru LGBT create de rezoluție. Cetățenii europeni nu vor să li se spună de

către politicieni cum să trăiască, ce să gîndească şi cum să-şi educe copiii[26], arată European Dignity Watch.

Este din nou, în mod limpede, „politica cizmei puse pe faţă". Personajul lui Orwell din *1984* care a enunţat-o, cinicul torţionar O'Brien, ar fi mîndru de discipolii lui din P.E.

Ea pretinde privilegii juridice pentru homosexuali, cerînd un plan de acţiune pentru promovarea drepturilor LGBTI, „combaterea homofobiei şi transfobiei" (o varietate recent adăugată pe listă). Rezoluţia solicită statelor membre UE să-şi modifice legislaţiile naţionale „anti-homofobe", să adopte şi să aplice prin puterea legii ideologia şi agenda politică a mişcării homosexuale, să adopte legislaţii penale care să „interzică incitarea la ură pe motiv de orientare sexuală şi identitate de gen", să „înregistreze şi să ancheteze" orice critici la adresa propagandei homosexuale (etichetate „infracţiuni de incitare la ură") şi să aplice pedepse *penale* celor ce le exprimă. Nu se menţionează nimic despre infracţiunile de ură împotriva celor ce se opun homosexualismului.

Se deschide astfel drum către un nou tip de societate în care familia trebuie desfiinţată. „Un anumit stil de viaţă, care este şi va rămîne cel al unei minorităţi infime, trebuie să capete o protecţie specială în toate privinţele. Acest lucru pune în mare pericol libertatea de conştiinţă şi religie şi chiar drepturile parentale."[27] Libertatea de exprimare a majorităţii „hetero" e sever îngrădită, pedepsită ca infracţiune, vizîndu-se suprimarea oricărei opoziţii. În schimb, agenda LGBT trebuie promovată în şcoli, exprimări publice (*mass-media*), întruniri şi parade ale „mîndriei homosexuale", ca drept inerent nesupus vreunei restricţii. Acestei minorităţi protejate politic i se dă, aşadar, privilegiul

---

[26] European Dignity Watch, www.zenit.org/en/articles/european-parliament-passes-lunacek-report.

[27] www.dignitatishumanae.com/index.php/euro-parliament-to-hold-controversial-vote-tomorrow-all-sexual-identities-are-equal-but-some-are-more-equal-than-others/.

exclusiv al unui „mecanism de veto" legal, de care majoritatea tradițională e lipsită. Cu alte cuvinte, toți sîntem egali, dar, vorba lui Orwell, „unii sînt mai egali decît alții".

Rezoluția consideră în mod abuziv drepturile homosexualilor ca fiind de natură similară cu drepturile omului universal recunoscute. Raportul a fost numit de *Human Dignity Watch* „o încercare de a consacra drepturile LGBT ca un nivel distinct al drepturilor omului": „Acordînd anumite drepturi, cu privilegii și excepții speciale dincolo și mai presus de definițiile noastre curente ale drepturilor omului, doar unui grup de persoane, negînd în același timp aceleași drepturi celorlalți, Raportul Lunacek distruge egalitatea fundamentală a sistemului nostru judiciar. Dacă începem să ne ajustăm accepțiile juridice prin legi ce nu sînt universale în natura lor – care acordă drepturi doar unor grupuri favorizate politic – atunci vom fi răspunzători de crearea unui sistem cu două paliere. O astfel de manipulare iresponsabilă va submina în mod fatal cel mai important temei al conceptului de drepturi ale omului: universalitatea aplicabilității lor. Făcînd acest lucru, Lunacek transformă însăși definiția drepturilui omului, dintr-o recunoaștere universală a valorii și demnității egale a oricărei persoane într-o alocare politică arbitrară."[28]

Nirj Deva, europarlamentar și președinte al *International Committee on Human Dignity*, a numit Raportul Lunacek un „exemplu de eurofili superzeloși încercînd să-și impună doctrina socială personală tuturor statelor membre."[29]

Întrucît s-a scris mult despre cele două Rapoarte, Estrela și Lunacek, nu vom mai detalia aici conținutul lor. Dar dorim să subliniem că ele depășesc cu mult cadrul îngust al problematicii strict homosexuale. Din păcate, există

---

[28] *Ibidem.*
[29] www.europeandignitywatch.org/it/home.html.

tendința generală, reducționistă, de a ignora tot ce ține de această problematică, de a o privi ca o chestiune minoră, marginală, confundînd-o cu locul – într-adevăr, marginal din punct de vedere strict numeric – grupului vizat. „Dă-i încolo, ce ne interesează pe noi ce fac ei? Treaba lor!“ – e replica inconștientă și iresponsabilă auzită mult prea frecvent. În realitate, ne interesează, deoarece tema are vaste implicații politico-ideologice, filosofice, religioase, antropologice, sociale, juridice, culturale, medicale.

De pildă, UE trebuie să impună statelor membre norme obligatorii privind educația „transgender“ la grădiniță, drepturi depline pentru „familia“ homosexuală, inclusiv legalizarea așa-zisei „căsătorii“ homosexuale, cu dreptul lor de a adopta copii și cel la reproducerea asistată medical (fertilizare in vitro și mame-surogat pentru cupluri de același sex). Aceasta implică filiația „socială“ în locul celei naturale. Or, așa cum arată un medic, filiația socială creează cadrul pentru o nouă ordine antropologică, de fapt o *dez*-ordine care nu mai ține cont de sex, ci de *gen.*[30] „Copilul nu e o jucărie pe care să o fabricăm cînd dorim din «materiale» alese de noi.“ Legalizarea „filiației sociale“ preconizează o lume care amintește puternic de cele două distopii menționate. În ambele, filiația naturală dispare și copiii sînt crescuți de stat. De altfel, socialista Laurence Rossignol nici nu se sfiește să decreteze: „Copiii nu aparțin părinților, ei aparțin Statului“[31].

Asta ne amintește de falansterele din gîndirea utopică a lui Charles Fourier, reluată de Marx și Engels în 1847 în *Manifestul comunist*, secțiunea *Principiile comunismului,* unde se spune: „Copiii sînt educați în comun, fiind

[30] Alina Ioana Dida, http://epochtimes.ro/news/europa-si-homosexualitatea-medic-de-familie-raportul-lunacek-incalca-drepturile-omului-interviu---212278.

[31] www.facebook.com/InLinieDreapta/posts/249646001880228.

eliminate bazele căsătoriei tradiţionale... dependenţa copiilor de părinţi."[32]

Ne aflăm deci în plină utopie negativă. Vedem cum cele două viziuni de coşmar fuzionează sub ochii noştri.

4.2. Homosexualii sînt doar un pretext

De fapt, paradoxal, în toată nebunia aceasta *homosexualii nici nu contează. Nu despre ei este vorba.* Ei sînt doar pretextul, instrumentul, „calul troian". *În numele lor* ni se vîră pe gît o ideologie totalitară, ce merge mult dincolo de cazul lor special. La fel cum nici marxismul n-a fost cu adevărat niciodată despre proletariat, ci despre o ideologie politică totalitară impusă *în numele* clasei muncitoare. Marii lui beneficiari n-au fost niciodată muncitorii (cu excepţia celor deveniţi activişti), ci membrii nomenclaturii de partid. Tot aşa, nici beneficiarii homosexualismului nu sînt *gay*-ii de rînd (cu excepţia celor care devin activişti), ci o anumită pseudo-elită economică, politică şi culturală care, în numele lor şi al corectitudinii politice, deţine puterea sau doreşte să parvină la putere, ori la încă şi mai multă putere: la una globală.

Miza depăşeşte cu mult situaţia acestei mici categorii de populaţie. Scopul nu e ca *gay*-ii să aibă mai multe drepturi, ci ca să desfiinţeze familia, să demoleze Biserica şi ceea ce a mai rămas dintr-o societate cîndva creştină.

Cu titlu de exemplu al implicării „elitei" din sfera economică o menţionăm pe Vicky Claeys – care admite public că e coautoarea *Raportului Estrela* – directoare pentru Europa a *International Planned Parenthood Federation.* IPPF e cel

[32] Scris în 1847: *Selected Works*, vol.1, p. 81-97, Progress Publishers, Moscow, 1969; prima ediţie: 1914 de Eduard Bernstein în rev. *Vorwärts* a Partidului Social Democrat German; trad. Paul Sweezy; MEA 1993; marxists.org 1999, feb. 2005.

mai mare business mondial de avort şi contracepţie, cu profituri uriaşe din promovarea acestei agende. (Filiala IPPF din România e *Societatea de Educaţie Contraceptivă şi Sexuală*–SECS)[33]. Finanţarea din partea unor asemenea corporaţii, ca şi a Comisiei Europene şi altor organizaţii supranaţionale, explică enorma forţă şi influenţă a „Internaţionalei LGBT-iste" şi a grupurilor ei de presiune şi lobby.

Trebuie aici clarificată o confuzie frecvent întîlnită: *homosexualismul* este o *ideologie*, care nu e totuna cu *homosexualitatea* - un comportament sexual deviant. Cei mai mulţi homosexualişti NU sînt homosexuali ei înşişi, ci doar suporteri. *Homosexualismul* e un sistem politico-ideologic promovat adesea de politicieni, activişti civici, oameni de cultură, de afaceri sau media, care NU sînt lesbiene sau *gay* ei înşişi, dar care profită (politic, profesional, financiar) din susţinerea acestui curent.

4.3. Homosexualismul, ca utopie milenaristă

Ideologia homosexualistă este „vară bună cu feminismul radical şi nepoată a marxismului"[34].

În esenţa ei, ea este tot o utopie de tip milenarist, la fel ca marxismul din care descinde. Ea păstrează dimensiunea eshatologică a comunismului, evidenţiată de Berdiaev[35], respectiv ambiţia marxistă de a instaura un „paradis" terestru. Doar că ideologia utopică egalitaristă nu mai este aplicată în sfera *economică*, precum în marxismul clasic, ci e transpusă în planul *culturii* (în sens larg, de civilizaţie) şi în primul rînd al *sexualităţii*. Ingineria socială nu mai vizează

[33] http://unuldintrenoiromania.wordpress.com/tag/raportul-estrela/.
[34] Hillary White, *The revolution of the family: the Marxist roots of 'homosexualism'*, www.lifesitenews.com/article/topic/homosexuality/.
[35] Evocat de Radu Preda în *Comunismul şi cultura memoriei*, www.rost-online.ro/2013/01/comunismul-si-cultura-memoriei/

relațiile de producție, ci, după eșecul *utopiei economice*, acum vizează o *utopie sexuală*.

Oricît v-ar suna de bizar și de incredibil – deoarece pentru bunul simț chiar este aberant –, completa liberalizare sexuală este văzută, în mod utopic, ca un panaceu pentru toate relele sociale. Năzuința profundă a omului după iubire și comuniune este deviată și schimonosită în libertinaj și promiscuitate, idealizate sub numele libertății și toleranței. Se postulează o nouă (deși nu chiar atît de nouă, ci doar altfel legitimată) formă de milenarism: un alt „rai pămîntesc", în care hoarde de Adami și Eve (și, desigur, nenumărate variații LGBT ale lor), cuplați liber, multiplu și aleatoriu, zburdă (a se citi „dau iama") neîngrădiți, la liber, printre cohorte de copii „emancipați", special „educați" (respectiv, condiționați) de la grădiniță și din școală încît să fie cooperanți, disponibili și chiar dornici (a se citi „gata pervertiți") pentru toate poftele pedofile ale unor adulți pentru care desfrînarea e sinonimă cu „libertatea și fericirea". Și asta – ca în visele cele mai sinistre ale pedofililor olandezi notorii Gert Hekma sau Martijn Uittenbogaard[36] – fără riscul vreunei pedepse, fără aplicarea vreunei cenzuri, restricții sau interdicții din partea vreunei instituții, instanțe sociale, juridice sau morale ori opinii publice critice, fără vreo răspundere sau obligație – morală, legală sau familială, maternă sau paternă. O viață complet iresponsabilă, dusă exclusiv după principiul infantil al plăcerii satisfăcute nelimitat.

Este *Brave New World* a lui Huxley, pentru implementarea căreia sînt folosite și metode tip *1984*. Da, ele sînt (deocamdată) încă *soft*. Dar pentru cît timp vor rămîne așa? Așadar, imposibila, totuși reala fuziune între cele două distopii ale lui Huxley și Orwell, e în plină desfășurare. Iar proliferarea fără limite a pornografiei, atît de pertinent

[36] www.culturavietii.ro/2013/04/30/uraciunea-pustiirii-olanda-deschide-calea-si-pentru-legalizarea-pedofiliei/#.UwXbhSeB1Tg.

analizată de Virgiliu Gheorghe[37], e o armă esențială din arsenalul acestei ideologii.

Scopul nu este o simplă reformă parțială, ci o *revoluție totală*: nu e vorba - și nici n-a fost vreodată - despre „drepturi egale" pentru *gay*, ci despre mult mai mult: despre deconstruirea tuturor conceptelor întemeietoare ale lumii noastre, rescrierea și transformarea din temelii a întregii ordini sociale, redefinirea radicală a sistemului de valori, începînd cu familia monogamă și căsătoria, credința și morala creștină, tradiția și națiunea. O completă reordonare a civilizației, pe baza materialismului, ateismului și senzualismului nelimitat.

Manifestul Frontului Homosexual de Eliberare (*Gay Liberation Front Manifesto*) proclama încă din 1971: „Trebuie să eradicăm toate stereotipurile unei societăți sexiste, începînd cu familia, unitatea «opresivă» în care copiilor li se impun false convingeri religioase și morale."[38]

Abia după anihilarea familiei tradiționale se poate instaura „adevărata libertate pe care o merităm cu toții". „Adevărata libertate" era văzută de anarho-stîngiștii din *Gay Liberation Front* ca o „eliberare din robia biologiei, a gravidității și a producerii de copii", ca libertatea de a duce un stil de viață complet libertin și poligam, emancipat și iresponsabil, în care fidelitatea și dragostea jertfelnică sînt „clișee depășite", retrograde.

4.4. Postmodernitatea: un comunism clandestin

Recunoaștem din nou originile acestui tip de discurs: capitolul II.4. *Familia monogamă* din *Originea familiei, a proprietății private și a statului* de Friedrich Engels: „Prima

[37] *Pornografia, maladia secolului XXI*, Prodromos, 2011.
[38] www.fordham.edu/halsall/pwh/glf-london.asp.

opoziție de clasă care a apărut în istorie a coincis cu antagonismul dintre bărbat și femeie în căsătoria monogamă"[39].

Surpriză? Credeam că am scăpat de marxism și, cînd colo, el revine, reșapat și foarte vioi, pe ușa din... (scuzați!) dos! Un marxism impus agresiv chiar de societatea capitalistă pe care a reușit s-o submineze!

La fel ca *Manifestul comunist*, *Manifestul eliberării gay* ne îndeamnă să scuturăm „lanțurile heteroxismului, tirania rolurilor de gen tradiționale" și să trăim „plenar" într-o „nouă democrație sexuală", din care „rușinea și vinovăția erotică vor fi alungate". Adică, „toată lumea să fie cu toată lumea, nimeni să nu aibă vreo pretenție sau obligație față de nimeni, nici ca soț sau soție, nici ca părinți"[40]. Aceasta este esența radicală a agendei homosexualiste: absoluta volatilitate morală și hedonismul total. Nici o legătură cu „drepturile egale". De altfel, chiar și pretenția „egalității" – anticipează cu mult temei Hilary White – va fi la rîndul ei abandonată, odată ce-și va fi încheiat rolul propagandistic în etapa actuală.

De altfel, ziarista lesbiană Masha Gessen recunoaște explicit că activiștii LGBT mint în privința agendei lor politice radicale: ei nu vor să acceseze instituția căsătoriei prin egalitatea privind „dreptul la căsătorie", ci să o relativizeze prin redefinire totală și, în final, să o desființeze:

„Instituția căsătoriei n-ar trebui să existe. Lupta noastră pentru căsătoria homosexuală implică să mințim în legătură cu ce vom face cu căsătoria, odată ce vom ajunge acolo – deoarece mințim spunînd că instituția căsătoriei nu se va schimba, asta e o minciună. Instituția căsătoriei se va schimba și trebuie să se schimbe. Și, încă o dată, cred că ea nici n-ar trebui să existe."[41]

---

[39] www.marxists.org/archive/marx/works/1884/origin-family/ch02d.htm.
[40] H. White, *loc. cit.*
[41] http://illinoisfamily.org/homosexuality/homosexual-activist-admits-true-purpose-of-battle-is-to-destroy-marriage/, sursa: www.abc.net.au/

Aşadar, vedem că versiunea homosexualistă a nefastei utopii marxiste nu e deloc un biet moft marginal, ci un curent pe cît de nefast, pe atît de important în gîndirea occidentală modernă, avînd o propensiune esenţialmente politico-ideologică. S-a demonstrat că există afinităţi profunde între homosexualism, actuala revoluţie sexuală şi exponenţi de frunte ai neomarxismului, precum Herbert Marcuse şi alţi membri ai Şcolii de la Frankfurt[42].

De aceea putem spune că eşecul comunismului a fost doar parţial, căci el şi-a atins totuşi multe scopuri - precum enorme dislocări axiologice şi avarii produse tradiţiilor, decimarea elitelor, abolirea monarhiei în ţări ca Rusia sau România. Comunismul - credem că nu greşim afirmînd-o - nu este doar o „modernitate eşuată", aşa cum pe bună dreptate şi bine argumentat îl numeşte Radu Preda, ci şi - paradoxal şi în aceeaşi măsură - o *modernitate reuşită subversiv, deghizată, impregnată clandestin, deturnată sub camuflaj în postmodernitate.* La un anumit nivel, comunismul şi-a îndeplinit rolul distructiv, s-a metamorfozat şi, prin *componenta lui cea mai virulentă, marxismul cultural,* aşa cum vom vedea, a devenit metastazat în ţesutul neoliberal al lumii de azi, cu care a fuzionat pînă la a nu mai putea fi distins de el.

Dacă totuşi comunismul a suferit un mare şi veritabil eşec, el a fost că (din fericire) a eşuat în eforturile uriaşe făcute pentru a-şi atinge realul său scop ultim: distrugerea Bisericii şi eradicarea credinţei creştine. Adevăratul eşec al comunismului a constat în triumful lui Hristos - deşi cu un uriaş preţ de suferinţă (plătit în cea mai mare parte de martirii din închisori).

Şi tot aşa va fi mereu, pînă la Parusie.

---

radionational/programs/lifematters/why-get-married/4058506, http://mpegmedia.abc.net.au/rn/podcast/2012/06/lms_20120611_0905.mp3.

[42] *„Political Correctness": A Short History of an Ideology*, editor William S. Lind, Free Congress Foundation, 2004, tradusă în prima parte a prezentului volum.

5. Lukács & Școala de la Frankfurt: demolarea prin subversiune

Metastazele postmoderne ale marxismului cultural (neomarxismului)

5.1. Toleranța represivă: Marcuse în lectură Lunacek

Aşadar, *homosexualismul*, odată cu întreaga ideologie a *corectitudinii politice* din care face parte, este *un vlăstar al marxismului*: o altă tulpină a virusului *milenarismului utopic*, o altă ideologie egalitaristă, dar transpusă din plan *economic* în plan *cultural*. Scopul său real: revoluția totală; deconstrucția radicală a chiar fundamentelor civilizației creştine, transformarea completă a societății după chipul şi asemănarea unora pe care-i vedem la *Parada Mîndriei LGBT* de prin Olanda şi încă mai rău. O formă de anarhism țintind anihilarea sistemului de valori creştin, demolarea familiei şi națiunii, abolirea credinței şi Bisericii creştine.

Ministrul francez al Educației, Vincent Peillon, o spune explicit: „Să schimbăm însăşi natura religiei, a lui Dumnezeu, a lui Hristos, să zdrobim definitiv Biserica"[43].

Da, un membru al guvernului francez actual declară negru pe alb că vrea să schimbe natura lui Hristos şi să

[43] *„Toute l'opération consiste bien, avec la foi laïque, à changer la nature même de la religion, de Dieu, du Christ, et à terrasser définitivement l'Eglise"*, Vincent Peillon, *Une religion pour la République*, édition du Seuil, 2010, p. 277, http://lamanifpourtous24.blogspot.com/p/c.html.

zdrobească Biserica. Definitiv! Revoluția Franceză în variantă corectă politic *à la 2014*! Ne mai mirăm că francezii au ieșit în stradă cu sutele de mii?

Spuneam că au fost evidențiate rădăcinile acestei ideologii într-un curent important în gîndirea occidentală, cu precursori notorii: neomarxismul. Ca să ne convingem de ***descendența directă din neomarxism*** *a actualei revoluții sexuale, inclusiv a homosexualismului*, de afinitățile profunde dintre ***marxism*** și ***corectitudinea politică***, îl vom invoca pe Herbert Marcuse, „gurul“ *noii stîngi* americane din anii '60–'70.

Celebrul filosof neomarxist german, stabilit în SUA din 1933, considera că proletariatul, sindicatele și partidele lui și-au pierdut puterea de reflecție critică și combativitatea, devenind integrate în sistemul capitalist. Ca atare, zicea el, clasa muncitoare nu mai poate fi o forță subversivă, o avangardă capabilă să aducă schimbarea revoluționară dorită. Cu alte cuvinte - o duce prea bine, nu mai are „vînă“, s-a „cocoloșit“ din cauza unui „confort necunoscut înainte“. „Radicalizarea ei a fost contracarată printr-o inginerie socială care i-a blocat conștiința [de clasă] și prin satisfacerea acelor nevoi care perpetuează servitutea celor exploatați.“ Datorită intereselor ei în menținerea sistemului existent, clasa muncitoare „a devenit o forță conservatoare, chiar contrarevoluționară.“[44]

În schimb, în locul proletariatului, Marcuse a profețit că revoluția va fi înfăptuită de o alianță între grupuri marginalizate social, „substratum-ul“ format din outsideri, categoriile „paria, proscrise, discriminate sau defavorizate“ (precum femeile, tinerii, rromii), minorități „persecutate și discriminate“ (de pildă, cele sexuale), iar alături de ele - foarte semnificativ - intelectualitatea radical(izat)ă.

[44] Herbert Marcuse, *An Essay in Liberation*, Beacon Press, Boston, 1969, pp. 13-16.

Și s-a dovedit că a avut dreptate; teoria lui a prins ori, mai curînd, profeția s-a dovedit a sluji drept plan strategic sau *road-map* pentru propria ei împlinire. Căci exact asta se întîmplă azi. Clasa lui marginalizată cu potențial revoluționar maxim, „minoritatea oprimată" care a „ridicat steagul revoluției" lăsat jos de proletarii prea „domesticiți", au fost (sînt) LGBT-iștii, *gay*-ii, feministele radicale pro-avort, minoritățile sexuale, rasiale, etnice, în numele cărora se promovează noua ideologie a corectitudinii politice marcusiene.

Cît despre „intelectualii radicali", „arbitrii" autoproclamați ai echității, elita culturnic-politică postmodernă – socialiști, liberali, populari, într-o veselă (*gay*) devălmășie (cazul Lunacek) – într-adevăr n-au întîrziat nici ei să îmbrățișeze cauza acestor minorități „oropsite", cu un entuziasm pe cît de oportunist, pe atît de searbăd și stereotip în noua sa limbă de lemn „corectă politic". Marcuse însuși, printr-o lectură freudiană (răsturnată) a istoriei umanității, vedea societatea ideală a viitorului „condusă despotic de un grup de elită care a realizat unitatea Logosului cu Erosul"[45].

Marcuse recomanda un nou fel de toleranță – *„toleranța represivă*: tolerarea stîngii neomarxiste, a oricărei violențe și subversiuni revoluționare, combinată cu *intoleranța* radicală față de dreapta [conservatoare], de instituțiile existente și de orice opoziție la socialism"[46]. În esență, „toleranța represivă" a lui Marcuse e sinonimă cu „discriminarea pozitivă" atît de la modă azi: majoritatea tradiționalistă trebuie să fie tolerantă față de orice deviații și perversiuni ale minorităților „revoluționare", în timp ce statul și societatea nu au voie să arate vreo urmă de toleranță față

[45] Leszek Kołakowski, *Main Currents of Marxism*, Norton, London, 2005, 1119.

[46] Herbert Marcuse, „Repressive Tolerance", în Robert Paul Wolff, Barrington Moore, Jr., Herbert Marcuse, *A Critique of Pure Tolerance*, Beacon Press, 1965.

de dreapta tradiţionalistă, şi în primul rînd de orice are legătură cu creştinismul.

Utopia lui – un vis al unei Noi Lumi a Fericirii, guvernată de Principiul Plăcerii (Freud) – e numită de Kolakowski „anarhism romantic", iar de Robert Young, şi mai relevant: „marxism erotizat"[47]. „Azi – spune Marcuse – lupta pentru Eros este o luptă *politică*".

Despre *toleranţa represivă* s-a spus că e „cea mai neliniştitoare [*disturbing*] carte a lui Marcuse"; o ediţie a ei era „legată în negru ca o carte de rugăciuni sau un liturghier [în SUA], menită a concura cu *Cărticica lui Mao* ca «lectură devoţională» pentru studenţii marxismului"[48]! Acum înţelegem de unde vine fanatismul socialistelor Laurence Rossignol, Edite Estrela, Ulrike Lunacek, Christina Zuber? Oare nu vedem limpede că „*Raportul Lunacek*" e o aplicare exactă a principiului „toleranţei represive" al lui Marcuse? Toleranţă pentru LGBT, dar intoleranţă pentru noi, ceilalţi!

Cu un neomarxist precum Marcuse ca „tată", Marx şi Engels ca „bunici", Freud ca „mamă-surogat" şi Marshall Kirk–Erastes Pill ca „naşi", *Raportul Lunacek* nici nu putea arăta altfel.

De aceea insistăm pe înţelegerea *politică* a homosexualismului şi a întregii corectitudini politice, ca *ideologie revoluţionară* şi nu ca simplă diversiune pentru a abate atenţia de la alte lucruri mai importante (cum susţine o teorie păguboasă). Nu există „alte lucruri mai importante" decît războiul pe care această ideologie îl poartă azi pentru nimicirea fibrei civilizaţiei noastre, pentru demolarea ultimelor fortificaţii unde rezistă valorile tradiţiei creştine: naţiunea, familia şi Biserica. Da, Biserica e ultima, fiindcă e cel mai

---

[47] Robert Young, *The Naked Marx. Review of Herbert Marcuse–Eros and Civilization: A Philosophical Inquiry into Freud*, Penguin Press, London 1969, www.human-nature.com/rmyoung/papers/paper89h.html

[48] Maurice Cranston, ed., *The New Left*, The Bodley Head, London, 1970, 87.

greu de cucerit. De aceea lupta se duce acum pentru surparea familiei şi a naţiunii. Se speră că, rămasă fără aceste bastioane, şi Biserica va ceda.

Mergînd mai în profunzime, aplicînd fenomenului corectitudinii politice şi o hermeneutică teologică, trebuie să facem referire şi la ceea ce Berdiaev numea „semantică religioasă".

„Comunismul, în teorie şi practică - spune N. Berdiaev - nu e numai o apariţie socială, ci şi una spiritual-religioasă. Cel mai profund pericol al comunismului se află în semantica lui religioasă. Ca sistem social, comunismul poate să rămînă neutru din punct de vedere religios; ca formă de religie însă, comunismul se opune creştinismului, depunînd efortul de a-l reprima şi distruge."[49]

Ei bine, ideologia revoluţionară homosexualistă şi *corectitudinea politică* în ansamblu *au moştenit această dimensiune religioasă a comunismului.* Au şi ele o „semantică religioasă", însă bine camuflată sub conceptele secularismului şi relativismului. Am văzut deja societatea „paradisiacă", tipul de milenarism şi de utopie sexuală pe care le postulează. De altfel, drepturile omului au fost deja numite *„religia seculară a timpurilor moderne."*[50] De aceea, spuneam, *comunismul* nu este atît o „modernitate eşuată", cît o modernitate din nefericire insinuată clandestin şi deghizată subversiv în *post-modernitatea corectă politic.* Comunismul nu numai că n-a eşuat, ci şi şi-a îndeplinit sarcina, s-a „schimbat la faţă" şi, prin versiunea lui cea mai malignă, a proliferat şi metastazat în ţesutul neoliberal al lumii de azi, pe care l-a permeat, l-a infuzat, cu care s-a contopit organic pînă la punctul în care aproape nu mai poate fi distins de

[49] Nikolai Berdiaev, *Wahrheit und Lüge des Kommunismus*, Holle, Darmstadt/Genf, 1953, 13, citat în R. Preda, *op.cit.*

[50] Bronislaw Wildstein, *Legi împotriva Legii*, de pe InLiniedreapta.net, sau www.culturavietii.ro/2012/11/16/legi-impotriva-legii/#.Uv9KJCeBITg.

acesta, devenit invizibil din cauză că s-a „normalizat" (stadiul 4, ultim, al *subversiunii*, potrivit lui Yuri Bezmenov[51]).

5.2. Individualismul „pneumatic" neoliberal

Atunci, să recapitulăm: care va să zică, în sfîrşit, am înţeles! Aşa cum ştiam, prin urmare, tot comunismul e sursa răului! Am demontat şi denunţat rădăcinile neomarxiste ale *corectitudinii politice* şi ale „sindromului Lunacek". Vinovat, aşadar, e tot socialismul marxist! Ajungem din nou la lumea orwelliană din *1984*, dirijată de IngSoc (*English Socialism*)! În acest caz, rezolvarea e clară: „Jos stînga! Jos comunismul! Trăiască dreapta! Sus capitalismul!".

Şi totuşi lucrurile sînt mai complicate. Ce a făcut oare din capitalism o gazdă atît de propice pentru neomarxism? Cum de a putut acesta prolifera şi prospera nestînjenit în trupul societăţii capitaliste? Ce anume din filosofia şi praxisul capitalismului a favorizat şi ajutat neomarxismul să devină atît de dominant în sînul lui?

Azi, prin capitalism înţelegem adesea, mai mult sau mai puţin intuitiv, *neoliberalism*. Neoliberalismul economic se traduce azi prin aşa-numitul *Washington Consensus*: dereglementare, dez-etatizare, privatizare, globalizare, deschidere şi liberalizare a pieţelor, liberă concurenţă pe piaţă. Ca filosofie, neoliberalismul e definit ca un sistem „în care piaţa e văzută ca valoare şi scop în sine, iar funcţionarea ei e considerată o *etică* prin ea însăşi capabilă să acţioneze ca o călăuză [*guide*] pentru toate acţiunile omeneşti şi să se substituie tuturor credinţelor etice existente anterior... În neoliberalism nu există distincţie între economie de piaţă şi societate de piaţă. Există doar piaţa: societate de piaţă,

[51] Vezi expunerea lui la http://c-tarziu.blogspot.com.tr/2010/12/cucerirea-pasnica-unei-natiuni-in-patru.html.

cultură de piaţă, valori de piaţă, indivizi de piaţă care se vînd pe piaţă altor indivizi de piaţă. Piaţa nu înlocuieşte doar formele sociale tradiţionale, ci şi conceptul de viaţă privată. Nu trebuie să existe nimic care să nu fie piaţă."[52]

O consecinţă evidentă e că multe acte sociale şi umane sînt, sau tind să devină simbolic, tranzacţii de piaţă.

Ca filosofie morală şi socială, neo-liberalismul se întemeiază pe individualismul normativ. „Individul suveran" trebuie să aibă supremă libertate de alegere; nu e permisă emiterea de judecăţi pentru a nu interfera cu libertatea lui de opţiune. N-ai voie să-l judeci, căci e raţional şi ştie cel mai bine ce e bine pentru el. Liberalismul în general respinge ideea că ar exista valori morale externe (individului), ci doar opinii, exprimate public; „piaţa opiniilor" va favoriza (decide?) adevărul. Rezultă un relativism, extrem de compatibil cu „dogma" corectă politic a relativismului postmodern, şi o mentalitate tranzacţional-mercantilistă şi contractualistă privind relaţiile social-umane.

Lumea e văzută în termenii unor metafore de piaţă. A privi naţiunile însele ca pe nişte mari corporaţii e o perspectivă neoliberală tipică. La fel, a privi instituţiile publice ca pe „firme" ce furnizează servicii cetăţenilor priviţi ca „clienţi". Într-o lume neoliberală, totul se vinde şi se cumpără; indivizii sînt „antreprenori" sau nu sînt deloc.

Desigur, şi acest concept atotcuprinzător, aproape mistic, al pieţei e tot o utopie. Într-un mod înfricoşător de coerent, care nu mai ţine de coincidenţă, ci e o potrivire ce depăşeşte inteligenţa umană, ea e perfect compatibilă cu utopia ideologică homosexualistă a unei societăţi liberalizate erotic.

Respingerea valorilor morale exterioare individului îşi găseşte exprimarea în ideea drepturilor omului: toţi oamenii, buni sau răi, au drepturi egale, binele şi răul sînt relative

---

[52] http://web.inter.nl.net/users/Paul.Treanor/neoliberalism.html.

– subordonate, în neoliberalism, valorii supreme a libertăţii individuale.

Iniţial, drepturile clasice ale individului erau drepturi naturale, văzute ca drepturi universale. Treptat însă, drepturile omului s-au extins incluzînd şi *„noile generaţii“* de drepturi: revendicări *economice, sociale* şi *colective*, aparţinînd sferei politice, nu celei naturale. Aşa s-a ajuns la proliferarea a tot soiul de „drepturi“ – reproductive, ecologice, drepturi ale copiilor, ale animalelor sau „minorităţilor sexuale“, cu un caracter evident ideologic.[53]

Rezultatul e desigur că pe piaţă vor avea cîştig de cauză cei mai „competitivi“ – şi este exact ceea ce se întîmplă. Cînd piaţa decide, se vor impune cele mai puternice corporaţii, grupuri de interese şi lobby.

Hegemonia individului în neoliberalism favorizează „privatizarea“ stilului său de viaţă – ceea ce convine perfect agendei pan-homosexualiste.[54] Familia este un „contract“. Liberalizarea ei convine de minune cerinţelor de „flexibilitate“ utile pentru a răspunde cu maximă disponibilitate „competitivă“ la fluctuaţiile cererii şi ofertei pe piaţă. Totul se „negociază“ şi se tranzacţionează pe piaţa sexualităţii, inclusiv „orientarea sexuală şi identitatea de gen“. A fi bărbat sau femeie nu mai e un dat natural, ci unul de marketing: alegi să fii ceea ce (crezi că) te face mai „competitiv pe piaţă“. Criteriile alegerii se relativizează după plăcerea individuală şi interesul „antreprenorial“. Individul astfel înţeles devine o ficţiune, un construct artificial, căci nu mai este „persoană“. Doar **persoana** este „după chipul lui Dumnezeu“, individul – nu. El e doar o cifră: cifra 1. Drepturile omului sînt drepturile persoanei,

---

[53] B. Wildstein, *op. cit.*

[54] Este chiar prima din strategiile mişcării *gay*, conform *Enciclopediei Activistului Pro-Life*, American Life League, http://prolife.ath.cx:8000/plae118#tactic2.

aceasta este justificarea lor; dacă nu sînt ale persoanei, ele își pierd legitimitatea, devin ale „individului" și pot suferi orice distorsiune și răstălmăcire.

Și asta se și întîmplă. Observăm cum „decalogul" filosofic neoliberal și cel LGBT au devenit atît de congruente, încît întîmplarea pare exclusă. Reificarea vieții intime, potrivit unei logici a consumului, se potrivește și ea ca o mănușă cu tezele revoluționare ale mișcării *gay*. În *Brave New World* a lui Huxley, această obiectualizare a erotismului este șocantă. Noțiuni ca frumusețea sau iubirea romantică sînt văzute ca patologii, cu efectul marginalizării insului ce nu mai este un „bun cetățean". Singura trăsătură dezirabilă rămîne cea de a fi *„minunat de pneumatic"* și complet socializat. Fidelitatea e de neconceput, disponibilitatea – totală, libertatea – degradată în libertinaj. Nu întîmplător observă Dan Puric: „Libertatea nu e totuna cu libertinajul"[55].

5.3. Unanimitatea iacobină: corecția pan-politică în cazul *Lunacek*

Așadar, vedem cum *comunismul își dă mîna cu capitalismul întru corectitudine politică.* Neomarxismul și neoliberalismul colaborează întru homosexualism. Partide socialiste, liberale, populare, creștin-democrate, verzi sînt, toate, de acord, cînd e vorba de LGBT.

Dovada o găsim chiar în tema de la care am plecat și la care acum ne întoarcem: ***Raportul Lunacek***.

Pe 12 februarie 2014, imediat după adoptarea acestui Raport în Parlamentul European, a avut loc la Bruxelles o dezbatere. Organizator: *ILGA-Europe*, principalul ONG al LGBT din Europa, abundent finanțat din bugetul UE. Par-

[55] http://adevarul.ro/news/societate/dan-puric-zidul-berlinului-s-a-prabusit-noi-1_50ad79bc7c42d5a66395dcaa/index.html.

ticipanţi: reprezentanţi la vîrf ai celor 5 principale partide politice europene: Alianţa Liberalilor şi Democraţilor, Grupul Socialist, Partidul Popular, Verzii, European Left Party.

Directoarea *ILGA-Europe*, Evelyne Paradis, a spus chiar textual: „Mulţumim liderilor politici europeni... Ne bucurăm că egalitatea LGBTI e preluată pe agenda tuturor celor mai mari partide europene care reprezintă largul spectru politic de la dreapta la stînga.“[56]

Nu vi se pare suspectă această unanimitate a întregii clase politice, indiferent de ideologia fiecărui partid, cînd e vorba de pan-ideologia homosexualistă şi revoluţia sexuală? (E drept că dreapta conservatoare lipseşte din acest peisaj al pan-intimidării corecte politic, dar doamna Paradis nu mai stă să observe.)

Asistăm, aşadar, la instaurarea dictaturii anomiei social-morale de către noii „iacobini“ ai *corectitudinii politice*. Nu mai contează protestele milioanelor de cetăţeni, nici campaniile, petiţiile, fundamentele legitimităţii democratice a guvernelor occidentale şi instituţiilor europene. Tuturor, Parlamentul European – prima instituţie postdemocratică supranaţională – le bagă în gură pumnul monolitic al unui mînărit „consens“ al întregului spectru politic.

Neomarxismul colaborează cu neoliberalismul întru homosexualism. Comunismul îşi dă mîna cu capitalismul întru *corectitudine politică*.

În *Raportul Lunacek* avem proba concretă că voinţa de putere (*Big Brother* al lui Orwell) şi religia libidoului (*Freud-ul Nostru – Our Freud* – al lui Huxley) nu doar că nu se exclud reciproc, ci coexistă perfect şi chiar fuzionează. E exact ceea ce s-a petrecut efectiv la votul din P.E. în cazul *Raportului Lunacek*.

---

[56] www.ilga-europe.org/home/news/for_media/media_releases/come_out_bxl. Postat de A. Ioana Dida pe culturavietii.ro.

6. Bertrand Russell: o strategie planetară

6.1. *Bolşevism în Est, freudo-marxism în Vest*

Dar cum s-a ajuns aici? Cum s-a sărit de la Marx la Marcuse şi de acolo la dictatura *corectitudinii politice* de azi? Care au fost paşii acestui traseu incredibil pînă s-a ajuns ca perversiunea să fie impusă politic ca un comportament privilegiat şi protejat?

Răspunsul presupune o incursiune în istoria acestei ideologii, cum o face William Lind,[57] care dovedeşte, oricui e de bună credinţă, continuitatea şi coerenţa ei de-a lungul ultimului secol.

Aşadar, se confirmă că Aldous Huxley a avut dreptate, că a văzut mai bine decît Orwell. Să fi fost Huxley un vizionar? Sau, pur şi simplu, a fost mai bine informat?

Bunicul lui Huxley, agnosticul Thomas Huxley – supranumit „buldogul lui Darwin" la vremea lui, în secolul al XIX-lea – a jucat un rol crucial în impunerea darwinismului şi secularizării în Anglia şi în lume. Iar fratele lui Aldous Huxley – Julian Huxley – a fost, la rîndul lui, o figură proeminentă a sintezei evoluţioniste, primind importante distincţii pentru popularizarea evoluţionismului ateu prin selecţie naturală (Medalia *Darwin* – Royal Society). La vremea lui, Julian a fost un militant prestigios pentru contracepţie şi avort (Premiul *Lasker Foundation* pentru *Planificare Parentală–World Population*), eugenie (Preşedinte al Societăţii Britanice pentru Eugenie, 1959–1962) şi pentru guvern unic mondial.

---

[57] William Lind (ed.), *op. cit.*, vezi nota 20.

Alte influențe asupra lui Huxley includ pe fabianul (socialist utopic) H. G. Wells, Republica de la Weimar și libertinajul Berlinului anilor '20, unde l-a putut întîlni pe sinistrul ocultist Aleister Crowley și o înfloritoare cultură a drogurilor...

Așadar, e cert că în 1931, cînd și-a scris distopia, Aldous Huxley știa bine ce ni se pregătea: *avea informații chiar de la sursă.*

Încă din 1915, Huxley a cunoscut un alt marxist celebru, Bertrand Russell, care va avea asupra sa o influență durabilă. Uluitoarea carte a lui Russell, apărută în 1920, *Practica și teoria bolșevismului*, e bazată pe vizita făcută de acesta în URSS după Revoluția din 1917 și discuțiile avute cu Lenin și Troțki. Noul stat ateu bolșevic, impus prin înșelăciune și teroare, atentate, manipulare și genocid, i se părea lui Russell o „încercare splendidă și nobilă", comunismul — „un ideal pentru care merită luptat, demn de recunoștința și admirația părții progresiste a omenirii", iar ideile fundamentale ale bolșevismului — „deloc impracticabile, ci, dacă s-ar realiza, ele ar spori nemăsurat de mult binele umanității"[58].

Din experiența sa sovietică, întîlnirile cu Lenin și cu A Treia Internațională Socialistă, Russell a tras concluzia că revoluția socialistă - pe care o considera drept cea mai mare binefacere pentru omenire - putea reuși doar într-o țară prosperă. Din acest motiv, credea Russell, ea era posibilă doar într-o țară ca America, dar numai treptat, *după ce aceasta va deveni mai întîi socialistă*, adică după ce gîndirea oamenilor va fi schimbată, astfel încît majoritatea să

[58] *„an ideal worth fighting for, worthy of the gratitude and admiration of the progressive part of mankind"* [...]*"not in the least impracticable but, if achieved, they would bring an immeasurable enhancement to the good of mankind."* Citat în Thomas Riggins, *Bertrand Russell on the practice and theory of bolshevism*, http://philosophicalnotes.blogspot.com/2010/07/bertrand-russell-on-practice-and-theory.html.

fie în favoarea comunismului, iar oponenții prea slabi să-l poată împiedica. Russell era convins că Lenin greșea nu în scopul său final – instaurarea comunismului în întreaga lume fiind și propriul său țel – ci ca metodă: teroarea și violența. „Natura umană nu poate fi complet transformată prin forță", scria Russell în 1920 despre modul în care se impusese bolșevismul în Rusia. „Oamenii vor divertisment [*amusement*] și prin asta trebuie ei manipulați."[59] Exact ce avea să scrie și Huxley mai tîrziu.

El considera bolșevismul drept o formă rudimentară, chiar barbară, de socialism. O asemenea formă violentă, autoritară, era – conform lui Russell – potrivită pentru o Rusie primitivă, lipsită de libertăți individuale și de o tradiție democratică, obișnuită cu sistemul absolutist țarist. Din acest motiv, în Rusia „bolșevismul era bun fiindcă împiedica haosul mai bine ca oricare alt sistem". În schimb, în Anglia, SUA sau altă țară cu tradiții democratice, comunismul ar fi trebuit să fie „mult mai tolerant" și ar fi putut ajunge la putere doar printr-o schimbare graduală a psihologiei oamenilor. Motivația pe care s-ar baza acest proces – scrie Russell – trebuie să ia în calcul „cele patru patimi" și să urmărească abolirea tipului de moralitate impus de burghezie (cei ce dețin capitalul). De aceea Russell credea că *trebuie aplicată psihanaliza în politică.*

Este uluitor cum Russell *expunea, încă din 1920, liniile întregului program ce avea să fie aplicat la scară planetară în secolul XX: **Bolșevism în Est, freudo-marxism în Vest**.* Acest program a făcut o carieră spectaculoasă în anii și deceniile care au urmat, începînd cu Georg Lukács și Școala de la Frankfurt și *ajungînd la dictatura corecției politice, care azi ne este impusă de acolo de unde Russell a prevăzut cu un secol în urmă.*

---

[59] *„Human nature cannot be completely transformed through force. People want amusement, and hereby must they be manipulated.", Ibidem.*

* * *

De aceea, credem că avem datoria de a afirma explicit ceea ce puţini au curaj să spună azi: că împăratul e gol. Că *Political Correctness* nu e decît *freudo-marxism* sau *marxism cultural*, grefat pe neoliberalism.

Poate sînt date istorice mai greu de asimilat. Şi poate unii cititori vor întreba: ce relevanţă au toate astea pentru familia mea?

Poate nu o relevanţă imediată. Dar ea există la nivelul clasei politice, în războiul manipulării, acolo unde se luptă propaganda cu adevărul, în falsele argumente care prevalează în dezbaterile celor ce fac legea. Această muniţie nu vă ajută dacă nu sînteţi în tranşee, în linia întîi. Dar pe cei care sînt – poate că da.

Şi poate, din această sumară istorie a ideilor, vor înţelege şi apologeţii români ai corecţiei politice, autoerijaţi în „custozi“ şi administratori ai noii Revoluţii Culturale corecte politic, că atunci cînd impun liberalizarea avortului, drepturile „minorităţilor sexuale“ sau „Luna Nymphomaniac“ la Muzeul Ţăranului Român[60], ei nu fac decît să aplice vechi teze neomarxiste. Poate vor înţelege şi partidele care s-au perindat la guvernare că distrugînd Muzeul Ţăranului Român, „demantelînd sistematic forţa lui simbolică“[61] prin otrăvire cu evenimente de *corectitudine politică* agresivă, aduc dovada că au schimbat doar generaţia de lideri, nu şi ideologia marxistă. Că **degeaba nu mai este comunistă în plan economic, dacă susţine marxismul cultural**.

Poate va înţelege şi o clasă politică antinaţională şi anticreştină că e timpul schimbării. Domnilor politicieni, nu mai vrem marxism, nici măcar cultural. Nici „tehnocraţi ai

---

[60] http://irinamonica.wordpress.com/2014/02/24/luna-nymphomaniac-la-sala-horia-bernea-a-muzeului-taranului-roman/.

[61] http://activenews.ro/scrisoare-deschisa-catre-ministrul-culturii-se-urmareste-lichidarea-muzeului-taranului-roman_185045.html.

jafului" și ai urii de neam. Țuțea și Eliade aveau dreptate[62]. Vrem să alegem conducători care *dovedesc prin fapte* că-L iubesc pe Hristos, iubesc Biserica și această țară. Nu vrem s-o preschimbăm în Sodoma. Mai bine vă schimbăm pe voi.

---

[62] Ce scria Eliade (*Piloții orbi*, 1937) e valabil și azi: „**Clasa noastră conducătoare... s-a făcut vinovată de cea mai gravă trădare ce poate înfiera o elită politică în fața istoriei: pierderea instinctului statal. E ceva ce poate primejdui însăși existența istorică a neamului românesc: oamenii care ne-au condus și ne conduc nu mai văd... Luntrea statului nostru e condusă de piloți orbi**" http://irinamonica.wordpress.com/2014/03/05/mircea-eliade-luntrea-statului-nostru-este-condusa-de-niste-piloti-orbi/.

7. Conchita Wurst: o anti-antropologie

De la *Seceră şi Ciocan* la *Scoică şi Cîrnat*. Acvila comunistă şi Phoenixul

7.1. „Wurst": brandul *Transvisionului* freudo-marxist

Să luăm un ultim studiu de caz pentru a ilustra modul în care este aplicat cu consecvenţă *road-map*-ul elaborat de Marcuse & Co. privind „toleranţa represivă" şi noua clasă revoluţionară care a înlocuit proletariatul întru înfăptuirea revoluţiei totale, minoritatea „oprimată" care „a realizat unitatea Logosului cu Erosul": Thomas Neuwirth, alias „Conchita Wurst", cîştigătorul Eurovisionului 2014.

„Eurovisionul este un aranjament între nişte grupuri de şmecheri ce promovează o agendă politică proprie în numele majorităţii. Fără «femeia cu barbă» n-ar fi ştiut nimeni că a avut loc finala Eurovision."[63]

George Damian are dreptate. Eurovisionul n-are nici o legătură cu muzica, e pură corecţie politică, dictatura minorităţii deviante.

7.2 Rusia, între Lenin şi Hristos: un imperiu schizofrenic

Desigur, una dintre acuzaţiile inevitabile va fi şi aceea că „aş ţine cu Vladimir Putin", fiindcă acesta e discursul

[63] www.george-damian.ro/paradoxul-femeii-cu-barba-la-eurovision-5800.html.

la modă: dacă pledezi pentru bun-simț, nu ești homofil, critici *corectitudinea politică* sau susții un candidat ortodox pentru o funcție politică, înseamnă automat că ești filorus și de partea „putinist-ortodoxismului".

De aceea trebuie să precizez, măcar pentru cititorii onești: *Nu sînt absolut deloc de partea lui Putin. Nu sînt împotriva Europei de Vest, a Statelor Unite sau a democrației. Admir cultura occidentală la fel de mult ca oricare dintre cei ce mi-ar putea aduce asemenea acuzații și o cunosc mai bine decît cei mai mulți dintre ei.*

Sînt doar împotriva ideologiei agresiv anticreștine, corecte politic, homosexualiste, proavort și „gender", care ne invadează azi dinspre segmentul secularizat al unui Occident ce se vrea „post-creștin".

Sînt de partea unei Românii normale. Sînt ortodox practicant și nu am a mă rușina de asta. Cine are discernămînt sesizează imediat și foarte clar cît de rudimentare și reducționiste sînt generalizările și echivalările stupide de tipul: *Ortodoxie = Putin*. Mai întîi, fiindcă ortodoxia lui Putin stă sub semnul conjuncturilor și intereselor politice; iar apoi, fiindcă nu oricine face parte din Biserica Ortodoxă Română face parte automat și din Putin Fan-club, chiar dimpotrivă. De altfel, s-a observat deja că aceia care se opun în Europa sancțiunilor contra Rusiei sînt tocmai socialiștii, adică cei care promovează mai abitir agenda homosexualistă[64]. Deci cine e fan Putin? Tocmai sponsorii lui „Wurst".

Și, dacă e vorba de Putin, trebuie spus că el face un imens *deserviciu* Ortodoxiei, familiei tradiționale și valorilor conservatoare pe care le apără, cît timp dă apă la moară celor ce le asociază, din pricina lui, cu politica tancului, violenței, expansiunii și războiului. Și Eurovisionul nu e singurul caz în care se fac asemenea asocieri nefericite. „Schizofrenia" rușilor, despre care vorbea Dan Puric foarte pertinent într-o

[64] http://epochtimes-romania.com/news/si-vot-si-boicot---217846.

conferință, este extrem de gravă: incapacitatea rușilor de a sesiza contradicția fundamentală, ireconciliabilă, dintre creștinism și comunism, „Seceră și ciocan" și Cruce, expansionism militarist și duh irenic ortodox poate duce Rusia la dezastru.

Rușii trebuie să înțeleagă că nu pot avea simultan viziuni antagoniste: cea marxistă atee și cea ortodoxă. Că nu pot dori refacerea URSS-ului stalinist, construit prin teroare, minciună și expansionism teritorial, și, în același timp, refacerea ethosului tradițional rusesc, al cărui suflet e credința pravoslavnică. Că nu pot edifica concomitent o Rusie a tradițiilor conservatoare motivată de valori morale ortodoxe, închinîndu-se lui Hristos, dar și un nou URSS sau „imperiu al răului", motivat de simboluri și nostalgii militarist-comuniste, continuînd să-l venereze pe Lenin. Conflictul dintre ele poate submina Rusia, adîncind clivajul și creînd cu adevărat o societate tot mai schizoidă.

Înainte de Ucraina, imaginea lui Putin de susținător al dreptei conservatoare tradiționale, al familiei și creștinismului ortodox, încă putea seduce în mod legitim oameni onești din Occident, precum William S. Lind, făcîndu-i să spere că ar fi un suporter al unor valori autentice. Acum, în lumea post-Ucraina, această imagine a fost grav avariată, devenind imposibil de menținut.

Mai trebuie spus că Putin comite o mare eroare și în relația cu România. În locul declarațiilor arogante și belicoase gen Dmitri Rogozin și al emisiunilor derogatorii despre România la *Vocea Rusiei*, ar fi în interesul real al Rusiei să restituie României cele 90 de tone de aur din tezaurul furat (sau echivalent, ținînd cont, de pildă, că la Soci sportivii erau medaliați cu piese din tezaurul nostru), să încurajeze și să susțină activ reunirea cu Basarabia ocupată de Stalin în 1940, să cultive o apropiere sinceră de țara noastră, bazată pe respect și pe tradiția ortodoxă comună. Rusia ar avea astfel la Vest o țară vecină care ar înceta să o

antipatizeze, ci ar contribui activ la securitatea regională. Românii nu sînt ranchiunoşi; ei poate ar fi dispuşi să ierte deportările, foametea, crimele, masacrele, violurile şi celelalte atrocităţi comise sub ocupaţia sovietică în Moldova şi România, odată ce ar fi reîntregită, ar primi dovada bunei-credinţe a Rusiei şi garanţii adecvate de securitate din partea unui stat care, în repetate rînduri, a procedat la rapt teritorial, violenţe şi amestec brutal în treburile noastre interne, mergînd pînă la a ne impune un regim comunist complet străin de ethosul nostru. Ar fi în avantajul Rusiei să înţeleagă că România nu este, n-a fost şi nu vrea să fie o gubernie rusească. Că există limite ale expansiunii Rusiei spre Vest: limite ce coincid cu actualele ei graniţe. Dovadă că nici măcar Ucraina, o ţară slavă legată istoric de Rusia, n-o iubeşte, din cauza comportării violente şi arogante.

Aceasta e cartea pe care ar fi inteligent ca Rusia s-o joace faţă de noi, în locul celei războinice: cartea bunei vecinătăţi, a parteneriatului şi dialogului constructiv, a relaţiilor pe linie ortodoxă şi culturală, relansate în lumina unor personalităţi precum Dimitrie Cantemir, Paisie Velicikovski, Nicolae Milescu, Petru Movilă, Pr. Ioan Kulîghin, Pr. Gh. Roşca. Desigur, neignorînd relaţiile economice. Gesturile de mai sus ar reaşeza relaţiile celor două ţări în matca moralităţii şi dreptăţii istorice. Cîştigul pentru Rusia ar fi incomparabil mai mare decît în situaţia actuală, iar preţul ar fi unul mic: la dimensiunile Rusiei, pierderea respectivei influenţe teritoriale (Republica Moldova) nu reprezintă mare lucru. În schimb, ca membru NATO cu poziţie strategică în regiune, România poate fi un excelent factor de stabilitate, generator de securitate atît pentru Alianţă, cît şi pentru Rusia. O Românie ortodoxă puternică e în interesul Rusiei. România, ca aliat NATO şi în acelaşi timp împărtăşind valori spirituale comune cu Rusia, şi-ar putea astfel exercita rolul de factor activ de securitate regională, plasat la intersecţia unor culturi şi civilizaţii diverse, rol ce con-

stituie prin excelenţă vocaţia noastră culturală şi misiunea României ca o civilizaţie a echilibrului.

Rusia ar avea doar de cîştigat din recalibrarea relaţiei cu o Românie revalorizată geostrategic şi repoziţionată pe grila de forţă a Europei de Est, ca ţară-platformă-de-securitate[65], placă turnantă şi poartă a rutelor către spaţiile proxime estului zonei euroatlantice, Orientul Apropiat şi Asia Centrală („Drumul mătăsii"). Aceasta este, de altfel, şi strategia diplomatică pe care ar fi în interesul României să o dezvolte în relaţia cu Rusia. O strategie ce ar trebui să încorporeze şi componenta eclezială a relaţiilor Bisericii Ortodoxe Române cu Biserica Ortodoxă Rusă – şi ele redefinite în sensul renunţării clare la dimensiunea „paternalistă" a celei din urmă.

7.3. România, către SUA: vreţi ataşate lesbiene sau aliat geostrategic?

În acelaşi timp, e vremea ca şi politicienii români să înveţe să pună, la rîndul lor, condiţii aliaţilor şi partenerilor occidentali, să negocieze parteneriate reale de pe poziţii corecte, nu în genunchi. România nu mai este consumator de securitate pentru NATO, ci furnizor de securitate, nu doar în regiune, ci şi pe alte continente. De aceea, dacă Statele Unite oferă României garanţii de securitate, aşa cum au reiterat la Bucureşti vicepreşedintele Joe Biden şi alţi oficiali americani, şi dacă doresc un aliat de nădejde, puternic şi devotat, cu rol geostrategic, aşa cum România vrea şi poate să fie, atunci America trebuie să înveţe să respecte România ca pe un adevărat aliat şi partener, nu s-o trateze ca pe o mămăligă amorfă în care poate imprima pecetea oricărei

[65] Cf. Cristian Unteanu, „Repoziţionarea României pe grila de forţă", în *Adevărul*, 27 sept. 2014, http://adevarul.ro/news/eveniment/repozitionarea-romaniei-grila-forta-1_542684070d133766a877b08d/index.html.

aberații culturale și sexuale ce i se năzare vreunui filosof neomarxist ciudat (*queer*).

Domnule Joe Biden, dacă monitorizați presa română așa cum s-ar cuveni, atunci, vă rugăm, țineți cont și de prezenta solicitare a poporului ortodox din România: respectați-ne tradițiile și libertatea de credință religioasă, care e garantată inclusiv în Constituția americană. Dați-ne pace cu corectitudinea politică. Nu ne mai impuneți modele culturale ateiste, neomarxiste, străine civilizației noastre, pe care poporul nostru le respinge în mod organic. Nu mai trimiteți în România atașate culturale lesbiene care impun evenimente LGBT pe agenda instituțiilor noastre culturale (Muzeul Țăranului Român) și ne dau lecții de „toleranță". Poporul nostru e tolerant și îngăduitor, dar nu acceptă propaganda agresivă LGBT promovată neinspirat de Ambasada SUA la București. Nu mai faceți presiuni oficiale sau lobby neoficial pentru cauza homosexualismului, pedofiliei, studiilor de gen extremiste, feminismului radical și altor ideologii corecte politic. Lăsați-ne să trăim creștinește, fără să discriminăm sau să persecutăm pe nimeni, dar și fără să ne fie frică să ne trimitem copiii la grădiniță sau școală ca să nu fie spălați pe creier de educatori și profesori la rîndul lor spălați pe creier sau pur și simplu cinici. Nu mai exportați în România curente incompatibile cu moștenirea noastră spirituală și paideuma milenară ce ne caracteriza ca popor cu secole înainte ca națiunea americană să se fi născut. Respectați-ne și vă respectăm și noi!

Sîntem admiratori ai culturii americane și apreciem contribuția ei excepțională la civilizația globală[66]. Iubim poporul american pentru marile lui calități. *Acceptați-ne și*

[66] De-ar fi să menționez doar cîțiva clasici ai literaturii americane pe care îi admir în mod deosebit: Hawthorne, Melville, Emerson, Thoreau, Twain, Poe, Eliot, Pound, Fitzgerald, Henry James, Hemingway, Faulkner, Salinger...

dumneavoastră ca civilizație creștină tradițională și respectați-ne valorile – care sînt cele bimilenare ale creștinismului ortodox. Veți continua astfel să aveți în noi aliați de nădejde și o opinie publică favorabilă și fidelă Americii. Vorbesc de o opinie publică reală, nu de prezența excesiv de vocală în spațiul mediatic a celor cîteva ONG-uri ale lobby-ului homosexualist și sexualist de tip Kinsey-ist, ce exprimă doleanțele extremiste ale unei minorități infime.

Precizăm că acesta nu este nicidecum un „discurs al urii": nimeni nu are nimic cu aceste minorități, care pot trăi în privat cum doresc, ci doar cu pretenția lor de a impune majorității drept „normalitate" standardele lor obraznice, lipsite de rușine și bun simț.

Iar pragmatic vorbind, știți bine că *nu lesbienele vor lupta pe fronturile Alianței, ci Forțele Armate Române*, care împărtășesc ferm valorile familiei tradiționale. E în interesul dumneavoastră și al democrației să le respectați această alegere morală.

Domnule Biden, respectați-ne și veți găsi mereu aici parteneri de încredere. Sînt pe agendă lucruri importante. Avem de făcut față unor amenințări grave de securitate și unor provocări fără precedent, în contextul riscului prezentat de armele moderne de distrugere în masă, nucleare sau nu. *Scutiți-ne de ingerințe culturale sordide.* Haideți să ne concentrăm pe lucrurile serioase. Va fi în avantajul dumneavoastră, al poporului american, al democrației și libertății în lume. Al unei libertăți reale, nu al uneia înțelese greșit în sensul distrugerii țesutului social și familiei creștine tradiționale. Românii sînt iubitori de pace; nu doresc un nou război mondial cu efecte catastrofale. De aceea, haideți să găsim împreună soluții echilibrate pentru a păstra pacea sub aspect militar, odată cu cea socială, în această regiune.

Domnule Biden, politica culturală pro-homosexualistă, freudo-marxistă a actualei administrații americane are în România efecte contraproductive, destabilizatoare. Chiar

cînd am intrat în bisericile Americii și am auzit amvoanele înflăcărate de dreptate (*aflame with righteousness*), am înțeles secretul geniului și puterii ei. America este mare fiindcă este bună. Dacă America va înceta să fie bună, America va înceta să fie mare.“[67]

Democrația americană s-a clădit pe libertatea religioasă și de conștiință: prima libertate înscrisă în faimosul *Bill of Rights* american e libertatea religioasă.

Domnule Biden, vreme de 45 de ani, sub comunism, noi, românii, am visat prea mult la democrație, pentru ca acum s-o vedem terfelită în noroiul ideologiei homosexualiste și trans-sexualiste. Am dorit prea mult să scăpăm de marxism, pentru ca acum să-l vedem reintrodus... pe ușa din dos. Și de către cine? Tocmai de către aliații noștri americani?!

Credeți-ne, știm să-l recunoaștem mai bine decît dumneavoastră, în noul lui avatar. Fiindcă sîntem pățiți. Îi cunoaștem prea bine scopurile demonice, anticreștine, ca să ne mai lăsăm păcăliți a doua oară. Deci, vă rugăm, slăbiți-ne cu neomarxismul!

7.4. Gramsci, Lukács, Școala de la Frankfurt, subversiunea prin libertinaj și raiul freudo-marxist

De ce insist să aplic mereu *corectitudinii politice* eticheta „neomarxistă“? Deoarece, așa cum am arătat, ideologia numită *political correctness* își are originile în neomarxismul anilor '20–'30, în studiile unor marxiști notorii precum Antonio Gramsci, Georg Lukács, ale membrilor Școlii de la Frankfurt - Max Horkheimer, Erich Fromm, Theodor Ludwig Wiesengrund Adorno, Herbert Marcuse.

---

[67] Citatul exprimă un adevăr, chiar dacă nu-i aparține lui Alexis de Tocqueville căruia îi e, adesea, greșit atribuit (www.tocqueville.org/pitney.htm).

Nu întîmplător, tocmai familia politică socialistă e cea care a susținut în Parlamentul European rapoartele Estrela, Lunacek, Zuber, care cer statelor membre să recunoască „familia" homosexuală, să-i permită adopții, să introducă educația homosexualistă în școli.

Așa cum demonstra și profesorul Theodor Codreanu, teza centrală a comunistului italian Antonio Gramsci era: cîtă vreme muncitorii vor avea suflet creștin, nu va fi posibilă revoluția comunistă. Iar Georg Lukács – „cel mai inteligent marxist de după Marx" – începuse revizuirea marxismului încă din 1919. El era convins că revoluția marxistă nu va birui la nivel global, cum preconizase Marx, cîtă vreme muncitorii și țăranii vor fi „contaminați" de creștinism și cultura occidentală (ea însăși păstrînd legături organice indisolubile cu temeiurile ei creștine). De aceea, Lukács a fixat ca scop prioritar distrugerea fundamentului familial și cultural creștin al Occidentului.[68]

În 1923, Georg Lukács și Wilhelm Münzerberg[69] au avut o întîlnire cu marxiștii sovietici la Institutul Marx-Engels din Moscova. La această importantă întîlnire, din ordinul lui Lenin, a participat șeful CEKA, faimosul Felix Dzerjinski. Acolo s-a decis înființarea Institutului de studii sociale marxiste în cadrul Universității din Frankfurt: viitoarea Școală de la Frankfurt.

---

[68] *Polemici incorecte politic. Theodor Codreanu: De la marxism la „corectitudinea politică"*, www.badpolitics.ro/polemici-incorecte-politic-theodor-codreanu-de-la-marxism-la-corectitudinea-politica-ziaristi-online/.

[69] Propagandist al Partidului Comunist German în epoca de la Weimar, colaborator al Internaționalei Comuniste (Comintern) și al poliției secrete sovietice (CEKA, OGPU) în perioada 1917-1934 (http://en.wikipedia.org/wiki/Willi_Münzenberg). Este cel care a definit misiunea Institutului de la Frankfurt astfel: „Vom organiza intelectualii și-i vom folosi pentru a face civilizația occidentală atît de coruptă încît să pută. Doar atunci, după ce-i vom fi alterat toate valorile și făcut viața imposibilă, vom putea impune dictatura proletariatului." (citat la www.americanthinker.com/2009/05/hate_crime_legislation_back_do.html).

Mergînd pe linia lui Lukács, Institutul avea să-l conjuge pe Marx cu Freud, producînd freudo-marxismul. Determinismul ***economic*** a fost înlocuit cu cel ***cultural***. Aici, termenul „cultură“ trebuie înțeles în accepția largă, de *civilizație* sau chiar *societate*, a cuvîntului german *Kultur*, așa cum e folosit de Sigmund Freud în *Das Unbehagen in der Kultur*[70]. De altfel, chiar în această lucrare din 1930 Freud își dezvoltă teoria ce va fi preluată de neomarxiști și grefată pe marxism. Freud pretinde că civilizația ar avea o natură represivă în raport cu instinctele primare ale individului – a căror satisfacere, în virtutea principiului plăcerii, ar constitui sursa fericirii și însuși scopul vieții[71]. Prin legi ce pedepsesc crima, violul, adulterul etc., posibilitățile individului de a-și găsi fericirea ar fi, chipurile, grav restrînse, societatea civilizată devenind astfel principala sursă de nefericire a oamenilor. Nefericirea se traduce adesea prin nevroze cauzate de aceste frustrări. Pulsiunea nativă a ego-ului spre agresivitate și moarte e reprimată de societate, generînd un super-ego cultural ce ar acționa ca o conștiință socială sau o instanță represivă colectivă.

La neomarxiști, eliberarea de acest „supra-eu“ social represiv devine eliberarea de puterea represivă a statului democrației occidentale și a creștinismului instituționalizat.

Ideea ingenioasă a neomarxiștilor a constat pur și simplu în înlocuirea represiunii economice din marxismul clasic, respectiv exploatarea clasei muncitoare de către capita-

---

[70] Vezi Sigmund Freud, *Disconfort în cultură*, Ed. All, București, 2011.

[71] Această plasare a sensului vieții în sfera imanentului, reducerea umanului la satisfacerea preferințelor și instinctelor, e exprimată plastic de Fukuyama: „Fiind de acord privind țelurile, oamenii nu vor mai avea motive să se lupte între ei. ... Un cîine e mulțumit să doarmă toată ziua la soare cît timp e hrănit, deoarece nu e nemulțumit de ceea ce e. Nu-l preocupă că alți cîini o duc mai bine decît el, nici că-i stagnează cariera lui de cîine ori că undeva în altă parte a lumii cîinii sînt oprimați.“ (Francis Fukuyama, *The End of History and the Last Man*, Free Press, New York, 1992, p. 311, citat în Herman T. Engelhardt, Jr., *op. cit.*)

lişti, cu represiunea sexuală din teoria freudiană, respectiv reprimarea cetăţenilor în societatea de inspiraţie creştină care le interzice manifestarea liberă a erotismului, frustrîndu-le satisfacerea sexuală plenară. Nedreptatea nu mai constă în oprimarea proletariatului de către burghezie în goana după profit, ci în oprimarea tuturor de către o civilizaţie ce le reprimă libidoul prin tabuuri şi restricţii. Soluţia: distrugerea acestei civilizaţii, revoluţia totală, liberalizarea radicală şi abolirea tuturor normelor, restricţiilor şi tabuurilor ce îngrădesc instinctele primare. Iar categoriile cele mai reprimate, cum pretinde Marcuse, sînt minorităţile sexuale şi rasiale, femeile, tinerii...

În acest scop, membrii Şcolii de la Frankfurt vor elabora noua ***teorie critică***, de la care se vor revendica apoi toate grupările radical-minoritare şi care va sta la baza conceptului postmodern de *deconstructivism.*

E interesant că tot la Copenhaga, unde a avut loc Eurovision 2014, s-a ţinut în 1928 *Al Doilea Congres Internaţional pentru Reformă Sexuală*, unde Kurt Hiller, succesor al lui Magnus Hirschfeld (numit şi „apostolul indecenţei") ca preşedinte al organizaţiei homosexualiste *Comitetul Ştiinţific-Umanitar*, a încercat şi el, sprijinit de marxişti notorii precum Karl Kautsky, o fuziune între Freud şi Marx, lansînd ideea că homosexualii ar fi un „grup oprimat".[72]

Neomarxistul Herbert Marcuse e însă cel care va dezvolta această teză, absolutizînd criteriul sexual în „emanciparea" Occidentului şi concepînd o societate a „perversităţii polimorfe", văzute ca „eliberare sexuală". El consideră, ca şi Erich Fromm, că *distincţia dintre sexe nu e un dat natural, ci un construct.* (Recunoaştem limpede aici originea ideologiei confuziei ce legitimează public travestirea lui Thomas Neuwirth în „Conchita Wurst".) De aceea „Secera şi Ciocanul" sînt o emblemă potrivită pentru ideologia *corectitu-*

---

[72] http://en.metapedia.org/wiki/Sexual_Bolshevism.

dinii politice, cu condiția să adăugăm curcubeul - simbol al polimorfismului homosexualist.

Paradisul material, insuficient pentru Occident, trebuia dublat de paradisul senzual erotic postulat de neomarxistul Marcuse. Misiunea lui era să articuleze o strategie care „să demanteleze societatea americană, folosind diversitatea și multiculturalismul ca pe niște «răngi» cu care să demoleze structura acesteia, bucată cu bucată. El i-a opus pe negri albilor, punînd «grupurile-victimă» în conflict cu societatea, în ansamblu. Teoria lui Marcuse despre grupurile-victimă ca noul proletariat, combinată cu teoria critică a lui Horkheimer, a pătruns în mediul universitar american, unde a devenit baza mișcării post-structuraliste (studii «de gen»/*LGBT*/*queer*). Toate își descriau fățiș menirea: de a aboli valorile tradiționale creștine, tradițiile acceptate ale culturii occidentale, și a le înlocui cu un relativism moral ce pune semnul egal între toate culturile și filosofiile - cu excepția civilizației apusene «exploatatoare și rele».“[73]

Aceasta este astăzi ideologia oficială în toate campusurile universitare americane, și nu numai.

Marcuse specula că progresul tehnologic și „raționalitatea tehnologică" vor duce la apariția unei noi ordini sociale și a unei noi forme umane. El a postulat o utopie a libertinajului nelimitat (numit „de-sublimare"): omul, emancipat de orice norme morale restrictive, își va „reintra în drepturi" prin patimile sale. Obiectele dorințelor sale vor fi modelate de voința sa liberă, fără a trebui să le apere împotriva unei societăți ostile, „imature, represive". Marcuse predică eliminarea oricărei constrîngeri morale, descătușarea tuturor apetitelor și patimilor, o societate total liberalizată erotic, populată de o nouă formă umană,

[73] Andrew Breitbart, *Righteous Indignation. Excuse me while I save the world*, Grand Central Publishing, 2011.

un „om nou": un soi de *Phoenix* ce va învia din cenușa industrialismului modern.[74]

7.5. Phoenixul – simbolism ocult și mesianism luciferic. Apocalipsa după Horus

Ei bine, profeția lui Marcuse s-a autoîmplinit: Phoenixul lui, într-adevăr, a înviat. Numele său e Conchita Wurst, iar melodia-manifest ce-i vestește renașterea se numește – cum altfel? – *Rise like a Phoenix* (*Voi învia ca un Phoenix*). „Omul nou" al lui Marcuse s-a născut și el: un pervers de un grotesc tragic. Cu asta ne întoarcem la Eurovision și Thomas Neuwirth.

Dan Negru are perfectă dreptate cînd scrie pe Facebook: „Mă plictisește Eurovisionul, o ciorbă lungă în care găsești tot soiul de ciudățenii... Cîștigătorii din ultimii ani, travestiți ori artiști deghizați în monștri, și-ar găsi locul în emisiunile tabloid de la noi cu tot felul de ciudați. Circul e mai atractiv decît muzica la Eurovision."[75] Sînt de acord că Paula Seling și Ovi meritau un loc mult mai bun, chiar primul; dar decența și normalitatea lor nu puteau fi premiate de un circ unde nu contează arta, ci ideologia politică deviantă.

De fapt însă, bietul Thomas Neuwirth nici nu contează în sine, fiind integral „un produs de marketing la care s-a lucrat timp de cinci ani. Au existat aranjamente ca să cîștige, fiind dat dinainte ca favorit", observa Liana Stanciu[76]. „Wurst" e o creație a unor specialiști, finanțați

---

[74] Herbert Marcuse, „Some Social Implications of Modern Technology", în *Studies in Philosophy and Social Sciences*, Vol. IX (1941). Cf. Moya K. Mason, *Herbert Marcuse: Evolution and Transformation of Individuality and Reason*, www.moyak.com/papers/herbert-marcuse-sociologist.html.
[75] www.facebook.com/pages/Dan-Negru-Oficial/260001637374642.
[76] Emisiunea „Ring TV", B1TV, cf. www.razbointrucuvant.ro/recomandari/2014/05/10/strategia-normalizarii-homosexualitatii-prin-indus-

de grupări puternice: doar la cîntecelul lui despre pasărea Phoenix au lucrat patru inși (Charly Mason, Joey Patulka, Ali Zuckowski, Julian Maas).

Phoenixul în sine are însă un simbolism extrem de complex, de natură mitologică și demonică, jucînd un rol central în ritualurile și misterele unor importante ordine oculte. Nu e întîmplător că, în ultimul timp, Phoenixul apare tot mai des în diverse contexte, cum ar fi – ca să dăm un singur exemplu – ceremonia finală a Jocurilor Olimpice de la Londra, 2012.

Ce legătură poate fi între renașterea Phoenixului la Olimpiadă și melodia premiată la Eurovision în 2014?

Potrivit lui William Schnoebelen: „Phoenixul (*Bennu* în Egiptul antic) pierea în flăcări și renăștea din cenușă. Majoritatea ocultiștilor îl consideră un simbol al lui Lucifer cel aruncat în flăcările [iadului] care într-o zi se va reîntoarce triumfător"[77]. Desigur, sub forma anticristului.

O confirmă chiar o autoare feministă radicală precum Barbara Walker: „Egiptenii credeau că Phoenixul era un zeu ce se înălța la cer sub forma unui luceafăr, precum Lucifer, după moarte prin foc și renaștere."[78] Planeta Venus (Luceafărul) era chiar numită steaua corabiei lui Phoenix-(*Bennu*)-Osiris[79]. *Bennu* apare încoronat cu discul soarelui sau coroana *Atef* a lui Osiris (două pene, ce pot fi și coarne).

Phoenixul, ca simbol solar („Suflet al soarelui") era asociat zeului **Horus** (alteori, Aton–Ra). Însă tot cu Horus e asociat în mod curent, în anumite mistere oculte, zeul numit Abaddon, venerat ca „mare arhitect al universului", asociat și cu Zeus al grecilor și reprezentat în același simbolism ca

---

tria-cinematografica-spre-redefinirea-nesfarsita-a-casatoriei-triplul-de-lesbiene-care-va-avea-si-copil-legaliz.

[77] *Satan's Door Revisited*, p. 4, cf. www.theforbiddenknowledge.com/symbology/2o5.htm.

[78] *Now Is The Dawning*, p. 281, www.whale.to/b/phoenix_s.html.

[79] http://egyptian-gods.org/egyptian-symbols-bennu-phoenix.

ochi atotvăzător.[80] Or, Abaddon apare explicit în Apocalipsă, în pasajul despre deschiderea fîntînii adîncului: lăcustele „au ca împărat pe îngerul adîncului, al cărui nume în evreiește este Abaddon, iar în elinește, Apollion" (Apoc. 9:11).

În ocultismul modern, Horus are conotații marcant apocaliptice și antihristice, susținîndu-se că Noua Eră (*New Age*) ar fi „Eonul lui Horus" (Crowley). De aceea, „Ochiul lui Horus" e un simbol ce apare în numeroase clipuri gen Lady Gaga, cu exact aceste conotații.

Phoenixul simbolizează și noua ordine (mondială) renăscută din haos; căci pentru a avea o nouă ordine trebuie mai întîi provocată „dezordinea", adică distrusă complet vechea ordine creștină.

Numeroase surse oculte afirmă explicit că „Phoenixul este un semn al ordinelor secrete antice și al inițiaților lor, căci cei acceptați în temple erau de regulă numiți «născuți a doua oară sau renăscuți»"[81] (la Wurst: *I'm reborn*). Asocierea cu botezul este evidentă.

Phoenixul mai era asociat cu aurul, tămîia și smirna. Datorită acestui simbolism, ca și celui legat de moarte și reînviere, el a fost folosit de Părinții Bisericii ca simbol al Învierii lui Hristos, așa cum și alte mituri păgîne au fost folosite în scop apologetic și de misiune creștină. Aceasta nu înseamnă că Phoenixul ar fi un simbol eminamente creștin, ci doar că Biserica l-a preluat uneori pentru a-i converti pe păgîni. Ca de obicei, trebuie discernămînt pentru a distinge adevărul legat de funcțiile simbolice creștine, în lucrarea misionară a Bisericii, de cele legate de simbolismul contrar, păgîn și ocult.

Această ambivalență a simbolismului Phoenixului a fost folosită și speculată de ocultiștii moderni care au confecțio-

---

[80] http://bravenewworldnews.com/2012/12/30/the-rising-of-the-phoenix-symbol-of-the-coming-antichrist-world-power.

[81] Manly P. Hall, *The Phoenix: An Illustrated Review of Occultism and Philosophy*, p. 177, www.trumpetcall.co.za/newsletter_archive.php?mail=35.

nat imaginea lui Thomas Neuwirth şi i-au regizat spectacolul (să nu vă imaginaţi că-n spatele lui n-au stat specialişti în ezoterism şi arhetipologie ocultă). Wurst a fost explicit şi blasfemic comparat cu „Iisus"; au apărut chiar imagini cu el în ipostaze menite să-i proiecteze o imagine „christică". Ba au apărut şi „rugăciuni" de genul: „Mă rog ca Conchita Christ să mă ocrotească azi şi să mă călăuzească pe calea cea bună"[82].

Chiar numele travestitului e o criptogramă: e format dintr-un termen argotic latino-american (din Columbia, precizează Wurst) – diminutivul de la *concha* (scoică) – şi altul german (*wurst*, cîrnat), ambele cu evidente conotaţii freudiene. Împreună, cele două cuvinte formează un oximoron multicultural, care trebuie să sugereze hermafroditismul sau androginia. Pornind de aici se încurajează asocierile „angelice" şi o întreagă serie de speculaţii metafizice ce implică mitul androginului, o sofisticată imagologie a transmutaţiei alchimice şi o pretinsă totalizare rituală sau reintegrare simbolică a contrariilor (*coincidentia oppositorum*) prin transcenderea oricărei polarităţi sau dihotomii. Sînt invocaţi Cusanus, şamanismul, interpretările gnostice ale Genezei, Freud, Crowley, Jung şi întreaga recuzită *New Age*.

7.6. Scoica-Cîrnat: o repetiţie simbolică. Gen fluid şi narcisism radical. Chip şi caricatură

Ca să nu fiu acuzat că spun baliverne, trebuie să clarific: nu susţin că Tom Wurst, alias Conchita Neuwirth, ar fi vreun antichrist. Bietul „Cîrnat" e un homosexual prăpădit care se crede femeie şi-şi pune rochie.

Ceea ce spun însă cu toată convingerea e că simbolurile pe care le vehiculează, şi pe care nu el le-a inventat, sînt extrem

[82] http://twtrland.com/profile/HarryJBartlett.

de puternice şi au o formidabilă încărcătură mitico-religioasă de natură malefică. De fapt, el nu numai că e un simplu canal de transmitere a acestor mesaje, ci chiar se poate spune că nu ele i-au fost ataşate lui, ci el a fost ataşat lor, pînă la a nu mai fi decît un „apendice", o anexă fără importanţă a unor structuri de semnificaţie simbolică ce depăşesc cu mult capacitatea şi relevanţa persoanei lui. Nea Toma „Cîrnat" ca persoană e irelevant, e un nimeni. Angrenajul simbolic construit în jurul lui e însă de o importanţă uriaşă. De fapt, nu-i altceva decît o **repetiţie** la antichrist: încă una dintre multele repetiţii menite să obişnuiască omenirea cu simbolismul scenariului ce se va juca atunci, în vremurile din urmă.

În încheiere, cîteva cuvinte despre „anti-antropologia" sau „non-antropologia" pe care o încarnează pseudohermafroditul Thomas „Wurst", falsa antropologie promovată implicit de neomarxism.

În baza unui relativism aberant, noua ideologie a corecţiei politice a ajuns să pretindă că genurile au devenit „fluide"[83]: simple convenţii pe care postmodernismul le botează „roluri", determinate nu de anatomia şi fiziologia cu care omul se naşte, ci de propria alegere. „Genul" ar deveni o „şaradă" ce poate avea „soluţii" diverse şi aleatorii, cu sau fără ajutorul unui chirurg. Asistăm la un narcisism radical, ce duce la desubstanţializarea sinelui şi pulverizarea persoanei umane.

Graniţa dintre natural şi sintetic se estompează, devenind tot mai arbitrară. Firea umană e redefinită, schimonosită într-o „natură" artificială, confecţionată tehnologic şi „legitimată" mediatic. ***Chipul*** omenesc devine o caricatură ce-şi sfidează modelul divin. Singura lege universală devine hedonismul nelimitat, ce transformă omul într-un agregat fără memorie şi fără identitate, altul de la o clipă la alta. Definiţia sa e redusă la o continuă succesiune de

[83] www.salon.com/2014/05/12/conchita_wursts_gender_fluid_win.

experienţe, fără nevoia sau posibilitatea de a menţine un „sine" sau o „personalitate" stabilă. Omul devine un flux de trăiri şi experienţe, fără trecut şi deschis oricărui viitor. Pînă şi datele sale biologice devin „opţiuni" private, supuse aceloraşi alegeri arbitrare dictate de patimi.

Aşa cum anticipa Herbert Marcuse, extazul (erotic), nu persoana, este cel ce devine substratul identităţii, într-o lume în care evoluţia tehnologică induce o permanentă schimbare şi, prin urmare, riscul inevitabil al alienării. Existenţa nu mai e guvernată de nici un principiu, cu excepţia celui al subiectivismului absolut. Anarhia şi iresponsabilitatea sînt implicite. Tranzienţa radicală, ca unică realitate de necontestat, aboleşte normele etice tradiţionale. Eticul e înlocuit de estetic, la rîndul lui guvernat de norme cu totul relative, mergînd de la grotesc (cazul lui Wurst, aclamat ca „graţios" şi „splendid" deşi, în fond, fundamentalmente greţos şi sordid) pînă la monstruos. Existenţa încetează a se mai supune raţionalităţii, decenţei sau bunului simţ, alterările dramatice ale biologiei şi psihologiei avînd implicaţii şocante.

În final, însuşi ontologicul este alterat. Căci, oare, va mai putea omul trăi astfel? Şi cum? Cu o singură condiţie: să înceteze a mai fi om. Dar asta se şi doreşte: crearea unui „om nou", dezumanizat, infinit maleabil şi obedient. Tocmai în virtutea iluziei sale că el ar fi cel care alege permanent, el va fi, în realitate, cel care nu alege niciodată. Da, îşi va putea alege „genul şi partenerii" aşa cum alege canalele TV cu telecomanda. Dar, de fapt, patimile sale vor alege pentru el. Prin intermediul lor, el va fi astfel pururea la cheremul alegerilor induse de demon.

Acesta este viitorul ce i se pregăteşte omului în societatea postcreştină; un om inconsistent şi, în ultimă instanţă, inexistent, al cărui palid proiect este „doamna Cîrnat": un brand grotesc al unui concurs sordid ce se vrea avanpremiera unei utopii de coşmar.

Bibliografie

Nicolai Berdiaev, *Originile și sensul comunismului rus*, Dacia, Cluj-Napoca, 1994.

Breitbart, Andrew, *Righteous Indignation. Excuse me while I save the world*, Grand Central Publishing, New York, 2011.

Carp, Radu, *ISIS – dincolo de bine și de rău*, http://adevarul.ro/news/politica/isis--dincolo-rau-1_53faef300d133766a88fe8b5/index.html.

Codreanu, Theodor, *De la marxism la „corectitudinea politică"*, în *Polemici „incorecte politic"*, Editura „Ștefan Lupașcu", Iași, 2011, www.badpolitics.ro/polemici-incorecte-politic-theodor-codreanu-de-la-marxism-la-corectitudinea-politica-ziaristi-online/

Cranston, Maurice, ed., *The New Left*, The Bodley Head, London, 1970.

Cuddy, Dennis L., *Now Is The Dawning of the New Age New World Order*, Hearthstone Publishing, 1991.

Debord, Guy, *Societatea spectacolului. Comentarii la societatea spectacolului*, Editura Est, București, 2001.

Dida, Alina Ioana, http://epochtimes.ro/news/europa-si-homosexualitatea-medic-de-familie-raportul-lunacek-incalca-drepturile-omului-interviu---212278.

Eliade, Mircea, *Piloții orbi*, Vremea, 1937, http://irinamonica.wordpress.com/2014/03/05/mircea-eliade-luntrea-statului-nostru-este-condusa-de-niste-piloti-orbi/.

Enciclopedia Activistului Pro-Life, American Life League, http://prolife.ath.cx:8000/plae118#tactic2.

Engelhardt, Tristram H. Jr., *G.W.F. Hegel and Richard Rorty Were Right: Rethinking Morality in a Secular Culture*, 2014, studiu prezentat la conferința Societății Filosofilor Ortodocși din Europa (SOPHIE), Buchenau, 19-22 iunie 2014.

European Dignity Watch, www.zenit.org/en/articles/european-parliament-passes-lunacek-report.

Freud, Sigmund, *Civilisation and Its Discontents*, în *The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud, Vol. 21*, translated and edited by J. Strachey, London, Hogarth Press, 1961.

Freud, Sigmund, *Disconfort în cultură*, Ed. All, 2011.

Fukuyama, Francis, *The End of History and the Last Man*, Free Press, New York, 1992.

Gheorghe, Virgiliu, *Pornografia, maladia secolului XXI*, Prodromos, 2011.

Ghițiu, Paul, *Comunismul: stăpînul inelelor ne urmărește de la Kremlin*, www.rostonline.ro/2014/02/comunismul-stapanul-inelelor-ne-urmareste-de-la-kremlin/#comment-683.

Hall, Manly P., *The Phoenix: An Illustrated Review of Occultism and Philosophy*, www.trumpetcall.co.za/newsletter_archive.php?mail=35.

Jay, Martin, *The Dialectical Imagination: A History of the Frankfurt School and the Institute for Social Research, 1932–1950*, University of California Press, Berkeley, CA, 1973.

Kirk, Marshall și Hunter Madsen (alias Erastes Pill), „The Overhauling of Straight America“ (Repararea capitală a Americii hetero), în *Guide Magazine*, noiembrie 1987. Poate fi găsit cu ușurință pe diverse site-uri, inclusiv wikipedia.

Kirk, Marshall și Hunter Madsen (alias Erastes Pill), *After the Ball: How America Will Conquer its Fear and Hatred of Gays in the '90s*, Doubleday, 1989, ISBN: 0-312-02372-3.

Klein, Naomi, *The Shock Doctrine. The Rise of Disaster Capitalism*, Knopf Canada, 2007.

Kołakowski, Leszek, *Main Currents of Marxism*, Norton, London, 2005.

Lind, William S. (editor), *„Political Correctness“: A Short History of an Ideology*, Free Congress Foundation, 2004.

Marcuse, Herbert, *An Essay in Liberation*, Beacon Press, Boston, 1969.

Marcuse, Herbert, „Repressive Tolerance“, în Robert Paul Wolff, Barrington Moore, Jr., Herbert Marcuse, *A Critique of Pure Tolerance*, Beacon Press, 1965.

Marcuse, Herbert. „Some Social Implications of Modern Technology“, în *Studies in Philosophy and Social Sciences*, Vol. IX (1941).

Marx, Karl, Friedrich Engels, *Manifestul comunist*, în *Selected Works*, vol. 1, Progress Publishers, Moscow, 1969; prima ediţie: 1914 de Eduard Bernstein în revista *Vorwärts* a Partidului Social Democrat German; trad. Paul Sweezy; MEA 1993; marxists.org 1999, feb. 2005.

Mason, Moya K., *Herbert Marcuse: Evolution and Transformation of Individuality and Reason*, www.moyak.com/papers/herbert-marcuse-sociologist.html.

Peillon, Vincent, *Une religion pour la République*, édition du Seuil, 2010, http://lamanifpourtous24.blogspot.com/p/c.html.

Preda, Radu, *Comunismul şi cultura memoriei*, la www.rostonline.ro/2013/01/comunismul-si-cultura-memoriei/.

Riggins, Thomas, *Bertrand Russell on the practice and theory of bolshevism*, http://philosophicalnotes.blogspot.com/2010/07/bertrand-russell-on-practice-and-theory.html.

Schnoebelen, William, *Satan's Door Revisited*, www.theforbiddenknowledge.com/symbology/2o5.htm.

Vennari, John, *Tactics of the Homosexual Movement: 1987 'Overhauling of Straight America'. Detailed Strategy for public acceptance of Homosexuals*, www.cfnews.org/page10/page92/hom-tactics.html; traducerea lui Bogdan Mateciuc: *Tacticile mişcării homosexuale: Overhauling of Straight America, 1987. O strategie detaliată pentru acceptarea publică a homosexualilor*, la www.cultura-vietii.ro/2013/11/03/tacticile-miscarii-homosexuale-o-strategie-detaliata-pentru-acceptarea-publica-homosexualilor/.

Walker, Barbara, *The Woman's Dictionary of Symbols and Sacred Objects*, HarperCollins, San Francisco, 1988, www.whale.to/b/phoenix_s.html.

White, Hillary, *The revolution of the family: the Marxist roots of 'homosexualism'*, www.lifesitenews.com/article/topic/homosexuality/.

Wiggershaus, Rolf, *The Frankfurt School: Its History, Theories and Political Significance*, transl. Michael Robertson, MIT Press, Cambridge, 1994.

Wildstein, Bronislaw, *Legi împotriva Legii*, la www.InLiniedreapta.net, sau www.culturavietii.ro/2012/11/16/legi-impotriva-legii/#.Uv9KJCeB1Tg.

Young, Robert, *The Naked Marx. Review of Herbert Marcuse–Eros and Civilization: A Philosophical Inquiry into Freud*, Penguin Press, London 1969.

www.lettersofnote.com/2012/03/1984-v-brave-new-world.html.

www.en.wikipedia.org/wiki/Washington_Consensus.

www.dignitatishumanae.com/index.php/euro-parliament-to-hold-controversial-vote-tomorrow-all-sexual-identities-are-equal-but-some-are-more-equal-than-others/.

www.europeandignitywatch.org/it/home.html.

www.facebook.com/InLinieDreapta/posts/249646001880228.

http://unuldintrenoiromania.wordpress.com/tag/raportul-estrela/.

www.culturavietii.ro/2013/04/30/uraciunea-pustiirii-olanda-deschide-calea-si-pentru-legalizarea-pedofiliei/#.UwXbhSeB1Tg.

www.marxists.org/archive/marx/works/1884/origin-family/ch02d.htm.

www.human-nature.com/rmyoung/papers/paper89h.html.

http://c-tarziu.blogspot.com.tr/2010/12/cucerirea-pasnica-unei-natiuni-in-patru.html.

http://web.inter.nl.net/users/Paul.Treanor/neoliberalism.html.

www.ilga-europe.org/home/news/for_media/media_releases/come_out_bxl, postat de A. Ioana Dida pe www.culturavietii.ro.
http://irinamonica.wordpress.com/2014/02/24/luna-nymphomaniac-la-sala-horia-bernea-a-muzeului-taranului-roman/.
http://activenews.ro/scrisoare-deschisa-catre-ministrul-culturii-se-urmareste-lichidarea-muzeului-taranului-roman_185045.html.
www.george-damian.ro/paradoxul-femeii-cu-barba-la-eurovision-5800.html.
http://epochtimes-romania.com/news/si-vot-si-boicot---217846.
http://atreiafortaromaniaprofunda.blogspot.ro/2014/01/intoarcerea-rusiei-spre-dreapta_2835.html.
http://en.metapedia.org/wiki/Sexual_Bolshevism.
http://egyptian-gods.org/egyptian-symbols-bennu-phoenix.
http://bravenewworldnews.com/2012/12/30/the-rising-of-the-phoenix-symbol-of-the-coming-antichrist-world-power.
http://twtrland.com/profile/HarryJBartlett.
www.salon.com/2014/05/12/conchita_wursts_gender_fluid_win.

Această pagină a fost lăsată intenționat albă

DIFUZARE:

S.C. Supergraph S.R.L.
Str. Ion Minulescu 36, sector 3,
Bucureşti, cod 031216
Tel.: (021) 320 61 19
Fax: (021) 319 10 84
E-mail: editura@sophia.ro

Editura Rost
Calea Victoriei 155
bl. D1, tronson 8, mezanin
sector 1, Bucureşti
telefon: 0740 103 621
e-mail: editurarost@gmail.com
www.rostonline.ro

„Vrem să trezim o rezistență calmă, lucidă, inteligentă; un protest de ordin intelectual și moral".

Andrei DÎRLĂU

Corectitudinea politică este o ideologie: marxism cultural. Ea și-a propus să dărîme „lumea veche", întemeiată pe tradiție; să distrugă normalitatea. În loc, va instaura o Nouă Ordine Mondială, bazată pe teroare, nivelare culturală și socială, ateism și viciu. Nimeni nu va putea gîndi, vorbi și acționa decît în limitele trasate de corectitudinea politică.

Așadar, corectitudinea politică este noua utopie. Iar utopiile ucid.

Cartea pe care o țineți în mînă este un semnal de alarmă și, totodată, un ghid de supraviețuire.

EDITURA ROST

9 786069 359853

ROST

CORECTITUDINEA POLITICĂ

„RELIGIA" MARXISTĂ A NOII ORDINI MONDIALE

COORD.
WILLIAM S. LIND
ANDREI DÎRLĂU
IRINA BAZON